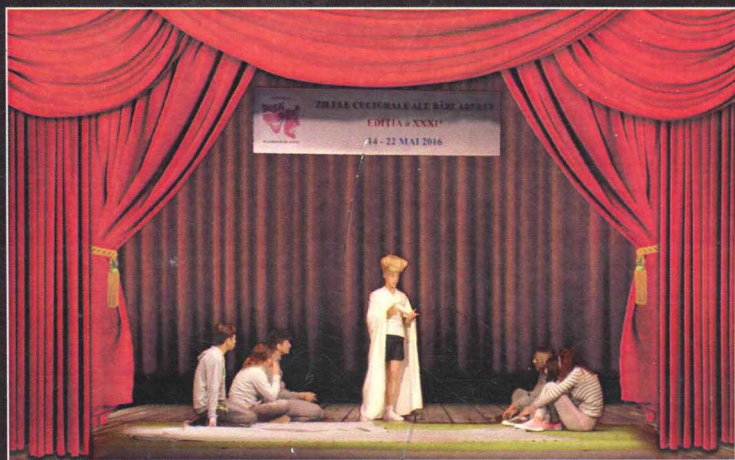

ROXANA GALAN

COPILĂRIA THALIEI

**Editura Sfera
Bârlad - 2016**

Acest volum a apărut cu sprijinul doamnelor
Gabriela DIMOFTACHE SFINȚEANU
și
Elena MONU.

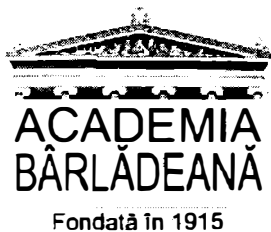
ROXANA GALAN

COPILĂRIA THALIEI

TEATRUL CA JOC – TEATRUL CA VIAȚĂ

Coperta 1: Imagine de la Concursul de teatru pentru elevi ediția 2016, organizat de Consiliul Local Bârlad, la care elevii Școlii Gimnaziale „Teodor Medeleanu” Ciocani au obținut premiul II, cu sceneta „Ultimul Cognit”

Volum apărut sub egida

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
GALAN, ROXANA

Copilăria Thaliei / Roxana Galan. - Bârlad : Sfera, 2016
ISBN 978-606-573-617-7

821.135.1-93-2

ROXANA GALAN

COPILĂRIA THALIEI
TEATRUL CA JOC – TEATRUL CA VIAȚĂ

- Texte originale și adaptări -

EDITURA SFERA
BÂRLAD - 2016

CUVÂNTUL AUTORULUI

Cartea de față propune două grupaje de texte cu sugestii educative: texte originale și adaptări.

Prin reprezentări scenice sau simple lecturi, se sugerează soluții posibile pentru probleme actuale legate de educație. Astfel, „Suflete mari” pledează pentru respectul față de muncă, față de reguli, față de părinții care fac efortul de a-și îndruma copiii către instruire și realizare în viitor; „Suntem la fel și totuși...diferiți” pune probleme legate de diferențele dintre elevi/oameni și de cultul pentru toleranță; „Cruciada elevilor” aduce în discuție educația tinerilor pentru cultura creștină, promovarea inițiativei și a spiritului de echipă; „Poveste pentru mamă” are în centrul atenției dragostea maternă și dezvăluirea sensibilității copiilor; „Ultimul Cognit” și „Platera” exprimă preocuparea pentru dilemele lumii contemporane, în principal riscul tehnologizării excesive, avertizând asupra pericolului unui final planetar nedorit; „Site-ul interzis” imaginează o lume tehnologizată dar în care să domnească legea și acceptarea justiției ei; „Sufletul cărților” are ca temă cultivarea dragostei pentru lectură și respectarea valorilor, ținta fiind formarea unei personalități puternice, cu mare încredere în sine.

Textele adaptate sau prelucrate folosesc teme fundamentale din tradiția străveche a poporului nostru. Astfel, după folcloristul Simion Florea Marian, am realizat: „Nașterea la români”, „Nunta la români”, „Sângiorgiul” și „Sfânta Vineri”. Alte texte prelucrate aduc în prim plan dragostea dintre mamă și copil, ca în „Bunul și micuțul Henric”, adaptare după Contesa de Ségur, sau atât de iubitul „Micul Prinț”, după Antoine de Saint-Exupéry.

Cu toate că abia în ultimii ani este revalorizat teatrul ca mijloc de educare al tinerilor, am scris și am jucat scenete alături de elevii mei în peste un sfert de veac de carieră didactică.

Cred că teatrul nu doar că aduce în fața publicului, iar acum și în fața cititorului, caractere umane, pozitive sau negative, ci le recrează prin reprezentare scenică.

TEXTE ORIGINALE

ULTIMUL COGNIT

Piesă în două scene

PERSONAJELE: GRIA (sceptica)
GRIUL (tehnologul)
GRIMA (mama Griței)
GRIȚA (născută în anul dezastrului,
acum majoră)
GRINICUS (tatăl Griței-visătorul)
GRILAN (un fel de lider)
ULTIMUL COGNIT (cel care mai
deține toate cunoștințele despre traiul fără
tehnologie și despre salvarea omenirii)

SCENA I

O scenă goală, pe care sunt așternute pânze sau hârtii gri, ridicate pe fundal.

Intră în scenă un grup de oameni gri, care parcă ar duce o povară nevăzută. Toți cară diferite unelte, câte un rucsac cu alimente și sticle cu apă. Privesc în jur, spre spectatori, ca și cum ar căuta ceva.

Griul (ținând în mână un aparat): Aici n-am fost.

Grilan (sceptică): Și cum poți să-ți dai seama pe unde am fost, dacă peisajul e mereu același?

Griul (*privind ecranul, apoi sigur*): L-am programat să taie zonele prin care am trecut.

Grima (*îngrijorată*): Și dacă rămâne fără energie?

Griul (*optimist*): Păstrează datele până găsim o sursă de alimentare.

Griul (*privind atent în jos, apoi de jur împrejur*): Ar trebui să găsim o sursă, asta dacă nu a fost consumată deja.

Grnicus (*preocupat*): Poate n-ar fi rău să căutăm o intrare acum.

Griul (*aprobator*): Și ceva de mâncare...pachete...ceva comestibil.

Grița (*îngenunchind*): Sunt obosită. Aș vrea să mă culc. Oricum, căutarea asta e zadarnică. Totul e la fel. Nimic nu arată că am avea vreo speranță.

Griul (*vine lângă ea, iar ceilalți se adună ca la un semn*): Draga mea, să nu lăsăm să ne cuprindă depresia, trebuie să-l găsim...

Grima (*mângâind-o pe spate*): Cum poți spune că nu avem speranțe? Ușiți că am scăpat de la Sfârșitul lumii noastre? Când totul se prăbușea, iar negurile, cenușa, focul acopereau planeta, ceva, cineva, parcă a dorit să ne protejeze și așa am rămas în subteranul acela în care am putut supraviețui doi ani, până când suprafața a redevenit respirabilă. Și apoi, tu ești dovada vie a speranței. Poate nu te-ai născut întâmplător. Să prețuiești asta întotdeauna.

Grița (*oarecum însuflețită dar și dezamăgită*): Și cum vom trăi de acum? Cât vom mai găsi resturi de civilizație care să ne mai hrănească? Și dacă mai sunt și alții ca noi care rătăcesc besmetici prin pustiul de cenușă? Ce fel de semeni sunt? Putem ști? La un moment dat, toate resursele se vor termina. Ce vom face atunci?

Grnicus (*hotărât*): Tocmai de aceea nu trebuie să ne oprim din căutare. Ne vom găsi unii pe alții și vom încerca să ne organizăm până ce-l vom găsi pe Ultimul Cognit.

Gria (*privind în gol*): Dacă există...

Grița (*insistent*): Și dacă va trebui să fugim de semenii noștri răi, așa cum s-a mai întâmplat?

Grnicus (*liniștitor*): Ne vom apăra sau vom încerca să-i convingem de nevoia de a trăi cu toții. Așa am format acest grup pozitiv.

Grița pare a se liniși, iar Gria se apropie de cei trei.

Gria: Până la urmă, de unde știți voi de acest atotcunoscător... sau... cum să-i zic?

Griul (*entuziast*): Eu cunosc legenda încă de la școală, când studiam despre istoria tehnologiilor supercomputerizate. Și Grnicus a spus că a auzit povestea...

Grnicus (*confirmă*): E adevărat, nu e o legendă. Există, dar nimeni nu știe unde e.

Grița (*fascinată*): De ce? Nicăieri nu se amintește despre un loc ascuns...

Griul (*simplu*): Pe vremea aceea, toți eram orbiți de mașinării, computere, roboți. Nimeni nu dădea importanță capacității minții omenești.

Grnicus (*trist*): Acum ne-am trezit, în sfârșit, dar am pierdut toate datele vechi.

Gria (*absentă*): Poate e prea târziu...

Grnicus (*hotărât*): Nu cred...poate nu e nimic pierdut, poate ne trebuia această lume gri, că să o facem din nou verde sau roz... Să nu mai stăm. Haideți să căutăm o intrare. Pe aici nu pare să fi fost cineva... Nu văd nicio adâncitură. Terenul e prea nivelat.

Griul (*deșteptat*): Să știi că așa e. Până aici, suprafața nu era așa dreaptă. (*Pipăie cu picoarele suprafața, înlăturând cenușa*) Dedesubt pare să fi fost o construcție.

Grnicus (*cu elan*) Haideți, căutați fiecare în altă direcție, până când terenul pare să se deniveleze, ca un drum.

(Toți se despart și încep să caute până unde locul nu mai este atât de drept. După un timp, se întorc în centru.)

Gria: Mie mi se pare enorm. Ce poate fi?

Griul (*de acord*): Gria are dreptate. Dar dacă nu are nicio intrare pe acoperiș, va trebui să spargem, nu doar să săpăm.

Grnicus (*preocupat*): Uneltele pe care le avem nu prea ne îngăduie asta, dar cred că trebuie să existe o trapă de ieșire, o gură de aerisire.

Grima (*cu încredere*): Da, pe vremuri, toate clădirile erau construite cu guri de aerisire, de evacuare, de eliminare a deșeurilor din interior.

Griilan: Lăsați vorbăria și haideți să curățăm.

(*Își aduc un fel de lopeți, perii cu coadă, un topor, un tăietor și încep să înlăture cenușa.*)

Gria (*scormonind, în genunchi*): În ritmul asta, vom avea nevoie de zile, poate chiar de săptămâni. Dacă ratăm ce e mai important?

Griilan (*agitat*): Ar trebui să te abții de la pesimismul ăsta. Le faci rău celorlalți. (*Către toți*): Să împărțim zona în șase spații și fiecare să se ocupe de al său.

Griul (*entuziast*): Eu împart.

(*Cu o coadă de lopată, marchează spațiul fiecăruia.*)

Griilan (*atent*): Așa, acum, fiecare caută respectându-și partea. Căutați ceva neobișnuit, o trapă, o gaură, orice și dacă găsiți... orice, anunțați.

Grița (*îngrijorată*): Dar eu nu știu ce să anunț!

Grima (*se oprește o clipă; către Grița*): Amintește-ți locul în care te-ai născut, sau cel în care am locuit vreo trei patru ani, un magazin alimentar ce dădea într-o farmacie. Locul ideal să crești un copil.

Grnicus (*preocupat și ușor întristat*): Ei, noi am crescut cu mai puține spaime.

Grima (*încet*): Bine că e sănătoasă, bine că mai avem o rezervă de medicamente. Gândește pozitiv.

Grnicus (*se oprește o clipă, către Grima*): Mai ții minte, după ce a mai crescut, cum cotrobăia peste tot?

Grima (*ca la o amintire*): Și noi am învățat să căutăm în fiecare loc, să nu cumva să găsim cadavre.

Gria (*gânditoare*): Noroc de cenușa asta că le-a îngropat și a dezinfectat locurile, altfel cine știe cu ce epidemii ne-am fi trezit!

Griul (*mândru*): Am fi depășit primejdia la timp. Totuși au fost bune la ceva aparatele mele, dar până acum am avut și șansa de a găsi surse de energie pe ici pe colo.

Griľan (*se așează și face semn și celorlalți*): Haideți să ne oprim puțin. Să gustăm câte ceva și să ne luăm porția de apă.

Grița (*scoate un țipăt și vine repede către grup, arătând cu degetul spre locul de unde a venit*): Am, am...

Griľan (*se duce spre spațiul marcat al Griței*): E o gaură. Dar e blocată de ceva... pare a fi...

Se duc toți spre acel loc. Grița rămâne speriată într-un colț al scenei. Grima și Grinicus se privesc îngrijorați și se duc să o mângâie pe Grița. Ceilalți fac loc cu uneltele și scot ceva lung, ca un trup. Îl ambaleză în pungi și îl scot în afara scenei.

Grima (*o ia protectoare de după umeri pe Grița, la fel și Grinicus*): Nu te speria. N-am avut cum să te ferim...

Grinicus: Trebuia să se întâmple. Tot ar fi văzut unul...

Grița (*plânge încet*): Ce era?

Grinicus (*grijuliu și totuși dur*): Un mort, un cadavru.

Grița (*speriată*): Așa arată...un mort?

Grima (*tristă*): Da, dar tu tebuie să te gândești la viață, la supraviețuire, așa cum facem toți.(*Se adună toți.*)

Griul (*mulțumit*): Problema a fost rezolvată. L-am îngropat. Probabil a fost prins într-o gaură de acrisire, încercând să iasă la suprafață. Asta e bine. Poate ne-a deschis nouă calea. (*O vede pe Grița speriată*): Ah! N-ai mai văzut...

Grinicus (*face semn că nu*): Nu știc.

Griul (*surprins*): N-am să înțeleg niciodată de ce se ascunde adevărul!

Gria (*îngrijorată*): Da, cred că ar fi trebuit să-i spunem tot.

Grița (*atentă*): Adică, ce mi-ai ascuns?

Grnicus: Că am încercat să te ferim de ororile lumii în care trăim și care, oricum, nu era nici înainte de dezastru un loc minunat.

Grița (*îl privește încordată*): Dar câți oameni erau înainte pe pământ?

Grnicu (*scurt, exact*): Câteva miliarde.

Grița (*mirată*): Atât de mulți? Și cum încăpeau? Unde au dispărut?

Grima (*cu înțelegere*): Uneori ne loveam unii de alții pe stradă...dar nu asta era problema...atunci, toți doreau lucruri, tehnologie și bogăție. Asta ne-a pierdut. Când te-ai născut tu, am încercat să te protejăm, să-ți prezentăm doar lucrurile frumoase ale lumii apuse, căci ea deja nu mai exista.

Grnicus(*continuă pe același ton*): Când ajungeam într-un loc nou, „îl curățam” ca să nu te sperii...

Grima (*cu grijă*): Cei mai mulți au fost îngropați sub cenușa pulverizată din miezul pământului, sau au fost arși de vii dacă au fost aproape de nucleu, sau înecați de valuri uriașe...Asta e primul cadavru pe care îl vezi.

Grița (*îngrijorată*): Eu n-am văzut niciodată oameni ca mine...

Gria (*confirmă*): Copii...tineri...?

Grița: Erau mulți?

Grnicus: Bineînțeles, erau școli pe vârste, clase de câteva zeci...

Grița (*mirată și tristă*): De asta simțeam mereu dorința de a mă juca și totuși, dacă voi vă jucați cu mine, simțeam în interior o tristețe...

Gria o mângâie, dar discuția este întreruptă de ceilalți trei.

Grilan (*hotărât*): Cred că putem coborî. Haideți să ne ajutați. *Toți îl urmează, ies prin dreapta. Se stinge lumina și se înlocuiește cu una difuză, ca de lanternă. Intră pe rând iar în scenă, căutând sub luminile lanternelor.*

Grilan (*atent*): Pare să fie un loc de curând explorat.

Griul: Curios, pe unde să fi intrat?

Gria (*firesc*): Probabil, cei care l-au locuit au stat mult aici...

Griul (*se oprește*)...sau poate...(o privește pe Gria, ca și cum ar înțelege, ca o revelație)

Amândoi:...sunt încă aici...

Grinicus (*care dispăruse din aria vizuală a celorlalți, se întoarce alertat și totuși prudent; face semn celorlalți*): Veniți, veniți repede, trebuie să vedeți ceva...

SCENA II

Toți îl urmează. Scena se întunecă, apoi reintră cei șase prin dreapta. Se coboară sau se ridică o cortină gri, și în spate, în poziție lotus sau turcește, stă un om care nu e gri, dar care are un cap mult mai mare decât normal, e chel și relaxat, cu ochii închiși. Nu se mișcă și nici nu deschide ochii când cei șase se apropie.

Grinicus (*privește pe fiecare, apoi cu speranță*): Credeți că ar putea fi...

Griul (*zâmbește, e sigur*): ...desigur...nu arată nici ca noi, dar nici cum arătau oamenii odinioară...

Grilan (*prudent*): Să nu ne ambalăm. Să așteptăm până se trezește!

Griul (*atent*): Nu doarme, meditează, își conservă energia, „rumează Universul”, realitatea, pipăic adevărul, vă asimilează...

Grima (*naiv*): Adică e bine?

Griul (*calm*): Nu veți păți nimic. E o energie pozitivă.

Grinicus (*îngrijorat*): De unde știi toate astea? Tu ești tehnolog, ar trebui să fii orbit de mașinăriile alea create de noi pentru autodistrugere.

Griul (*explicit*): Știu, știu că așa trebuie să fie, dar pe vremuri, când eram de vârsta Griței, eram fascinat de trecut și în paralel am studiat filosofie, istorie, religie, mă rog, civilizații străvechi și știu că mintea omenească nu e doar reproductivă ci și creativă, căci ea a inventat ceea ce ne-a dus la pierzanie. Mai știu și că avem un potențial intelectual uriaș, pe care, din păcate, nu l-am folosit decât ca să ne ușurăm existența și în final, să nu mai facem nimic...în loc să ...*(vede reacția celorlalți care se află cu fața spre cel ce meditează și se întoarce spre ființa ce dă semne de schimbare: un zâmbet pare că i-a apărut pe față...)*

Grița (*se apropie, după ce stătuse temătoare mai departe*): ...în loc să folosim timpul completat de tehnologie pentru a ne dezvolta capacitățile creierului. Asta nu înțeleg. Dacă avem capacități mult mai mari decât ale unei mașini de gândit, de ce am creat o mașină, în loc să o dezvoltăm pe cea personală?

Grima (*schimb de priviri cu Grinicus*): Poate tu ai să poți dezvolta, cu acest mod simplu și profund de a gândi, ceea ce generații întregi au uitat.

Ultimil Cognit (*deschide ochii*): Ascultați glasul purității! În sfârșit, am găsit grupul potrivit.

Toți îl privesc uimiți, dar cu respect.

Grilan (*încă circumspect*): Adică ești într-adevăr...

Ultimul Cognit: Da ...sunt...Ultimul Cognit, ultimul cunoscător al adevărului, frumuseții, binelui, dreptății, dragostei, singurele valori care vă pot duce în viitor și pot reclădi ceea ce, cândva, era omenirea.

Gria (*neliniștită*): Ce ai vrut să spui cu... grupul potrivit?

Ultimul Cognit (*se ridică și se integrează grupului, deși este diferit la piele și are capul mai mare și lipsit de păr*): Au trecut mai mulți semeni de-ai voștri pe aici. Toți disperăți, dar

incapabili să asculte sau să caute soluții. Toți erau disperați să supraviețuiască, însă incapabili să gândească în perspectivă...

Griul (*continuând ideea*): ...că resursele se vor termina...

Grima (*de acord*): Trebuie să creăm resurse.

Grilan (*la fel*): Crezi că suntem capabili să împlinim?

Toți: Am vrea să încercăm. Vrei să ne înveți?

Ultimul Cognit (*pozitiv*): Sper să mai avem timp. Pentru moment, ar trebui să mai faceți rost de ceva hrană și apă. Aici nu veți găsi destule.

Grilan (*cu convingere*): Mai avem câte ceva fiecare.

Ultimul Cognit: Atunci să începem. În spate mai sunt câteva pachete cu alimente și sticle cu apă.

Grița (*sinceră, grijulie*): Dar dumneavoastră?

Ultimul Cognit (*încântat, privind-o pe Grița*): Cum de s-a întâmplat minunea asta? Nu credeam că voi mai vedea copii. Țsta e semnul cel bun! Draga mea, eu nu prea mai am nevoie de hrană, pentru că am depășit starea de poftă. Îmi pot controla dorințele și, deci, mănânc foarte puțin. Voi nu aveți dezvoltate aceste capacități. Dacă veți dori, le veți căpăta. De altceva trebuie să ne ocupăm însă acum.

Grilan (*concentrat*): Spune!

Se adună toți în jur.

Griul: Da, ascultăm.

Ultimul Cognit: Întâi de toate, trebuie să cercetați planeta. Aici există un hangar cu două elicoptere. Va trebui să le pregătiți de zbor și să le folosiți. Trebuie să ajungeți într-o zonă cu mai puțină cenușă, undeva lângă apă. Eu văd aceste locuri, iar voi ar trebui să știți unde sunt. Mai văd și cum ar trebui să începeți vindicarea. Mugurii vieții vă așteaptă, și iată, purtați unul cu voi (*arată spre Grița*). Încercați să-i adunați pe toți ceilalți și închegați o nouă societate, bazată pe legi aspre și blânde în același timp. Cultivați pământul care se va naște din cenușă, căci voi sunteți păsări ce au uitat să zboare. Chiar dacă evoluția se va accelera, nu mai lăsați mintea să producă doar

lucruri. Iubiți ideea și creați sau recreați frumusețea. Puneți binele, adevărul și dreptatea pe primul plan și pedepsiți prin educare spiritele prea practice, prea materiale. Nu îngrădiți spiritul, ci lăsați-l să zboare producând idei.

Grița (*fascinată*): Ce frumos pare totul. Eu nu am văzut niciodată păduri, orașe... Voi găsi oameni ca mine?

Ultimul Cognit: Semințele sunt pretutindeni. Le văd, le simt. Trebuie să porniți căutarea. Am să vă arăt tot ce văd, dar va trebui să descoperiți aceste locuri singuri, pentru că eu nu voi mai părăsi acest spațiu.

Grița (*întristată*): De ce?

Ultimul Cognit (*stăpân pe sine*): Am renunțat de mult la lume. Nici când a existat, nu mi-a plăcut prea mult. Am trăit în alta. Nu sunt convins că aceea pe care o veți crea mă va încânta, așa că e mai bine să-mi închei misiunea aici. V-am așteptat simțindu-vă aproape și ați confirmat. Vă urez speranțe împlinite!

Grița: Ai putea veni cu noi, ne-ai putea îndruma...

Griul (*grijuliu*): Nu poate, viitorul nu mai este al lui. A pătruns în realitatea existenței, a atins culmile spiritului. Îi e de ajuns! Noi vrem doar lucruri și atingere carnală.

Ultimul Cognit (*îl privește pe Griul cu un calm desăvârșit, ca și cum l-ar aproba*): Mulțumesc!

Griul (*cu speranță*): Totuși, aș putea să te caut după ce-i voi ajuta pe ceilalți? Într-o zi aș vrea să mă întorc și să-ți moștenesc știința.

Ultimul Cognit: Nu-ți pot spune nimic. Dar poți încerca. Oricum, în tine ai tot ce-ți trebuie! Poți să cauți fericirea în orice buzunar.

Toți îl privesc nemișcați, uimiți.

Ultimul Cognit: Acum urmați-mi gândurile, voi rămâne conectat cu toți până ce veți găsi și desluși tot ce vă trebuie, apoi vă voi părăsi. Mergeți! Vreau să reintru în starea mea. Aici e prea trist, prea dureros. Sunt împăcat pe deplin.

Griul (*le face semn celorlalți din cap și toți se ridică urmându-l, dar privind înapoi spre Cognit*): Cred că nu-l vom mai vedea niciodată. Eu deja mă simt stăpânit de spiritul său și nu-mi va mai ieși din minte până ce nu-i voi urma calea. El va dispărea în realitate.

Grița: Dar noi unde suntem?

Griul (*sigur*): În dorințe...

Grnicus (*visător*): Nu prea cred că vom reuși.

Gria (*de acord*): Și eu mă îndoiesc.

Grima: Suntem datori să încercăm!

Grilan: Am ajuns până aici ca să atingem un țel, pe care-l vom urma în amintirea celor mai minunate minți omenești care s-au născut vreodată. Să avem speranță.

Grița (*cu încredere*): Speranță împlinită!

Toți părăsesc scena.

C o r t i n a c a d e

CRUCIADA ELEVILOR

PIESĂ ÎNTR-UN ACT ȘI DOUĂ SCENE

PERSONAJE

1. PAVEL - liderul
2. PETRU - teologul
3. ADAM - autorul
4. EVA - autoarea
5. MARIA – viața - Fecioara Maria
6. MAGDALENA - speranța
7. ILEANA - îngeruța
8. PROFESOARA - diriginta clasei
9. LUNA - imaginația
10. MARA - moartea
11. KLARA – ispita - șarpele
12. IUDA - intrigantul
13. IOAN - ucenic
14. IOSIF - ucenic
15. LUCA - ucenic
16. MATEI - ucenic
17. MARCU - ucenic

SCENA I

Acțiunea se petrece într-un fel de magazie. La început e întuneric. Intră Pavel și face semn celorlalți să-l urmeze. Se aprinde lumina; pe scenă apar tot felul de obiecte în dezordine: scaune, mese, niște bănci, un cuier, cartoane, o mătură etc.

Pavel (*vorbește încet și face semn celorlalți să intre*): Hai, intrați repede și închideți ușa.

Petru (*privind în jur, ca și ceilalți*): Cum ai făcut rost de cheie? Ușa asta era deschisă?

Pavel (*misterios*): E secretul meu. (*Glumind*) Am și eu o pilă. Hai, așezați-vă pe unde puteți.

(Ceilalți 15-16 încep să întorcă scaune, mese, să facă loc în centrul încăperii, așezându-se în semicerc)

Petru (*așezându-se*): Vrei ca totul să rămână secret?

Iosif (*alături de Pavel ca și ceilalți ucenici*): Mi se pare și normal, atâta timp cât diriginta ne-a provocat și nu ne-a crezut în stare să facem noi piesa.

Ioan (*important*): Ca ucenic, mă declar mulțumit, dar ar trebui ca surpriza să țină până la capăt.

Pavel (*cu autoritate, solemn*): Propun să jurăm cu toții, aici și acum, că nu vom „ciripi” nicăieri. Sunteți de-acord?

Toți: Daaa!

Pavel (*ușor speriat, gest de liniște*): Ssssst! Deja a aflat toată lumea că suntem aici. Mai încet.

Petru (*realist*): Și tu chiar crezi că nu o să se afle? Cum o să ascunzi zilnic 16-17 copii, fără să observe nimeni? Uiți că suntem o comunitate mică?

Pavel (*de acord*): O să ne străduim. (*Către ceilalți*): V-aș ruga să veniți pe rând, maxim câte doi în fiecare zi. Și dacă un adult pune întrebări, mărturișiți-i că facem un proiect pentru școală și trebuie să rămână secret până la terminarea lui.

Luca (*sceptic*): Dacă o să ne creadă...

Matei (*sigur*): Trebuie să o facă. Până la urmă nu facem nimic rău, dimpotrivă...

Luca (*împăcat*): Asta așa e. (*Grăbit, către ceilalți*): Să începem. La ce v-ați gândit?

Adam (*propunere*): Cred că ar trebui ceva deosebit. Haideți să nu ne mai referim iar la Irod, magi... ca în anii trecuți... doar că avem cam puține cunoștințe despre tradiție, creștinism...

Eva (*sugestie*): Aici ar trebui să intervină Petru, care a citit Biblia pentru copii și Pavel care e pasionat de istorie.

Adam (*de acord*): Noi vom veni cu idei și vom scrie textul. S-a gândit cineva cu ce am putea începe, la ce să ne referim?

Petru: Eu zic să finalizăm scenariul cu nașterea Mântuitorului, dar să prezentăm și alte evenimente biblice care au dus la nevoia de a avea un Salvator.

Pavel (*atent*): Interesant! Adică vrei să prezentăm ceva din istoria biblică, ceva sugestiv, care să ne ducă apoi cu gândul spre necesitatea nașterii lui Iisus?

Petru (*calm*): E o propunere.

Eva (*intră în joc*): Am putea începe cu prima pereche și să explicăm de ce a fost creată.

Matei (*cu îndoială*): Și unde ar trebui să ajungem cu asta?

Iosif (*de acord cu Matei*): Nu credeți că deja e prea mult?

Luca (*la fel*): Și apoi, cunoștințele noastre sunt cam...sumare.

Petru (*liniștit și dojenitor*): Cine vă oprește să citiți? Mai sunt trei săptămâni până la serbare. Ați putea citi Vechiul Testament din Biblia pentru copii. E un text destul de sumar.

Eva (*ironică*): Are și poze!

Iosif: Noi... (*face cu mâna spre ucenici*)... doar interpretăm. Voi sunteți cu ideile.

Luca (*gânditor*): Eu parcă aș încerca...

Ioan (*mirat, către Luca*): O carte așa de mare! E plictisitor. Mai bine mergem la pescuit, jucăm fotbal...

Eva (*completând*): ...nu vă faceți temele, nu învățați, nu înțelegeți nimic din școală.

Ileana: Ați uitat ce spunea diriginta: „În Biblie găsiți toată înțelepciunea Lumii, dar dacă o citiți, nu veți deveni înțelepți, ci veți dori să știți tot mai mult.”

Marcu (*indiferent*): Și la ce mi-ar folosi? (*Către ceilalți*): Hai să facem piesa și cu asta basta.

Eva (*atacând*): La ce ți-ar folosi? N-ai mai fi atât de afurisit, îngâmfat și plictisitor ca toți băieții. N-aveți în cap decât fotbal, bălăceală, mai târziu băutura și...

Adam (*ofensat*): Stai puțin, nu ne pune pe toți în aceeași oală. Chiar dacă și eu și alții ca mine am greșit, eu unul îmi doresc să urmez cuvântul Domnului, să fiu bun, să fac bine...

Petru (*completând*): ...să nu distrug harul pe care mi l-a dat Cel de Sus, pentru că atunci voi păcătui și nu mă va aștepta decât pedeapsa eternă.

Pavel (*încercând să-i aducă la subiectul inițial*): Bine, teologule, dar hai să vedem despre ce anume va fi piesa noastră. Ce ziceți de ideea inițială? (*Spre ucenici*): Lăsați-i pe băieți, ei o fac pe grozavii, dar știu că ne vor ajuta.

Luna (*venind dinspre ușă*): Hei, să știți că e cineva care ne pândește și cred că știu cine este...

Pavel: Cine?

Luna (*firesc*): Cine nu a fost invitat, Iuda. Nu știu de unde a aflat.

Iosif, Ioan, Luca, Marcu și Matei se grăbesc spre ușă, dar Pavel și Petru, parcă înțeleși din priviri, îi opresc.

Petru: Lăsați-l! Era greu să nu afle mai devreme sau mai târziu. Ce poate face? Eventual poate intra. Îl mai lăsăm puțin, să se oftece...

Luna: Are dreptate. Haideți să începem lucrul. (*Spre ceilalți*): Eu cred că ideea lui Petru e bună, dar trebuie să alegem cu grijă momentele, ca să aibă legătură între ele.

Pavel: Și eu subscriu. Luna mereu ne inspiră, iar prietenele ei, Ileana, Magdalena și Maria sunt Binele...

Petru (*completând*) ...necesar. Haideți atunci, să începem cu prima pereche. Să ne gândim...

Mara și Klara (*înaintează și ele după ce până atunci au stat nas în nas de vorbă, fără să dea atenție celorlalți*): Și noi, ce rol vom juca?

Pavel (*parcă aducându-și aminte*): Ah! Pârâcioasele, gurile sparte, afurisitele clasei...

Mara (*ofensată*): Ei, ce să spun, marele istoric! Îngâmfatul!

Petru (*se așează între ei*): Terminați! Sunt colegele noastre...

Klara (*se strâmbă și o imită pe dirigintă*): Exact! Nu uitați cum ne-a învățat diriginta: „Să fim uniți...”

Petru (*reluând*):...așa cum sunt, le vom găsi niște roluri potrivite.

Eva (*îngăduitoare*): Totuși, și Iuda ăla micu' e colegul nostru.

Pavel (*idee*): Cc-ar fi să-l punem chiar într-un rol de trădător? Fiecare cc merită!

Toți (*amuzati*): Bună idee!

Pavel: Luna, dacă-l mai vezi pândind, invită-l înăuntru.

Luna (*zâmbind complice*): S-a făcut!

Petru (*revenind*): Deci, de la Adam și Eva... (*gândind cu voce tare*): Dacă ne-ar vedea acum diriginta...

Maria (*bucuroasă*): Sper că o să aibă o surpriză frumoasă...

Pavel: Hai să n-o lungim. Adam, Eva, voi scrieți. Aveți cel mai frumos și mai corect scris. Haideți, sper că v-ați adus ustensilele: caiete, foi, pixuri...

Adam și Eva se pregătesc, trag o masă și două scaune, scot caiete, pixuri și se așează, gata să noteze.

Petru (*preocupat*): Ar mai fi o problemă...

Ceilalți: Care?

Petru: Titlul. Nu putem prezenta sceneta fără a avea un titlu general...

Luna (*de la ușă*):... sugestiv, care să trimită la conținut, ca la limba română...

Pavel (*gânditor*): Mă gândeam...

Maria (*propunere*): Viața lumii...

Pavel (*cu gingășie*): E prea frumos. Cred că ar trebui un titlu legat de aventura noastră aici. Ce ziceți ... știți că în Evul mediu...

Ucenicii (*șușotesc și comentează mereu*): **Marcu**: Iar începe asta cu istoria lui...

Petru, Magdalena, alții: Lăsați-l să spună.

Ileana (*tolerantă*): Da, da, lăsați-l. Trebuie să-i ascultăm pe toți. Așa e corect.

Petru: Da, să auzim.

Pavel (*reluând cu reținere*): În Evul mediu, spuneam, a fost o cruciadă a copiilor. Copiii au pornit spre Ierusalim, înarmați cu credință, pentru a-l elibera. Era pământul sfânt al creștinilor, căzut sub puterea islamului. Mă gândeam că și pentru noi e o luptă cu ideile și sufletul nostru, despre ceea ce am înțeles, despre importanța acestui eveniment universal: nașterea lui Iisus și mântuirea lumii. În acel an...

Petru (*cu fața înseninată*): Am înțeles, „Cruciada elevilor”. Mie îmi place. Aș sugera să ne confecționăm toți cruci pe care să le purtăm sau să le ridicăm la un moment dat, sau chiar la final, ca să se înțeleagă mai bine sugestia piesei, importanța acestei mari sărbători: Crăciunul.

Adam (*aprobă*): Și mie îmi place. Dar să nu uităm să precizăm ceva în încheiere, referitor la titlu.

Eva (*entuziastă*): Să formăm toți un corp...

Magdalena (*același joc*): Să avem pe scenă tot felul de obiecte, confecționate sau aduse. O să le vedem pe parcurs.

Maria (*la fel*): Să nu uităm că suntem la început, nu la final.

Pavel (*realist*): Corect! Sunteți de acord cu titlul? (*Toți confirmă*)

Petru: Ne-ar trebui un soi de povestitor.

Mara: Bună idee. El ar face legătura între... cum se cheamă asta la...

Luna (*de la ușă*): ...secvențe.

Mara (*cu degetul spre Luna*): Asta!

Luna (*repede, agitată*): Vine Iuda, și nu e singur.

Toți (*se precipită la ușă, agitați*): E diriginta. Ce-o fi spus nememicul?

Maria (*împăciuitoare*): Lasă-l, ce se poate întâmpla, să vină. Doar că a stricat surpriza.

Magdalena (*cu ciudă*): Băieții și orgoliul lor prostesc!

Petru (*aparent senin*): Să ne vedem de treabă.

Intră profesoara și Iuda.

Profesoara (*senină*): Bună ziua!

Elevii (*posomorâți*): Bună ziuaaaa...

Petru: Dacă ziceți dumneavoastră...

Profesoara (*liniștită dar și cu o complicitate reținută*): Nu vreau să știu ce faceți voi aici și nici nu vă cer să-mi spuneți. Nu sunteți în incinta școlii și nici în timpul orelor. Îmi pare rău că am dat buzna, dar cauza este...

Unii (*cu ciudă*): Trădătorul...

Profesoara (*zâmbind*): ... Iuda. Știi de ce nu l-ați chemat și pe el, dar v-am rugat să faceți totul împreună, să...

Toți: Să fim uniți!

Adam: Oricum aveam de gând să-l chemăm, dar voiam să-l mai lăsăm să se gândească...și pe ...fraierul ăsta. Așa o să ne fie și mai greu să-l suportăm...

Profesoara (*deschizând ușa*): Vorbiți cu el. Poate, cine știe, se va întâmpla o minune... va vedea ce multe avantaje are dacă e mai prietenos, mai săritor, înțelegător, mai puțin pârâcios, știți voi... (*Dă să plece, dar se întoarce complice*): Succes! (*ușa se închide*)

Toți se privesc uimiți. Se simte o mare bucurie, un mare entuziasm în atmosferă.

Petru (*hănuitor*): Nu aveți impresia că diriginta s-a prins deja?

Pavel: Dar se face că plouă.

Eva (*hotărâtă*): Deci avem acordul, pardon, binccuvântarea ei. Să-i dăm drumul.

Maria: Băi, Iudo, ce crezi că facem noi aici? (*Toți se întorc spre inculpat*)

Magdalena: Rămâi cu noi, numai dacă te supui ordi..., pardon, regulilor grupului.

Iuda (*prostește*): Puneți la cale o petrecere?

Adam (*iritat*): La ce se putea gândi cap pătrat ăsta decât la panaramă? Află că de azi, și apoi toată săptămâna, vom munci de două ori mai mult...

Iuda (*dezamăgit*): Adică pentru școală?

Petru (*imitându-l*): Adică pentru școală? Da, și în afara temelor pe care trebuie să ni le facem...vom scrie o piesă de teatru și vom face repetiții până va ieși perfect pentru serbarea de Crăciun. Asta ne-a sugerat diriginta. Sper că n-ai mai spus și la alții în afară de doamna, care din cauza ta s-a prins...

Iuda (*cu ciudă*): Nu mai pot eu de piesa voastră! Acum, că am aflat, pot să o șterg să joc gropicica...

Mara (*completând*): ...cu toți fraierii de teapa ta.

Maria (*așezându-se în fața lui*): Ascultă, dacă pleci acum și nu participi la activitatea comună, te declarăm... cum se chemau necredincioșii în evul mediu, Pavel?

Pavel: ...eretici...

Maria: Te declarăm eretic Dacă nu rămâi... refuzăm să te mai recunoaștem drept colegul nostru.

Iuda (*neînțelegând, privindu-i pe rând*): Iotă-te! Credeți că mă speriați pe mine, sau mă puteți face să fac ce nu vreau să fac..

Maria (*imitându-l*): Crezi că dacă refuzi să fii sau să devii un copil, un om mai bun, ai ceva de câștigat?

Toți (*se ridică și-l înconjoară*): Ești cu noi?

Iuda (*uimit, dă înapoi*): Dacă mă luați așa!

Magdalena (*autoritară*): Vei fi cu noi, prezent aici în fiecare zi și vei participa la scenetă. Promite, ba nu, jură că n-ai să

lipsești și n-ai să mai spui nimănui despre ce facem noi aici. Nu trebuie să afle alte clase și nici alți profesori (*către ceilalți*): Contăm pe dirigintă...?

Toți: Daa...

Pavel: Jură, altfel nu vom mai vorbi cu tine până la sfârșitul anului școlar.

Iuda (*încolțit*): Bine... (*Își mușcă buzele, toți așteaptă răspunsul*): Jur!

Pavel (*sărind și întinzând mâna dreaptă*): Să înceapă Cruciada elevilor. (*către Iuda*): Vei primi și tu un rol...

Toți (*entuziaști*): Să înceapă.... (*Se așează toți pe scaune și-i fac loc și lui Iuda*)

Iuda (*nesigur*): Până la urmă...

Ceilalți: Liniște, începem!

Petru (*către Iuda*): Tu vei fi cel care trădează.

SCENA II

(Pe tot parcursul reprezentației, copiii rămân pe scenă. Scot sau aduc, din spate sau din părțile laterale scenei, diferite obiecte ce par confecționate de ei. Cei care au de spus replici se deplasează în față, apoi fac loc celorlalți interpreți).

Pavel (*vine în față – se stinge lumina și este aprinsă o lanternă care-i luminează fața. Ceilalți rămân în întuneric*): La început, când Dumnezeu plutea pe deasupra oceanului Lumii, nu exista nimic din cele știute și totul era cufundat în întuneric, pace și nicăieri.

Petru (*vine în față și lumina se fixează pe el*): De ce crezi că a vrut Cel Necreat să facă cele ce sunt?

Pavel (*privind în sus*): Pentru că El era iubirea. Atâta iubire avea în El și nu avea cui să o dăruiască...

Maria (*vine în față, alături de cei doi; lumina cade pe ea*): El era viața, căci viața înseamnă iubire nesfârșită, ca universul.

(*către public*): De aceea, iubiți-vă viața, respectați-vă trupul, ca templu sfânt, în care trăiește o parte din Dumnezeu, Creatorul.

Magdalena (*ceilalți se retrag și lumina cade pe ea*): El ne-a dăruit dorința de a spera în momentele în care Ispititorul Lumii ne ademnea, ne-a dat dorința de a depăși tristețea, încrederea că...

Petru (*în lumină*): ...ne putem întoarce la viața sufletului și a minții, ca la început...

Iuda (*apare în chip de ispititor, alături de Klara, în chip de șarpe*): Nimic nu e adevărat și bun până la capăt. (*Către public și apoi spre colegi*): Nu-i ascultați! Distrăți-vă, luați totul în ușor, că o viață aveți, bucurați-vă!

Klara (*unduindu-se*): Da...negați, negați, nu gândiți, nu meditați, nu vă rugați, simțiți gustul hranei, al băuturii, îmbățați-vă cu plăceri...

Mara (*în chip de moarte*): Așa a intrat moartea în lume și de atunci vă bântuie continuu...

Pavel (*în lumină, înconjurat de Moarte, Ispititor și Șarpe*): Din explozia Universului, a iubirii eterne ne-am născut noi, numai dragoste, trăind în pace, ascultând de Dumnezeu, sădind grădina Edenului: Adam și Eva.

Apar Adam și Eva îmbrăcați în alb cu veșminte cât mai aderente pe corp. Se țin de mână și se privesc cu drag.

Adam (*se așează în mijlocul scenei, în față, ceilalți rămân retrași în spate*): Iată câtă frumusețe ne-a dăruit Tatăl ceresc!

Eva (*privindu-l și ținându-se de mână, față în față, apoi în genunchi*): Totul e atât de minunat...și în sufletele noastre e liniște. Ce emoție e iubirea! O simți?

Adam (*confirmă*): Desigur, El ne-a făcut cel mai mare dar.

Amândoi (*cu îndoială*): Vom și să-L prețuim?

Adam: Trebuie să-L ascultăm.

Eva (*hotărâtă*): Așa vom face. Ce ne-ar putca împiedeca?

Cei doi rămân îngenunchiați ținându-se de mâini; dintr-o parte, apare Petru.

Petru (*spre ei*): Ce nu știau primii oameni și le fusese ascuns, e că odată cu ei și lumea creată, pătrunseseră și intrigantul, răul, îndoiala...

Iuda (*dându-le târcoale împreună cu șarpele și Mara în chip de moarte*): Dar dacă lumea e mult mai frumoasă de atât? Prostii, bucurați-vă, lăsați-vă purtați de dorințe, gustați din poamele Raiului. Nimic nu vă e interzis.

Eva (*încruntându-se*): Oare ce-mi pătrunde în suflet? O mare tristețe, o dorință..

Adam: Și eu sunt toropit de îndoială. Să rămânem împreună, și să cerem îndrumare Domnului.

Pavel (*înaintând și oprindu-se în fața scenei...lumina scade în spate*). Dar Dumnezeu le dăruise inteligență, imaginație, capacitate de a alege între bine și rău, și tot nu i-a putut opri din păcat...

(*Apare pomul cunoașterii, din spatele lui Adam și al Evei, dus de șarpe, care vorbește scoțând capul când într-o parte, când în alta*).

Klara (*ca șarpe*): Gustați și vi se vor deschide ochii și mintea și veți înțelege Lumea ca niște Dumnezei...

Mara (*ca moartea, în dreapta perechii*): Da, dar veți muri...

Eva: Dar ce este moartea?

Mara (*misterioasă*): E nimicul sau pedeapsa, e răul sau durerea, căderea, golul, dispariția...

Adam (*vrea să se convingă*): Să ne păstrăm curați, chiar dacă în sufletele noastre îndoiala își face loc...

Iuda (*ispitind*): Da, dar nu veți înțelege nimic din alte lucruri minunate, nu veți putea crea, schimba, veți rămâne veșnic păpușile iubitoare ale Lui Dumnezeu. El nu vrea să gândiți, să construiți, să faceți altceva, să fiți importanți, asemeni Lui...

Klara (*același joc al ispitirii*): Auziți, deschideți porțile realității, ale adevărului, dreptății, frumuseții, binelui și răului așa cum le înțelegeți voi... și atunci, totul va fi altfel! (*Le întinde un măr*): Cine încearcă primul?

Eva (*cucerită, încântată*): Hai să-ncercăm! (*Se ridică*): E destul de plictisitor aici.

Adam (*ezită*): Și cum rămâne cu Tatăl?

Eva (*cu convingere*): Va rămâne tot al nostru. Îl vom iubi și înălța ca și până acum, dar vom face totul singuri, cu mintea și sufletul nostru și cu rugăminți adresate Lui.

Adam: Oare e bine, sau rău?

Iuda (*enervat*): Bine sau rău, amândouă sunt una. (*Ca într-o reclamă*): Nu ratați experiența vieții voastre!

Eva (*mușcând*): Al meu să fie păcatul...

Adam (*mușcând*): Al nostru.

Copacul cade, se stinge lumina și se aud țipete ciudate și o agitație de nedescris. Lumina se reaprinde, sau palpită, apoi apar ucenicii, în timp ce Adam și Eva ies din scenă cu capetele plecate, ținându-se de mână, cu fețele acoperite de cealaltă mână rămasă liberă, însoțiți de Iuda, Moarte și șarpe. Ucenicii poartă cu ei pancarte. Fiecare ucenic le arată spunând:

Ioan: Așa au intrat în lume: Îndoiala,

Iosif: Minciuna,

Luca: Nedreptatea,

Matei: Urâciunea,

Marcu: Răul.

Ileana (*în chip de înger*): Așa au căzut îngerii, dar doar cei ce s-au lăsat ispitiți de Cel Rău. Ceilalți au rămas cu Domnul și vă veghează și vă sfătuiesc permanent.

Petru: Ce era de făcut?

Pavel: Adam și Eva au fost pedepsiți să muncească din greu, să-și câștige pâinea...

Petru: Totuși Dumnezeu nu i-a părăsit de tot pe fiii săi, ci a continuat să-i îndrume, prin...

Ileana: ...îngeri, profeți sau simpli credincioși.

Maria (*tristă*): Și totuși, nu mai exista nicio șansă pentru ei?

Magdalena: Exista speranța că Tatăl, ca un părinte bun, va ierta greșeala oamenilor, prin alți semeni care s-au născut ca să spele sufletul păcătos al primilor oameni.

(Cei cinci ucenici se așează în fața scenei și rostesc pe rând):

Ioan: Noe,

Iosif: Avram,

Luca: Isac,

Matei: Iacob,

Marcu: Iosif,

Ioan: Și alți bărbați și femei cu credință.

Iosif: Ei vesteau momentul când/

Luca: Domnul lasă pe pământ/

Matei: Chiar pe Fiul său Cel sfânt

Marcu: Pentru mine crezământ./

Petru: Doar așa mi se va lua

Păcatul strămoșesc

Pc care-l moștenesc

Și va adăpa fără a seca./

Pavel: Va fi o nouă Lege,

Pentru mântuire,

Pentru nemurire,

De vrei, înțelege!/

Maria: Că n-ai ascultat

Și te-ai îngâmfat

Și te-ai întristat

Viața ți-ai luat./

Magdalena: Dar peste Adam

Speranță doar am

Că cel ce-a murit

Azi s-a mântuit

Prin Fiul cel Sfânt

Venit pe pământ.

Ileana: Și este vestit

Și e împlinit
Prin semne cerești
Și vorbe lumești.

Maria (*ca fecioară ce primește vestea*):

Doamne! Facă-se voia Ta
Căci eu sunt a Ta!

Ileana (*ca înger, vorbește Fecioarei îngenunchate*):

Vei naște de sus
Pe pruncul Iisus,
El ne va-ndruma,
Păcat va curma.
Dacă-l vom iubi
Și îl vom sluji,
Cu credință multă
Cine vrea și-ascultă.

Fiul tău va crește,
Și ne mântuiește,
Pe Adam salvează
Pe om luminează.

Petru: (*către public*):

Așa s-a-implinit;
Iar cele lumești,
Ispite trupești,
Noi să le-nfrânăm,
Și să le-alungăm.

Pavel: Moartea El a-nvins

Dar pe mulți i-a prins...

Mara (*ca moarte, frecându-și mâinile*):

Am destui ca voi
Să îi prind în vad.
Apoi să-i despoi
Și să-i uit în Iad...

Klara (*șarpele*):

Ah! Abia aștept

Ca să mă desfăt
Și de sunt deștept
Chiar cu acest Făt!

Iuda: Eu îl voi preda
Prin sărut frățesc
Și el va cădea
Dacă-l ispitesc.

Klara (*la fel, cu satisfacție răutăcioasă*):
Ambii vom lucra,
Ne vom bucura
Când om va rata
Ceea ce-l salva.

Ucenicii ridică crucile spre Moarte, Iuda și Șarpe.

Luna (*trecând peste cei trei, aruncându-i în două părți... Cei trei se dau în lături ca și cum ar fi fost izbiți*):

Vai! E minunat
Cc s-a întâmplat.
Toți am înțeles
De ce L-am ales
Pe cel împărat
Care ne-a salvat
Moartea a ucis
Viața ne-a deschis:

Pavel (*către toți*):
Spuneți dar în cor
Pentru-nvățător:

Ioan: Nu minți!

Iosif: Nu fura!

Luca: Nu ucide!

Matei: Nu batjocori!

Marcu: Nu te lăsa ispitit de dorințe trupești!

Adam: Îndreaptă-ți greșcala!

Eva: Recunoaște-o!

Petru: Fii bun și darnic!

Magdalena: Crede în El și vei primi totul.

Maria (*spre cer*): Slăviți-L!

Ileana: Și vă veți mântui,
Soarele va străluci
Pământul va înflori,
Iadul se va prăbuși
Raiul se va răspândi
Cu toții mai puri vom fi!

Toți: Astea noi le-am spus în cor

În „Cruciada elevilor”! (*Cântă „Astăzi s-a născut Hristos”*)

Petru (*se face liniște*): Cred că e de ajuns.

(Se aude o bătaie din palme din spatele cortinei. Apare diriginta)

Profesoara (*mișcată*): M-ați impresionat, copii. Sunt mândră de voi!

Toți se privesc nedumeriți, dar spun câte un „Mulțumim” timid.

Petru: Dar cum ați ajuns aici?

Profesoara (*misterioasă*): Ei, am vrut să fiu și eu iarăși copil. Știu să mă strecur și... am și eu o „pilă” aici. (*Către toți, desfăcând brațele*): Cred că nu realizați ce ați făcut! Ați revărsat toată dragostea, inteligența, imaginația și sinceritatea de care sunteți în stare. Sunteți mai buni sau ați devenit mai buni decât vă credeți sau vă credeam. Cred că, după serbare, toți vor medita asupra celor spuse de voi. Iată, cu puține cunoștințe, dar cu suflete curate, cu prietenie, ați făcut un lucru mare. Oare cum ar fi ieșit dacă știați și mai multe despre subiect?

Pavel (*entuziast*): Genial!

Petru (*încă nedumerit*): Chiar v-a plăcut?

Profesoara: Mai e vorbă? Ați notat tot?

Adam: Aproape, dar sper că partenera mea să mă fi completat.

Eva: Sau alți colegi, care au scris cam urât când noi ne interpretăm rolurile.

Profesoara: Haideți să punem totul cap la cap. Eu am să vă ajut să corecți și vom finisa totul împreună.

Toți : Să mergem. Serbarea va fi un succes. (*Elevii se retrag, dar profesoara rămâne un minut pentru a rosti către public*):

Profesoara:Toată lumca va afla că voi sunteți autorii scenetei „Cruciada elevilor”. Felicitări!

C o r t i n a c a d e

POVESTE PENTRU MAMĂ

- Pentru 8 Martie -

Un copil mai mic stă în poala mamei privind-o drăgăstos:

Mamă, spune-mi o poveste,
Să nu uiți că m-ai născut.
Leagănă-mi copilăria,
Nu gândi că am crescut!

*Doi copii (băiat și fată) apar din dreapta și din stânga scenei.
Se opresc în centru, în timp ce din spate apar mai multe
personaje care se așează în semicerc.*

Fata: Astăzi vrem s-aducem odă
Celor mai frumoase vise.
Căci din veacuri e o modă...
Și povestitorul zise:

Băiatul: Iată cum din timpuri, glorii
Vin, tot vin prin ochi și gând
Basmе, povestiri, istorii,
Personaje cu chip blând.

Sunt aici prinți și prințese,
Împărați, balauri, zmei,
Iezișori, băieți, fetițe,
Pisicuțe, tot ce vrei.

*Următorii cinci copii se vor adresa sălii și vor privi spre
mamele lor care sunt prezente.*

Dar de peste tot răsare...
Chipul ce mă alină-n somn

Povestind cu încântare
Și păzindu-mă când dorm.

Este mama cea eternă,
Unică în gândul meu,
Ea e cea mai caldă „pernă”
Lângă ea, eu sunt un zmeu!

Toți, șoptit, în cor: Basme, basme, basme, basme,

Un copil: Asta-i tot ce vreau s-aud,
Căci a mea copilărie, e un basm,
Și... nu-i urât!

Vă vom aminti în grabă
Tot ce vrem să învățăm,
De pe-a basmelor tarabă
Cumpărăm și educăm:

Și pe tine, și pe tine,
Frați, bunici, părinți, mămici
Iată, au urcat pe scenă,
Personajele-s aici.

Albă ca Zăpada:

Eu sunt Albă ca Zăpada.
Știți povestea și mai știți,
Că o mașteră de mamă
M-aruncase-ntre pitici.

Dar micuții m-ajutară
Azi alesul să-mi găsesc
Și pe neagra vrăjitoare,
Cu dreptate s-o „prăjesc”.

Mama mea, cea bună, draga,
Pentru mine s-a sfârșit,
Iar acum în amintire,
Doar iubire îi trimit.

Cenușăreasa:

Prințul (*Către Cenușăreasa*):

Bună, harnică, aleasă
Fosta-i când te-am cunoscut
Dar acum te vreau mireasă
Pantofiorul te-a cerut.

Cenușăreasa (*la fel ca Prințul*):

Mulțumescu-ți, prințe dragă,
Lângă tine-am câștigat:
Mamă și surori și tată
De cenușă am scăpat.

Iată-mă acum mireasă!
Sufletul mi-a tresăltat.
Nu mai sunt Cenușăreasă,
Și cu tine m-am luat.

Scufița Roșie:

Sunt fetița cu scufiță,
Alintată și cu fiță,
Care nu mi-am ascultat
Mama care m-a rugat,
Să nu trec chiar prin pădure
După fragi și după mure...
Ci pe lup să-l ocolesc,
Dar am vrut să mă fălesc
Și dușmanul l-am adus
În căsuță și pe sus,
Pe bunica și pe mine

Ne-a-nghițit fără rușine,
Dar noroc de vânător
Că l-a prins pe-nșelător.
Și... se vede c-am scăpat.
Însă cu vă dau un sfat:
De mămici să ascultați
Altfel, o s-o încurcați!

Capra cu trei iezi:

Of! Of! Iezișorii mei
Trei au fost, trei băieți,
Numai unul mi-a rămas,
Dar pe lup, zâmbind l-am ars.

Iedul cel mic:

Oh, mămucă, of, mămucă
Chiar de sunt mai mic de-o nucă,
Lasă-mă să te alint
Că-s cuminte și nu mint.

Și la școală și acasă
Eu te-ascult. Nu plânge, lasă,
Că cel lup s-a isprăvit
Și cu tine-s fericit.

Henric:

Despre micul Henric, bunul,
Unii poate ați aflat....
Că pentru a lui mămică, unul
Singur a umblat,

Pe cărări necunoscute,
Curajos nevoie mare,

Floarea cu puteri știute
Să o dea măicuții care....

E bolnavă și pe moarte
Și-l așteaptă cu iubire....
Zâna protejând o soarte
Dăruindu-i fericire.

Sarea în bucate:

Cea prințesă urgisită
Prin regate a ajuns,
De-a ei casă părăsită,
Altă casă i-a răspuns.

Iar la bunul împărat,
Frumusețea și blândețea
Pe-al său fiu l-au fermecat.
Cu știința-i și finețea
Rănilor i-a vindecat,
Mamei dovedind noblețea,
Dragoste a câștigat.

Țugulea:

Sunt Țugulea, al mătușii
Bun copil, viteaz călit,
Cel căruia Gheonoaia
Vinele i le-a dosit.

Dar cu bună împăcare
Domnului eu m-am rugat,
Să repara o croare
Și m-a făcut împărat.

Acum, după ce din lume

Am înlăturat ce-i rău,
Vreau respect să-i port anume
Mamei ce-o iubesc mereu.

Și cu-a mea mircasă mândră
Să mă însoțesc mereu:
- Venerați a voastre mame,
Căci ca ele sunt și eu.

Pisicile aristocrate:

Hector, Berlioz, Marie,
Sunt pisici de neam înalt.
Cu-a lor mamă ei vor fi
Alungați din patul cald.

Iară doamna, mama lor,
Ocrotindu-i le-a promis,
Să cunoască lumca-n cor
Și să cânte cum am zis...

Cu motanul vagabond
Foarte șic și foarte Bond,
Ce-i conduce spre palat,
Unde Lady a decis
Să-i educe-aristocrat.

Peter Pan:

Ei sunt Wendy, John și Michael,
Cu micuța Tilincuța
Noi de-acasă am zburat
Și am lăsat pe măicuța
Cu obraz înlăcrimat.

De atunci în orice seară,

Ea fereastra ne-a deschis,
Ca pe-a visului său scară,
Peter Pan, prieten, vis,
Să se-ntoarcă-n lumea noastră
Dintr-o țară de-aventuri,
Unde doar copiii intră,
Despărțiți de cei maturi.
După multe luni de zile,
De mămică ne-amintim,
Ne întoarcem să-nflorim
Dragostea-i s-o împlinim.

După cum vedeți și știți,
Sute, mii de basme vin,
Și de vreți să povestiți
Despre-al mamei noastre chin....
Că de griji s-a săturat,
Și obraznici ne-a iertat.
Haideți azi să-i închinăm
La mulți ani să îi urăm,
De 8 Martie-o cinstim...
Promitem... **(Toți)**: ne cumițim!

Pentru doamne profesoare,
Am adus azi câte-o floare...
Nu e tot ce și-ar dori
Dar până va înflori
Tot ce ele-au răsădit,
Mă gândesc, e nimerit
Să urăm la fiecare :
Mulțumim de îndrumare
Și un viitor mai bun
Pentru ele am s-adun.

SITE-UL INTERZIS

Scenetă în patru părți

(după o idee a elevilor din clasele a VII-a și a VIII-a A, 2015)

Personaje: Sonia- elevă în clasa a VIII-a

Amalia - colega ei

Maria - colegă

Otu - coleg

Bunica Soniei

Juriul: Directorul școlii

Educativul

Psihologul

Roboții : R1

R2

Scena I

Bunica stă la o masă și își așteaptă nepoata cu micul dejun. Apare Sonia, somnoroasă, se așează pe un scaun și servește două bile, pe care le mestecă îndelung.

Bunica (*privind-o cu dragoste*): Ce mai e nou pe la școală?

Sonia (*încă somnoroasă*): Începem testele și interviurile. (*Apoi, parcă își aduce aminte*): A! ai putea să mă ajuți cu ceva...

Bunica (*surprinsă*): Eu? (*încântată*): Cu mare drag.

Sonia (*preocupată*): Avem de făcut un eseu pe care trebuie să-l prezentăm la examenul final, despre istoria educației. Eu mi-am ales ca temă perioada anilor 2070-2100.

Bunica (*entuziastă*): Anii în care am fost eu elevă!

Sonia (*zâmbind*): M-am gândit că o să mă ajuți!

Bunica (*la fel*): Cum să nu, draga mea? Ce ai vrea să știi?

Sonia (*preocupată*): M-ar interesa foarte mult... ceea ce astăzi este interzis.

Bunica (*tresărind, devine serioasă, atentă*): Dar tu știi că lucrurile s-au schimbat foarte mult față de acum 50-60 de ani.

Sonia (*sigură pe sine*): Știu, știu, dar îmi tot pun întrebarea de ce s-au interzis anumite site-uri, ce conțineau ele?

Bunica (*ușor îngrijorată*): Nu era vorba despre ce conțineau, ci despre efectul lor asupra unor tineri care erau mult mai libertini decât voi, care experimentau și uitau să facă diferența dintre bine și rău.

Sonia (*liniștind-o*): Știi că eu nu am avut niciodată astfel de probleme și nici nu a fost vreodată nevoie de o intervenție pentru a mi se „extirpa” tendințele negative, practicile nocive. Nu mi-a fost inserat vreun cip ca să atenueze vreo pornire periculoasă pentru mine sau pentru ceilalți. Am ajuns, cei mai mulți dintre noi, la acel nivel intelectual care să ne mențină în echilibrul de a nu înclina prea mult înspre rău, de a nu fi judecați și operați pentru a ni se repara disfuncțiile considerate inumane...

Bunica (*mai liniștită*): Știu, și sper că așa va rămâne. N-aș vrea să suferi. Tu trebuie să te pregătești pentru a studia mai departe științele viitorului.

Sonia (*hotărâtă*): Ca să pot studia viitorul, am nevoie să știu cât mai multe despre trecut.

Bunica: Bine, bine, am încredere în tine. Ce ai vrea să știi?

Sonia: De ce a stârnit atâta scandal și apoi a fost interzis site-ul Facebook?

Bunica (*gânditoare*): În vremea aceea, tinerii erau foarte pasionați de relațiile dintre sexe. Și băieții și fetele erau

incapabili să-și stăpânească pornirile și își făceau tot felul de invitații, fără pic de rușine, pentru că se credeau invulnerabili, fără prejudecăți, liberi, cum spuneau ei, iar relațiile acestea nu făceau decât să-i incite la dezmăț. Se postau pe alte site-uri fotografii insinuante, inadecvate, unele erau modificate de diverși „prieteni” sau colegi, ca să se distreze, să facă farse, dar unii tineri cădeau pradă unor vicii, ajungeau să se drogheze, să se prostitueze, să fugă de acasă, să devină membrii unor bande de traficanți sau de delicvenți, sau membri ai unor rețele organizate, specializate în furturi de obiecte sau înșelătorii, chiar financiare, care au aruncat în haos mai multe generații. Nu mai eram în siguranță, oricine putea fi bănuț de corupție pentru că, știind tot mai multe în diferite domenii, se putea ocoli legea și se puteau comite tot felul de ilegalități.

Sonia (*pe gânduri*): Deci se dădea frâu liber instinctelor primare. Nu pot să înțeleg cum de omul, o ființă atât de sensibilă, de slabă și totuși puternică mental, intelectual, putea să anihileze partea pozitivă pentru a scoate la iveală subconștientul plin de necunoscut.

Bunica (*mândră*): Ce matur gândești!! La vârsta pe care o ai tu, eu aveam tendința de a mă lua după ceilalți. Era greu să rămâi echilibrat.

Sonia (*sigură pe ea*): Înțeleg că ți-a fost greu, totuși ai reușit.

Bunica (*nostalgică*): Generația voastră nu are asemenea probleme. Totul este mai clar. Voi aveți echilibru și vă puteți ocupa de adevărata sursă de progres a speciei: intelectul. Pe atunci, doar banii contau.

Sonia: Se credea că ei pot aduce orice!

Bunica: Nu se înțelegea că echilibrul vine din creier și suflet și nu din ceea ce poate fi vândut sau cumpărat.

Sonia: Banii sunt o noțiune. Ceea ce se cumpără azi este doar ceea ce produce mintea. Asta vindem și pentru asta suntem răsplătiți. Deci, trebuiau interziși.

Bunica: Da, altfel nu se putea opri oroarea de care era obsedată întreaga omenire. Au trebuit să se impună legi care au devenit foarte dure, mai ales pentru tineri.

Sonia: Dar soluția cea mai productivă a fost, în final, tot mintea omenească ce a reușit să creeze antidotul pentru pornirile negative: serul antisocial care salvează milioane de vieți.

Bunica: Îți dai seama ce s-ar fi întâmplat dacă totul ar fi scăpat de sub control?

Sonia: Probabil că am fi fugit unii de alții încercând să ne apărăm viața, chiar și în fața membrilor familiei.

Bunica (emoționată): Ooo! Au fost mii de cazuri de acest fel. Era cumplit câte drame se trăiau zilnic și ce știri ...

Sonia (entuziastă): Ce studiu va ieși! (*Se ridică și merge spre bătrână. O sărută pe obraz.*) Săru-mâna, bunico!! Mă duc să vorbesc cu echipa de proiect.

Bunica (cu o undă de neliniște): Fii atentă!

Sonia (sigură pe ea): Nu-ți face griji!

Scena II

Într-o sală de clasă. În fața unui calculator stau Amalia și Maria.

Amalia: Nu, nu știi dacă se poate.

Maria: Sonia a spus să o așteptăm.

Otu (intră și se așează în spatele lor): La ce v-ați gândit?

Amalia: Tocmai ne-a anunțat Sonia că are o idee salvatoare pentru proiectul nostru. Zice că e nemaipomenită. Titlul va fi: „Site-ul interzis”.

Otu (curios): S-a gândit la unul anume?

Amalia: Facebook. Trebuie să-l găsim și să-i desoperim încregăturile, apoi să judecăm defectele.

Maria: Să studiem aspectele pozitive și cum a degenerat.

Otu (*încântat*): Da, e grozav, dar voi știți că e o zonă moartă? Nu cred că-l vom putea scoate din cimitirul internetului de acum o jumătate și mai bine de secol. (*Zâmbește complice*) Deși, ... (*se bate cu degetul arătător pe frunte*).

Maria (*îl surprinde*): Știi ceva ... hai, spune...

Amalia (*încercând să-i oprească*): Am promis că o așteptăm pe Sonia.

Otu (*de acord*): Bine. Cât timp mai avem până începem orele? Când se deschide rețeaua pentru cursuri?

Maria (*apasă pe teleceasul de la mână*): O oră și un sfert.

Intră Sonia grăbită. E foarte încântată.

Sonia: Ce bine că ați venit toți mai devreme!

Maria (*spre Otu*): Se pare că Otu are o idee.

Sonia: I-ați povestit deja?

Otu: Da, și este o idee miraculoasă. Așa putem pătrunde în trecut.

Sonia: Și eu cred la fel. Bunica era îngrijorată, când mi-a povestit, că am putea deschide poarta către iadul uman care a fost pecetluit.

Otu (*râzând*): Asta poate pentru că l-a trăit!

Sonia (*aproband*): Da, și i-a fost foarte greu.

Maria: Înseamnă că fără serul antisocial am fi ajuns primare.

Amalia (*ironică*): Lasă, unii mai cred și azi că asta este originea noastră.

Otu (*imită o maimuță*): Pentru că unii chiar sunt ...

Amalia (*face un gest amical, ca și cum l-ar pocni*): Ai grijă!

Otu (*ofensat, ferindu-se*): Nu e cazul să devenim violenți!

Sonia: Hai să vedem.

Otu: Lasă-mă pe mine. Știi că „le am” cu tehnologia.

Amalia: Și Sonia le are. A fost ideea ei.

Otu (*cedează*): Corect.

Sonia (*acceptă*): Să o facem împreună.

Otu: Eu zic să încercăm, să vedem ce ne afișează.

Sonia: Apasă tastatura!

Otu: Am zis eu că e mort. Uite! Nu îmi afișează nimic.

Sonia: Să încercăm să căutăm „interzis” atunci. Poate ne dă o parolă.

Otu: Ne cere vârsta și numele.

Sonia: Asta înseamnă că vom fi monitorizați și descoperiți imediat, dacă accesăm aceste informații.

Otu (*nerăbdător*): M-ai făcut prea curios. Ce se poate întâmpla? Vom fi judecați, dar cred că vom câștiga. La urma urmei, trebuie să înțelegem ce este nociv, nu trebuie să ascundem răul, altfel nu știm care este și cum să-l evităm.

Sonia: Sunt de acord cu tine, dar tot am o rețineră. N-aș vrca să o supăr pe bunica.

Amalia: Cât timp mai avem până ce se activează (roboții) umanoizii?

Maria: Mai sunt 45 de minute până la activare.

Amalia: Riscăm? Asta este aventura noastră. Totuși avem libertate de exprimare ...

Maria: Și dreptul de a cunoaște.

Otu: Corect. Ni s-ar încălca libertatea de a ști și a preîntâmpina răul. Eu zic să riscăm.

Sonia (*curioasă și ezitantă în același timp*): Cât crezi că va dura audierea?

Maria: În 10-15 minute ne pot testa și-și pot da scama dacă avem sau nu porniri antisociale.

Amalia: Are dreptate, doar ea este specialista noastră în legislație – avocata.

Maria: Și Amalia este lingvista. Otu și Sonia sunt istorici ai civilizației. Nu ne lipsește decât un economist, dar nu cred că e necesar în cazul ăsta.

Toți se privesc, apoi aprobă tacit.

Sonia: Cred că ar trebui să introducem cuvintele „istoric facebook”.

Otu: Bună idee. (*apasă*)

Sonia: Cere nume din nou.

Otu: Să le punem pe toate.

Maria și Amalia (amândouă deodată): Așa ar fi corect.

Otu: Gata. Fiți atenți!

Se deschide un film. Toți privesc încordați. Se încruntă, fac fețe fețe când uimite, când curioase, când înspăimântate..., se privesc cu fețe dezaprobatoare. Deodată izbucnește o alarmă Copiii tresar.

Intră doi umanoizi:

R1: Ați accesat un site interzis. Sunteți suspendați.

R2: Cod 0 – nu aveți permisiunea să vizualizați acele informații. Îndepărtați-vă de monitor. Treceți imediat lângă perete.

R1: Alarma a fost primită deja și de director. Nu încercați să vă sustrageți.

Otu (și ceilalți copii se supun instrucțiunilor date de umanoizi): Stai liniștit, că nu fugim. (*Cu dispreț*) Ești plictisitor. Știam că exact asta vei spune.

R1: Bine. Așa să faci. Să respecti comenzile.

Sonia (glumind, deși e speriată): Cred că ăștia au fost făcuți după primat!

R2: Nu înțeleg ce spui. Stai la perete. Nu înțeleg ce spui...

R1 (către R2): Ceva nu e-n regulă cu circuitele tale.

R2: Cred, cred că da ...

Otu (zâmbind ironic): Nu înțeleg, nu înțeleg ...

R1: Nu imita!

R2: De ce? De ce?

R1: Cred că ai o defecțiune.

Otu (*repetă amuzat*): O defecțiune, o defecțiune...
(*către fete*): Cred că-i putem manipula.

R2: Voi?

Otu: Noi, ... noi... (*se strâmbă la el*).

R1 (*către băiat*): Stai la perete.

R2: Da, da, stai aici.

Sonia: Otu, astâmpără-te.

Amalia: Nu fă vreo prostie. Și așa avem neccazuri. Doar nu vrei să fim învinovați și pentru că am defectat vreun robot. Să așteptăm completul de judecată.

Maria: Îi aud venind!

Scena III

Copiii stau aliniați la perete, flancați de umanoizi. Intră trei persoane mature: doi bărbați și o femeie. Au haine negre și figuri sobre. Se uită cu atenție, pe rând, la copiii.

Directorul: Identificați-vă!

Elevii apasă pe teleceaurile de la mâini. Cei trei adulți verifică numerele fiecăruia.

Educativul: Da, sunt elevi în clasa a VIII-a.

Psihologul: Cine se face vinovat de accsarea unui site interzis?

Toți patru (*hotărâți*): Noi!

Psihologul (*surprins*): Toți?

Toți: Da.

Cei trei adulți se privesc nedumeriți.

Directorul: Nu am mai avut asemenea probleme de trei decenii.

Otu: Stați liniștiți, e vorba despre un proiect la istoria educației.

Sonia (*aprobator, continuă ideea*): Nu putem cunoaște viitorul dacă nu știm trecutul.

Amalia (*la fel*): Suntem doar curioși, nu antisociali. Făceam cercetări. Verificați!

Directorul (*spre robotul nr. 1*): R1- baza de date. Introdu cele patru coduri.

R1: Răspuns nul.

Directorul: Corect.

Educativul: Care e tema proiectului?

Sonia (*sigură*): Site-ul interzis.

Directorul: R 2, verifică dacă au fost de acord să-și dea numele la accesarea site-ului interzis.

R2: Acord total.

Psihologul: Accesează să vezi dacă există în familiile lor cazuri de administrare a serului antisocial.

R2: Acum două generații: un caz la Otu, două la Sonia, unu la Maria și zero la Amalia.

Copiii se privesc uimiți și ușor alertați, dar își păstrează cumpătul.

Psihologul: De ce tocmai acest site?

Sonia: Știm că a fost un scandal mondial!

Otu: Avem libertate de expresie și, oricum, ne-a îngrozit ce am văzut!

Amalia (*încă sub impresia celor văzute*): Oare, cum puteau fi atât de ignoranți, înaintașii noștri?

Maria (*parcă ar face abstracție de faptul că sunt judecați*): Erau mai ignoranți decât în Evul mediu, când majoritatea oamenilor erau analfabeți.

Otu: Când ai prea mult, distrugi!

Psihologul: Adică, explică.

Otu: Mă refer la starea materială, la obsesia banilor pe care o manifestau oamenii din perioada anilor 2020, de exemplu...

Maria: E înspăimântător cât de vulnerabili deveniseră...

Sonia: ...și proști, Doamne, oribil de reduși!

R1: Reduși...reduși...nu înțeleg...

Otu: (*distras*): ...Ca voi...(îi imită pe umanoizi): Nu înțeleg, nu înțeleg...

Educativul (*zâmbește*): Lasă-l, Otu, e o mașină, dar e drăguț. Uite, a avut grijă de voi.

Otu: Cred că vă e frică de moarte, vă e frică să nu devină lumea noastră ceea ce a fost.

Educativul (*îngăduitor*): Eu cred că acum înțelegeți de ce...

Sonia (*gânditoare*): Și credeți că trebuie să ascundeți asta?

Psihologul (*insinuant*): Vă protejăm! Va trebui să discuti cu fiecare dintre voi mai mult timp, să văd dacă nu vor apărea porniri necontrolate în timp...

Directorul (*serios*): Da, veți fi monitorizați.

Sonia (*calmă*): Asta cred că e o măsură de siguranță, nu o încălcare a drepturilor la cunoaștere și libertate.

Directorul: Fii liniștită, dacă e un proiect școlar, e în regulă...

Sonia: Atunci de ce e trecut la capitolul „interzis”?

Psihologul: Nu realizezi primejdia? Dacă ar fi liber?

Otu (*sigur*): Ba da, o realizăm...dar oricum, el nu poate fi accesat decât în istorie.

Directorul: Știm. Și nici nu mai poate funcționa, pentru că e depășit.

Maria: Nu poate fi difuzată istoria?

Amalia: Ce primejdie ar constitui cunoașterea unei greșeli?

Psihologul: Ar putea declanșa reacții, s-ar putea copia modele, am da idei negative unora, care trăiesc încă din instincte și au mereu nevoie de serul antisocial.

Educativul (*calm, dar ferm*): Ce ați vrea? Să-i lăsăm să se manifeste și lumea să devină asemănătoare cu ce ați văzut?

Toți elevii: Asta nu!

Educatorul: Soluții? Să-i ucidem? Să-i închidem? Să-i izolăm complet de restul lumii?

Directorul: Nu, e mai bine să trăim așa, cu toți înțelegând rostul nostru, evoluând intelectual, respectându-ne, creând minți luminate...

Otu: Noi credem în umanitate!

Sonia: Nu suntem un pericol...

Maria: Dar avem dreptul să știm totul...

Amalia (*completând*): ...ca astfel să distingem răul de bine!

Directorul: R 1 și R2, la posturi!

(*Umanoizii ies*)

Educativul: Aveți dreptate. Trebuie să știți totul. A fost o greșală să ascundem adevărul despre trecut. Vom corecta greșala. Dar trebuia să ne convingeți, nu să faceți totul pe ascuns.

Sonia: Da, dar nu ați fi acceptat.

Otu : Așa, v-am pus în fața unei evidențe.

Maria: Nu e nimic rău în asta!

Amalia: Toți avem pete în trecutul familiilor noastre.

(*Cei trei adulți îi privesc cu un început de admirație.*)

Directorul: Succes la proiect! (*iese*)

Educativul (*arată cu degetul spre cei patru*): Mai vorbim! (*iese*)

Psihologul (*la fel*): Și noi!

Scena IV

(*Otu, Amalia, Maria și Sonia se privesc zâmbind.*)

Otu (*satisfăcut*): A fost ușor înspăimântător!

Sonia (*entuziastă*): Sigur, bunica se va panica puțin.

Maria (*o liniștește*): O să-i treacă!

Amalia: Am aflat câte ceva și despre ai noștri!

Otu (*i se aprinde beculețul*): Corect, voi avea o discuție în familie diseară!

Maria: Și eu! A fost o aventură de toată pomina.

Sonia: Vă dați seama că am rescris istoria post-contemporană?

Otu: Suntem o echipă...

Toți își ridică mâinile și le unesc.

Sonia: Suntem cei mai tari!

Amalia: Iar adevărul a rămas suveran!

C o r t i n a c a d e

SUFLETE MARI

Piesă în cinci scene

Personaje:

Dănuț: elev în clasa a VI-a

Mama lui Dănuț: o femeie simplă, care-și crește singură copilul din munca în gospodăria proprie

Diriginta lui Dănuț

Iulian: prietenul de năzbâtii al lui Dănuț

Maria: șefa clasei a VI-a

Pasărea

Câinele

Vulpea

Vaca

Înțelepciunea

Scena I

În clasă: patru bănci și scaune. E pauză. Dănuț stă singur într-o bancă. Intră Maria, care se apropie firesc.

Maria: Ce-i cu tine Dănuț de o vreme?

Dănuț (răutăcios, o imită): Ce-i cu mine?

Maria (strâmbându-se la el): Urâciosule!(*apoi calmă*): Te preocupă ceva, parcă cști mereu supărat!

Dănuț (confirmă): Da, sunt. M-am săturat de școală, de profi, de voi toți!

Maria (ironică): Hopa! Și tu? În fiecare an îi apucă pe unii chestia asta cu săturatul. Sunteți niște lași. Decât să munciți, mai bine dați bir cu fugiții. Dacă aveți și părinți care să vă ia în

serios, în loc să vă pedepsească, gata cu școala! De asta tot chiulești cu Iulian? Mama ta știe?

Dănuț (*aproape furios*): Nu, și dacă ar ști, ce? Tot mă las eu de astea...

Maria (*nu se lasă*): Da...și ce-ai să faci la doisprezece ani, ai să cerșești?

Dănuț (*se oprește, ușor surprins*): Plec...

Maria (*insistentă*): Unde, mă rog? Cu cine? Cu Iulian? Doi pierde vară... Are dreptate diriginta când spune că sunteți lași. Decât muncă, mai bine ars gazul.

Dănuț (*se ridică și se plimbă în jurul ei imitând-o*): Ard gazul? Și tu, ce-o să faci cu premiile tale? Te pomenești că o să ajungi profesoară, cum visezi. Nu ești în stare!

Maria (*ambitioasă*): Da de unde știi tu? Ți-ai făcut vreodată toate temele? Ai văzut ce bucurie ai când înțelegi ceva, când ești răsplătit pentru munca ta? Nici măcar n-ai încercat.

Dănuț (*nervos*): Numai asta știți să spunți: muncă, muncă și iar muncă. Acasă trebuie să muncești, la școală trebuie să faci teme și să asculți de alții, toți vor ceva de la mine...și eu m-am săturat!

Maria (*corectează*): De la fiecare. De asta venim la școală. Ca să înțelegem cum ne putem descurca mai departe. Cum putem reuși.

Iulian (*intră, după ce a tras puțin cu urechea*): N-aș băga mâna în foc pentru varianta Mariei, dar nici pentru a lui Dănuț.

Maria (*întorcându-se spre Iulian*): Dar pentru care?

Iulian (*simplu*): Pentru toate. Iau ce-mi convine. Trag chiulul de la treabă, ca și de la școală.

Maria: Și cu ce te alegi?

Iulian (*calm*): Cu distracția!

Dănuț (*tace, privind când la unul când la altul*): Nu înțeleg.

Iulian (*iși privește prietenul*): Suntem tineri, ne distrăm! Ce-i de înțeles în asta?

Maria (*ironică*): Mai precis, suntem copii, ne distrăm, învățăm să muncim, luptăm să ajungem ce dorim.

Dănuț (*izbucnind*): Nu mai spune! Adică să visezi la ceva imposibil!

Maria (*citând*): Nimic nu-i imposibil când vrei!

Dănuț: Da? Eu nu mai vreau să învăț. Asta e posibil. Nu mai vin la școală. (*Dă să iasă*)

Maria (*încearcă altceva*): La mama ta te-ai gândit?

Dănuț (*ezită*): La câtă treabă are, nu cred că ar observa.

Iulian (*intervine*): Aici nu te apăr, pentru că diriginta o va anunța.

Dănuț (*hotărât*): Bine, atunci o să-i spun chiar eu. Vreau să fiu liber ca pasărea cerului. (*Întinde mâinile imitând o pasăre în zbor și pleacă*)

Maria (*îngâdurată*): Oare ce l-o fi apucat?

Iulian (*glumind*): Eh! E primăvară, simte bucuria soarelui. Stai liniștită. O să-și revină.

Maria (*care vorbește mai mult pentru sine, îl vede pe Iulian*): Crezi? Mai bine vorbește cu el. Sunteți prieteni. Eu am să-i spun doamnei diriginte că a plecat de la școală.

Iulian (*indiferent*): Nu te agita, spune și el așa...

Maria (*dând cu mâna a lehamite*): Oare de ce-mi bat gura cu tine? Și tu ești la fel!

Iulian (*contrariat*): Adică, ce vrei să spui?

Maria (*sigură*): Știi și singur: amândoi sunteți niște leneși. Nu vreți decât să treceți clasa. Restul nu contează.

Iulian (*naiv*): Care rest? Doar știi și tu prea bine că venim la școală pentru că așa ne spun părinții. Profesorii dau prea mare importanță școlii.

Maria (*convinsă*): Și eu și alții ca mine, le dăm dreptate. Școala e singura calc de a ne realiza în viață, pentru că e o formă de muncă. Muncești, ai. Nu muncești, nu ai.

Iulian: Vorbe, vorbe, câți leneși nu trăiesc?

Maria: Da, dar ce fel o fac? Trăiesc de azi pe mâine. Nu pot visa, pentru că distrug orice vis înainte de a se naște.

Iulian (de sus): Trăiește tu din vise, eu mă duc la fotbal.

Maria (cu ciudă): Sunteți doi lași!

Iese și fata prin partea opusă.

Scena 2

Intră mama lui Dănuț, cu un șorț în fuță, o căldare, niște sacoșe...o mătură...Din partea opusă apare Dănuț.

Mama (lasă totul jos și-l ia la rost pe băiat): De ce ești acasă la ora asta?

Dănuț (hotărât): Nu-i prima dată când chiulesc de la școală și n-am de gând să mă mai duc acolo de loc.

Mama (surprinsă, își duce mâinile la cap): Doamne, Dănuț, ce e cu tine? N-aș fi crezut că vom avea asemenea probleme. Credeam că vrei să mergi la școală, să-ți faci o meserie...

Dănuț (răutăcios): Ai crezut greșit. Nu-mi place să-mi spună alții ce să fac. Nu-mi place să muncesc, vreau să fiu liber, să fac ce și când am eu chef.

Mama: Și ce vei face în viitor? Tu nu vezi că fără muncă nu ai nici ce mânca? Ce ai putea face decât să te zbați pentru tine?

Dănuț (dur): Dar tu, de ce nu te-ai dus la școală? Ce ai dacă muncești de dimineață până seară?

Mama (descumpănită): A, asta era! Nu vreau să fiu un model pentru tine decât de cinste. Aș face orice să te văd mergând la o școală, să-ți faci o meserie, să ai o slujbă, să aduni ceva bani și să realizezi ceea ce-ți dorești. Liber vei fi numai prin muncă. Ai să ai timp pentru toate. Părinții mei nu au vrut să mă trimită la școală și i-am urât puțin. Erau prea egoiști, voiau să mă țină lângă ei. Eu nu sunt așa, dar cui îi mai pasă? Când ai apărut tu, am știut că numai pentru tine voi munci, să te ajut să ai o viață mai bună. Da, muncesc mult, dar obțin puțin, mă bazez pe noroc, pe cum dă Domnul, că așa e la țară. Mic îmi ajunge. Dar

dacă aş şti că tu nu vrei altceva şi ai renunţa la şcoală, aş fi un om nefericit... distrus.

Dănuţ (*ezitant şi totuşi de neoprit*): Şi dacă aş face şi eu la fel, poate îmi e de ajuns.

Mama (*disperată, îşi schimbă atitudinea*): Spune-mi, cu ce am greşit? Nu! Te vei duce la şcoală! Cât trăiesc eu şi trăieşti în casa mea, n-am să-ţi permit să trândăveşti. Ori mergi la şcoală şi înveţi să asculţi şi să respecti munca altora, ori treci la lopată, animale, faci totul în gospodărie: înveţi să speli, să calci, să faci mâncare...

Dănuţ (*speriat parcă, se ridică*): Poate că ar fi mai bine să plec acum... (*Fuge într-o parte a scenei*)

Mama (*nu are putere să alerge după el, doar întinde mâinile în direcţia în care a fugit băiatul şi se lasă în genunchi*): Of! Ce mă fac eu, cui să cer ajutor? (*Apoi, deodată, îşi scoate şorţul*): Mă duc la şcoală să vorbesc acolo cu diriginta, colegii, profesorii...

Scena 3

La şcoală: diriginta şi mama lui Dănuţ.

Mama (*plină de îngrijorare*): Doamna dirigintă, cum mă puteţi ajuta? Dănuţ a venit acasă şi mi-a spus hotărât că nu mai vrea să vină la şcoală. L-am certat şi i-am spus că n-o să facă ce vrea el, dar a fugit, şi nu ştiu unde e.

Diriginta (*încercând să o liniştească*): Am auzit, mi-au spus copiii, Iulian şi Maria. Ei au vorbit cu băiatul înainte de a pleca de la şcoală, dar nu s-au înţeles. Să încercăm mai întâi să-l găsim, să-l aducem la şcoală. Lăsaţi-l puţin şi vom rezolva.

Mama (*frământându-şi mâinile*): Dar unde se putea duce, dacă i se întâmplă ceva?

Diriginta (*aparent calmă, dar îngrijorată*): Eu cred că e un copil isteţ. Se descurcă el. Nu i se va întâmpla nimic. Probabil

vrea să fie singur cu gândurile lui. Să se hotărască, să aleagă, să se convingă cine are dreptate. Se va întoarce, fiți fără grijă. O să vorbesc cu ceilalți să văd ce știu despre obiceiurile lui, pe unde se duce atunci când chiulește.

Mama (*mai împăcată*): Așa să vă audă Dumnezeu!

Diriginta: Mergeți acasă și o să vă anunț cât de repede, ca să nu fiți prea îngrijorată.

Mama lui Dănuț iese. Apare Maria.

Maria: Doamnă dirigintă...

Diriginta (*repede*): Cheamă-l te rog pe Iulian.

Maria: L-am chemat!

Iulian (*cu o față vinovată*): Să știți că nu am nici o vină!

Diriginta: Nu de asta te-am chemat. Gândește-te unde ar putea fi prietenul tău!

Iulian (*din reflex*): Nu știu!

Maria: Adică unde vă duceți voi când chiuliți!

Iulian (*descoperit*): Asta e secret!

Maria (*ironică*): Da. Te pomenești că doamna dirigintă va veni după voi... până nu știu unde. O să primiți absent și niște note pe măsură...

Diriginta (*zâmbind*): Lasă astea acum, Maria. (*către Iulian*) Iulian, uite, acum nu e vorba nici măcar de chiulit. Tu trebuie să înțelegi că mama lui Dănuț e foarte îngrijorată, e speriată că fiului ei i se poate întâmpla ceva rău. La asta trebuie să te gândești și nu trebuie să-l acoperi, pentru că, dacă pățește ceva, ai să te simți... cum?

Iulian (*atent*): ...vinovat...

Diriginta: Vezi? Sunt momente când arătați amândoi că ați putea fi niște copii buni și niște elevi adevărați, de ce nu vreți...

Maria (*nu poate sta deoparte*): ...Pentru că sunt niște fraieri și vor să arate că sunt altfel decât ceilalți, dar zău, nu aveți nici un haz. Sunteți foarte enervanți, chiar dacă uncori ne faceți să râdem.

Diriginta (*grăbită*): Aștept un răspuns!

Iulian (*luminat*): Cred că aş găsi o soluție... Îmi dați voie să-l caut?

Diriginta: Bine, am să te învoiesc de la ora următoare, dar nu mai mult. Vii și-mi spui dacă ai aflat unde este, sau spune-i să vină la școală. Poate n-o să te asculte, dar măcar afli că e bine. Arată-i că toți suntem îngrijorați!

Iulian (*responsabil*): Bine, promit că mă întorc într-o oră! Dacă nu e la locul nostru, poate fi oriunde, se plimbă, e ascuns pe lângă casă, școală...

Maria: Du-te repede...

Diriginta: Și vino la fel. Ai grijă, că peste vreo două ore se întunecă, să nu întârzii și tu!

Iulian (*hotărât*): Promit!

Diriginta: Bine, să văd dacă poți să-ți respecti promisiunea. Spune-i că dacă nu ajunge nici la școală nici acasă, trebuie să anunțăm poliția. Hai, du-te...

Maria (*îngrijorată*): Chiar trebuie?

Diriginta: E plecat de la prima oră. Sunt aproape patru ore deja și nu e nici acasă nici la școală. Trebuie, Maria. Tu intră la ora, o să așteptăm!

Maria iese într-o parte a scenei. Diriginta rămâne câteva clipe, îngrijorată, apoi părăsește scena prin partea opusă.

Intră Dănuț, cu pași mari, lovind cu ciudă pământul cu un băț. Se oprește în mijlocul scenei, dar privește în sus. Ridică mâinile, le flutură ca și cum ar zbura.

Dănuț (*înciudat*): Acum sunt liber. De ce nu mă simt mai bine? Aș vrea să fiu o pasăre, să plutesc peste păduri, să văd tot...

Înțelepciunea (*apare în spatele lui; poartă o haină albă, până în pământ, cu tocă de absolvent și are o carte groasă în mână*): Ai grijă ce-ți dorești! Nu știi să alegi pentru că totul ți se pare greu. Ești leneș, fugi de responsabilități. Dacă vrei, am să-ți arăt adevărata față a lucrurilor.

Dănuț (*abia apucă să se dumirească cine vorbește, că personajul dispare*): Cine...

Pasărea (*apare din partea opusă din care apăruse Înțelepciunea. Se freacă la ochi ca un om care tocmai s-a trezit din somn, se scutură*): Spune ce vrei...

Dănuț (*surprins*): Păsările pot vorbi?

Pasărea (*firesc*): Cu oamenii, nu, dar vorbim în limbajul nostru, necunoscut vouă, oamenilor...

Dănuț (*curios*): Și acum...

Pasărea (*il oprește cu un gest*): Nu veni spre mine! Instinctul îmi spune să nu am încredere. Unii pui de oameni sunt răi și ne fac ușor rău...

Dănuț: De ce vorbești acum?

Pasărea (*supusă*): Înțelepciunea mi-a cerut să-ți arăt ce înseamnă să fii pasăre. Trebuie să mă supun.

Dănuț (*neconvins*): Adică, trăiești după reguli?

Pasărea (*serioasă*): Totul în jur se supune regulilor, altfel, nimic nu ar funcționa. Din cauza unora ca tine, care nu vor deloc să priceapă, avem mereu de suferit.

Dănuț (*contrariat*): Cum adică?

Pasărea: Adică, tu strici un cuib, omori în joacă, sau, mai urât, chinui un pui și echilibrul naturii se rupe un timp. Toți trebuie să păstrăm verigile vieții legate, altfel ne prăbușim în gol și moarte. E mult de muncă, și cei care nu contribuie sunt sacrificați în favoarea majorității. La fel vei fi și tu, chiar dacă poți să alegi...

Dănuț (*nedumerit*): Nu înțeleg. Tu nu trebuie decât să mănânci, să-ți crești puii și să zbori fericită în libertate...

Pasărea (*cu milă*): Sărmane copil! Ca să pot zbura liberă, cum spui tu, trebuie mai întâi să-mi caut un loc pentru cuib, să-mi fac o casă unde să-mi cresc puii, să le asigur hrana, care nu e ușor de găsit, trebuie să-i școlesc în alc vieții, să învețe să se hrănească, să asculte, să zboare, care e testul cel mai greu, apoi să se descurce în viață. Regulile nu pot fi încălcate, fiecare are

spațiul lui, pe care-l câștigă cu greu. Cei care încalcă aceste legi pier, ca puii prea îndrăzneți, care uită că un cuib e un spațiu limitat și sigur și dacă se prăbușesc, sunt pierduți. La fel și noi, când suntem în cer, avem dușmani pe care trebuie să-i apreciem corect, să ne ferim din calea lor, iar pe pământ sunt alte pericole de întâmpinat, chiar și de la oameni, care ne împiedică uneori să găsim hrana sau adăpostul necesar pentru a trăi, a supraviețui...

Dănuț (*uimit*): Hm! Și eu voiam să fiu ca tine!

Pasărea: În locul tău, n-aș gândi așa. Voi sunteți mulți, mari, vă puteți organiza, puteți stabili orice fel de reguli, vă puteți păzi și ajuta unii pe alții, aveți idei, construiți lucruri care vă ajută, ne imitați studiindu-ne, ați putea avea totul, dar mereu exagerați cu dorințele voastre de a avea tot mai mult. Noi facem de milenii aceleași lucruri, ca să vă veselim privirea, dar tot nu vă mulțumiți!

Dănuț tace.

Pasărea (*grăbită*): Cc vrei să mai știi? Hai, nu mă ține în loc, pentru că nu am adunat destulă hrană și-mi aud puii țipând. Nu mai este mult și se întunecă: Ar fi bine să te duci și tu acasă.

Dănuț (*absent*): Bine, du-te, nu te mai rețin. Mulțumesc.

Înțelepciunea (*apare în spate*): Ai înțeles? Fără muncă nu ai nimic. Viața înseamnă muncă.

Iese pe o parte, iar din partea opusă apare câinele. Dănuț îl vede și-i întinde mâna. Câinele vine să se gudure pe lângă el.

Dănuț (*zâmbind*): Parcă te-aș cunoaște. Vii prin curtea școlii, nu?

Câinele: Da și voi mă hrăniți, uneori. Alteori, mă goniți.

Dănuț (*edificat*): A, și tu poți vorbi pentru că așa ți-a poruncit Înțelepciunea.

Câinele: Trebuie să te supui, chiar dacă nu ai stăpân. (*Îl privește atent*): Tu ești băiatul care s-a supărat pe școală. Ai să ajungi ca mine, un vagabond.

Dănuț (*încearcă să se consoleze*): Și ce-i rău în asta? Tu ești liber, umbli pe unde îți place, găsești câte ceva de mâncare...

Câinele (*continuă ideea*): ...nu ai pe nimeni, nu ai familie, doar pui împrăștiati peste tot, de care nici nu mai știi, unii poate au și murit de foame. Ești fugărit de colo colo, mori de frig sau foame. Regula e să ai un stăpân de care să asculți, căruia să-i câștigi încrederea, să muncești pentru el păzindu-i bunurile, viața și pentru toate acestea să ai un viitor. Nu ești supus, nu asculți, pierzi tot, devii hoinar, fără scop, un nimeni. Întoarce-te la școală, cere iertare, bucură-te de munca ta și vei ajunge ceva, ce-ți vei dori în viață. Când respecti regulile, ești răsplătit.

Dănuț (*pe gânduri, se așează cu mâinile a cugetare*): Poate, nu știu ce să zic...

Câinele iese. Din partea opusă apare Înțelepciunea.

Înțelepciunea: Munca te împlinește. Ea îți dă siguranță și viitor. Fără să înveți și să respecti reguli, nu vei fi acceptat nicăieri și vei fi întristat, ca acum, toată viața.

Dănuț (*care a rămas jos*): Stai...

Dar Înțelepciunea iese în partea opusă. Intră vulpea. Se apropie cu o față zâmbitoare și începe să-i dea târcoale băiatului.

Dănuț (*puțin speriat*): A, da, înțeleg, tu reprezintă sălbăticia. Tu ești cu adevărat liberă. Știu că poți vorbi, așa că, hai, dă-i drumul...

Vulpea (*continuă să se învârtă în jurul lui*): Da, azi Înțelepciunea mi-a dat voie să mă joc de-a omul. Dar tu nu ești din lumea mea, ești pierdut! E periculos să fii aici în preajma asfințitului.

Dănuț: Ai ceva de spus, o lecție de predat? Spunc!

Vulpea (*vine cu îndrăzneală spre el*): Crezi că sălbăticia îți dă libertate? Greșit! Noi trebuie mereu să fugim, să ne ascundem, să furăm fără să fim prinși, să ne lingem rănile, pentru că viața noastră e mereu în pericol. Suntem vânate, izgonite ca un lucru rău și de nedorit. Libertatea înseamnă reguli pe care trebuie să

le respecti, și noi nu le avem, așa că trăim la întâmplare. Supraviețuiesc doar cei tari! Într-un fel, suntem ca unii oameni. Cei ce se supun legilor și muncesc mult supraviețuiesc, au parte de siguranță și libertate, ceilalți, fug toată viața și nu au nimic.

Dănuț (*mai atent*): Încep să înțeleg ce spuneți voi...sau poate vreți doar să mă amăgiți!

Vulpea (*ironică*): Ești om, poartă-te ca atare! Sau vrei să fii vulpe? În lumea mea, nu e loc pentru tine. Nici păsările, nici câinii nu te-ar primi. Fiecare trăiește în lumea lui și nu-și dă locul altuia! Întoarce-te în lumea ta...

Vulpea se retrage și în locul ei, apare Înțelepciunea.

Înțelepciunea: Deci locul tău este printre cei asemeni ție. Nu te lăsa înșelat de cei lași, leneși și vicleni. (*Pleacă într-o direcție, Dănuț vrea s-o oprească, dar intră din aceeași parte vaca*).

Vaca: Muuu!

Dănuț: Da, da, da! Tu ești animalul domestic cel mai util. Ai culcuș, muncești, ai hrană, ascuți, produci ...crești puii...

Vaca (*continuă ideea*): ...îi educăm să-și respecte stăpânii, să muncească atât pe câmp cât și la cărat, să dea lapte, să nască pui, să mulțumească stăpânii...

Dănuț (*o întrerupe*): Și-ți place să fii animal de muncă?

Vaca (*simplu*): Toți avem avantaje: dacă muncești, ai și timp să te odihnești și după muncă, odihna e mai plăcută. Poți să te joci. Nu faci toate astea, nu ai nimic.

Dănuț: Dar e plictisitor să nu faci ce vrei!

Vaca: Dar ce ai vrea să faci și nu poți?

Dănuț: Tot ce-mi trece prin cap!

Vaca: Deși nu văd ce nemulțumire ai, poți face ce dorești după ce-ți termini treaba. Trebuie să meriți să faci ce vrei, dar nici atunci nu poți face chiar orice, pentru că ai conștiință, și înțelegi că anumite lucruri nu se fac! Gata cu vorba, am treabă:

trebuie să rumeg și apoi să fiu mulșă. Succes! Și învață să respecti regulile!

Dănuț se întoarce după ea, dar în locul ei apare Înțelepciunea.

Înțelepciunea: Ai înțeles acum? Știi ce ai de făcut'?

Dănuț (*pe gânduri*): Trebuie să ascult de ceilalți, să nu-i supăr, să respect reguli, ca apoi să mă bucur de libertate. Pot face orice, după ce mă achit de treburile mele. Pare greu, dar dacă toți spun că nu e așa, am să încerc.

Înțelepciunea: Nu pari prea vesel, dar va trebui să înveți și, în final, te vei bucura de realizările tale și o vei face mândră pe mama ta, pe colegii și prietenii tăi. Ține minte: „Învățătura îndepărtează sărăcia și ocară, iar cel ce și-a însușit muștrările va fi slăvit.”

Dănuț se așează în mijlocul scenei, cu capul în mâini.

Scena 5

Iulian (*intrând dintr-o parte*): Am zis eu că ești pe aici, pe lângă pădure. (*Dănuț îl vede, se ridică*): Hai, că te așteaptă toți la școală, și mama ta acasă. E foarte îngrijorată. Îmi pare rău dacă eu te-am făcut să te porți așa!

Dănuț: Nu știu dacă e cineva vinovat! Cred că eu n-am înțeles anumite lucruri și de aici toate problemele.

Iulian (*grăbit*): Haide, ne așteaptă toți și i-am promis dirigintei că nu stau mai mult de o oră.

Dănuț (*curios*): Diriginta te-a trimis? N-ai chulit?

Iulian: Nu, nici nu cred că voi mai chiuli după această întâmplare...

Dănuț (*il privește în față pe Iulian, puțin îngrijorat*): A fost mama la școală?

Iulian (*il grăbește*): Da, și era foarte îngrijorată. Ai face bine să te grăbești!

Ies amândoi. După ce scena rămâne goală, apar Maria, diriginta, apoi mama lui Dănuț.

Maria (*către dirigintă*): L-a găsit!

Diriginta (*către Dănuț, care-și face apariția cu Iulian*): Ei, domnule Dănuț, te-ai săturat de umblat?

Dănuț nu răspunde, dar îi privește pe toți, zâmbitor).

Dănuț (*într-un târziu*): Cred că am început să înțeleg, dar încă mi se pare prea greu.

Maria (*încântată*): Te vom ajuta noi. Poți ajunge un elev bun. Uite, îl ajutăm și pe Iulian.

Diriginta (*împăcată*): Orice e posibil, dacă ne ascultăm și ne ajutăm. Poate că e bine că s-a întâmplat așa. Cineva ți-a deschis ochii! (*Îl privește insistent pe Dănuț*)

Dănuț (*misterios*): Dac-ați ști...!

Mama lui Dănuț (*întră grăbită*): Unde ai fost?

Dănuț (*se duce spre ea și se lasă îmbrățișat*): Îmi cer iertare, mamă. Am să încerc să fiu un copil mai bun și poate un elev mai bun!

Mama (*cu duioșie*): Tu ești totul pentru mine. Când te cert, înseamnă că te iubesc. Când te pedepsim, și eu și profesorii tăi, înseamnă că ne pasă de tine. Să nu mai pleci!

Dănuț (*înțelept*): Cândva voi pleca, dar numai alături de voi sau cu gândul la voi.

Se iau cu toții de mâini.

C o r t i n a c a d e

PLATERA

PERSONAJELE:

YON-călătorul

Platera

Gura

Ochiul 1

Ochiul 2

Speranța

Scena I

Yon apare în mijlocul scenei ca și cum ar urca un munte. De o parte și de alta a scenei, care rămâne goală, se află două personaje îmbrăcate în negru, pe fața cărora se vede doar câte un ochi. În mijloc și puțin mai în față este un alt personaj care poartă pe față o gură. Yon privește cu teamă, interes, curiozitate la cele trei creaturi ce par imobile.

Yon (*contrariat, gânditor, are impresia că visează*): Oare unde mă aflu? Ce sunt astea? (*nu are curajul să le atingă, dar nici nu primește vreun răspuns; se așează lângă Gură*): Tot nu înțeleg cum am ajuns aici! Sunt confuz! În călătoriile mele, n-am întâlnit nimic mai ciudat, iar întrebările mele au primit întotdeauna răspunsurile învățate la școală. Când am urcat acca pantă, cam abruptă ce-i drept, cu soarele în față, am amețit pentru o clipă și parcă totul s-ar fi întunecat. Sau poate am închis ochii? Nu pare a fi un pisc... (*privește în jur*) ci mai

curând un platou, dar nu se vede nimic în jur, parcă ar fi altceva, nu știi, parcă aș fi... nicăieri (*Dă cu mâna a lehamite, ca și cum ar alunga un gând*): Nee... poate sunt într-un vis!

Scena 2

Ochiul 1 (*după o pauză*): Nu, ești în timp, Călătorule Yon. Ai vrut răspunsuri...

Gura (*nemișcată*): ...ți le vom oferi...

Yon (*uimit, speriat, se ridică, privește personajele, scutură capul, parcă ar vrea să se trezească*): Cine sau ce sunteți voi?

Gura: Noi suntem Platera...

Yon (*nelămurit*): O lume, o ce?

Ochiul 2 (*drastic*): Lasă filmele, imaginile de pe internet și alte din astea... Platera...gândește-te...

Yon (*emoționat*): Parc cunoscut...

Ochiul 2: Concentrează-te și ai să înțelegi...

Yon (*ridicând arătătorul, dar nu foarte sigur*): Planeta Terra??

Gura: Vezi? Nimic neștiut. Sunt spiritul Pământului. Poți ajunge mai ușor la adevăr dacă primești totul, așa cum este. Oamenii au tendința de a forța adevărul, de a se duce repede spre necunoscut. Prea doriți să dezlegați totul. Uitați că nu puteți cunoaște ce nu vă este dat!

Yon (*repede*): Dat de cine?

Gura (*ca un profesor*): Păi, cine crezi că te-a creat?

Yon: La școală ni s-a spus ba că am evoluat din maimuță, ba că ne-a creat Dumnczcu...

Gura: Și?

Yon: Profesorul de istorie ne-a spus că suntem ceea ce vrem sau credem. Dacă noi credem că ne-am născut din maimuță, asta suntem, dar mie îmi place să cred că Cineva ne-a creat din iubire.

Gura: E frumos ce spui și e bine ce crezi. (*pauză*) Acum spune pentru ce ai venit?

Yon (*nelămurit*): Am venit sau am fost adus?

Gura (*insinuant*): Gândul și dorința ta de a ști te-au adus aici.

Yon (*iscoditor*): Adică ajung mulți la tine?

Gura: Tot mai puțini...

Yon (*hotărât*): Vreau să știu totul despre tine.

Gura (*inflexibilă*): Chiar tot nu vei ști. Spune mai exact ce vrei.

Yon (*nesigur*): Cum am apărut, tu, noi, cum ne-am schimbat, ce ne-a schimbat...

Gura: Am să rog Platera să ne ajute. Să vedem...

Yon (*surprins*): Nu tu ești Platera?

Gura (*imperturbabilă*): Eu sunt o parte din ceea ce tu poți vedea, dar sunt pretutindeni, în jur.

Yon (*iluminat*): Ca Dumnezeu?

Ochiul 1: (*hotărât*): Nu, El e mai mult, adică tot.

Ochiul 2: Da, nu ne poți confunda, pentru că Dumnezeu e tot. Asta nu poate vedea niciun om, decât cu puterea minții.

Gura: Tu doar ascultă și încearcă să înțelegi sau să-ți imaginezi.

Yon: Sunt aici să încerc...

Ochiul 1: Mă bucur.

Gura: Imaginează-ți, dacă poți, că la început nimic nu era, doar întuneric și iar întuneric.

Ochiul 1: Și totul era nefăcut, amestecat...

Ochiul 2: ...dezordine, adică haos...

Gura: Apoi a apărut lumina și toate s-au ivit de nicăieri și s-au făcut toate cele pe care le știi: cerul și pământul, apcele, victățile de toate felurile și, în sfârșit, a fost creat el, omul.

Ochiul: Și el, omul, era mic, părea neputincios, dar avea cea mai mare putere din acest univers...

Ochiul 2: ...gândea și putea desluși lucruri, putea transforma totul în numele său...

Ochiul 1: ...dar, deși i se dăduse puterea peste toate cele create, a uitat treptat că cele create nu erau ale lui, ci primite în dar și...

Ochiul 2: ...a început să distrugă, cu sau fără știință...

Ochiul 1: A făcut mult rău Platerei.

Gura: Așa e...

Ochiul 2: Oare de ce îl mai iubim?

Ochiul 1: Pentru că poate face lucruri uimitoare și mereu așteptăm astfel de momente, ca să ne desfătăm...

(În tot acest timp, cele trei elemente ale figurii se întorc unele spre altele pentru a marca un acord deplin)

Ochiul 2: E creativ!

Ochiul 1: Da...creativ...

Gura: E o contradicție pe care nu poți să n-o iubești, să n-o admiri și să te minunezi, cum de poate fi atât de inconstant!

Ochiul 1: Mereu stăm și privim cu uimire, întrebându-ne...

Ochiul 2: ...care va fi următorul pas.

Ochiul 1: Va ieși bine sau rău?

Yon (curios, mereu atent): Și?

Gura: E trist, și e minunat!

Yon: E trist când distruge și e minunat când creează. Știu și eu câte ceva de la istorie, geografie, despre câte războaie fără sens s-au purtat, despre experimente nefericite, poluare, boli...

Gura: ...tot ce înveți de la școală, părinți, prieteni, din cărți, nu e destul.

Yon: Aș putea citi toate cărțile...

Gura (râde ușor): Nu, nu ai putea.

Yon: De ce?

Gura: Pentru că nu ai avea timp.

Yon (hotărât): N-am să mai fac altceva!

Gura (la fel): Tot nu e de ajuns, ți-ar trebui mai multe vieți și n-ai vedea adevăratul rău pe care omul îl face Platerei, pentru că el e ascuns, deși omul crede din când în când că-l vede, dar și atunci îl ignoră.

Yon (*frământat*): Atunci explică-mi, te rog, fă un rezumat!

Gura: Asta aş putea, dar nu ştiu cu ce ai rămâne.

Platera (*un glas din fundal sau o proiecție a planetei*): Poate gândul lui va fi pozitiv. Ştim ce putere au ființele astea. Să riscăm. Nu poate face mai mult rău decât ceilalți.

Yon (*se uită de unde a venit glasul*): Eu nu vreau să fac rău nimănui. Și când merg pe stradă, mă strădui să nu calc vietățile.

Ochiul 1: Ştim asta și ştim că ai suflet bun, dar nu întotdeauna tot ce vrei să faci depinde doar de tine.

Ochiul 2: Nu trăiești singur.

Ochiul 1: Sunt foarte mulți oameni

Yon: Câteva miliarde, dar, deși ştiu că e un număr fantastic de mare, nu prea pot să-l cuprind cu mintea.

Gura: Poți mai mult decât crezi

Yon (*pe gânduri, ușor încruntat*): De ce ai spus că riști?

Platera (*glas*): Ești om...

Yon: Da. Și?

Platera: Sunteți sortiți greșelii pentru că aveți un comportament imprevizibil, deci și tu ai putea face rău.

Yon (*nedumerit*): Fără să ştiu? Sau fără să vreau?

Platera: Da.

Yon: Și voi, tu, Platera, nu poți?

Platera (*pe un ton egal*): Nu, eu mă supun legilor creației, nu le pot încălca, pe când tu ai libertatea de a decide ce vrei să faci fără să poți ști ce se întâmplă în alt loc. Răul e făcut de semenii tăi constant și tot mai accelerat, pentru că omul se supune doar voinței lui. Puțini sunt cei care își mai aduc aminte de vechile legi, de respectul față de darul primit. Tu te supui legilor pe care ți le-ai însușit, dar ele nu se referă la mine ci mai mult la societatea în care trăiești, vrei să te descurci printre oameni și uiți că, fără planetă, nici voi n-ați mai exista. Eu am rămas supusă legilor Creatorului, doar voi vreți să schimbați asta, eu nu. Întelegi?

Yon (*pe gânduri, scurtă pauză*): Oarecum. Am înțeles că sunt prea mic să pot vedea totul, mai ales răul făcut de semenii mei, că nu am suficient timp ca să știu tot, dar pot gândi despre tot. Nu-mi place să fac rău fără să știu. Dar spune-mi, oamenii, în miile de ani de când sunt aici, au făcut mai mult bine decât rău sau invers?

Gura (*Yon tresare, pentru că până atunci ascultase doar un glas care venea din spate*): Eu aș zice că mai mult rău, dar nu poți ucide ceva ce poate crea și atâtea frumuseți, uneori din urâciune.

Yon (*nelămurit*): Aici, nu prea înțeleg. Adică a făcut omul ceva frumos din ceva urât?

Gura: Cam așa...

(*Yon așteaptă privind spre Gură*)

Gura: Păi, ai auzit de piramidele din Egipt?

Yon: Da, la istorie.

Gura: Ele au fost construite în zeci de ani, cu prețul vieții a mii de oameni.

Yon: Știu, sclavii munceau acolo!

Gura: Exact, cu prețul a mii de vieți s-au ridicat astfel de construcții uimitoare, în toată lumea: Babilon, China, India, etc.

Yon (*edificat*): Da, din urâciune s-a ridicat tot ce ne impresionează astăzi...

Gura: Totuși, mari oameni, artiști, oameni de știință, au creat singuri opere nemuritoare. Fidias arhitectul și sculptorul Acropolei din Atena, Leonardo da Vinci, acea minte uriașă care a deschis calea și a excelat în toate domeniile cunoașterii: cine nu e fascinat de zâmbetul misterios al Giocondei sau de uriașul Moise, de frumosul David sau de duioasele Pieta ale lui Michelangelo, care a dat lumii și picturile de pe tavanul Capelci Sixtine; cine nu ar plânge în fața Sărutului lui Rodin sau a statuilor lui Lorenzo Bernini, și mulți, mulți alții. Vezi, e multă frumusețe și multă urâciune: războaie nesfârșite au

secerat milioane de vieți pentru gloria unor maniaci, experimente necontrolate au pus în pericol și au distrus alți oameni...

Yon (*vrea să o dreagă*): Și totuși, iată ce mult am progresat. Azi avem tot felul de mașini care muncesc pentru noi și creează. Nu e ușor să se inventezi minți artificiale care să-ți asigure traiul mai bun.

Gura: Ai dreptate, nu e ușor, dar ai grijă ce-ți dorești, pentru că aceste mașini se pot întoarce oricând împotriva minții care le-a creat, distrugând imaginația și mai ales stăpânind mințile omenești. Ce veți mai crea când mașinile vor prelua toată munca? Oare imaginația nu va fi dispărut, iar mintea voastră, bolnavă de ecranele ce transmit și mașinile ce fac totul, nu va fi dispărut și ea?

Yon (*aceeași nedumerire*): Nu înțeleg!

Gura: Îți place să te joci pe calculator, să cauți lucruri interesante?

Yon: Sigur. E ușor și plăcut!

Gura: Dar tu singur, nu poți să faci asta cu mintea ta? De ce să te învețe o mașină? Inventează, crează jocuri, descoperă minunile naturii...

Yon: Să creez ceva ce a fost inventat deja?

Gura: Vezi, asta nu mai înțelege omul. Mintea lui se micșorează tot mai mult în timp ce mașinile fură din puterea de creator a omului. Va plăti într-o zi pentru asta.

Yon (*contrariat*): Adică mașinile ne vor răul, ca în filme?

Gura: Nu îl vor, dar îl produc. Iar voi sunteți orbi și credeți că e mai bine, dar veți naște o lume pustiită de viață, incapabilă să mai creeze, din cauza dorinței voastre de a vă juca de-a stăpânii.

Yon (*ofensat*): Eu nu vreau să fiu stăpânul lumii, asta e personajul negativ din filme, desene și unclc cărți...

Ochiul 1: E simpatic...

Ochiul 2: Și hotărât...

Platera: Am spus că nu avem ce risca.

Ochiul 1: Poate e vocea de care avem nevoie...

Ochiul 2: Să o facem să se facă ascultată...

Platera: Orice voce se poate face ascultată. Doar că nu toți o pot asculta în același timp, iar unii nu vor să audă.

Gura: Prea multe interese egoiste!

Yon: Aș vrea să văd ce vezi tu, Platera...

Platera: Prin ochii mei nu poți vedea decât ceea ce-ți transmit.

Yon (*întristat, se așează în mijlocul scenei*): Acum înțeleg ce înseamnă să fii mic, asemeni omului...

Gura: E sentimentul de neputință. Orice om îl are.

Yon (*mai mult pentru sine*): Ar trebui să pot face ceva. Să-i determin pe ceilalți să vadă (*Edificat*): Să se predea la școală un obiect numit Platera, Cunoașterea Platerei și protejarea ei, în care să se studieze influența negativă a omului asupra Pământului.

Platera: Și cum îi vei convinge pe ceilalți să se studieze asta în școli? Recunosc, ar fi o idee, pentru că mai toți oamenii trec prin școli...

Ochiul 1: Dar cât le rămâne oare din ce învață?

Ochiul 2: Da, și câte decenii vor fi necesare pentru a se forma o conștiință colectivă a răului ce împresoară lumea?

Yon: Da, ar dura prea mult...

Platera: Și se pare că nu mai avem timp. Multe elemente ale echilibrului de odinioară al planetei, al naturii sunt afectate. Totul se poate prăbuși în orice moment, și e greu de crezut că cei puternici vor dori să îndrepte lucrurile.

Yon (*dureros*): De ce nu-și doresc asta? Doar și ei vor avea de suferit sau chiar vor muri!

Platera: Nu pot înțelege, sunt prea orbiți de interese, de puterea banului, singura care există pentru ei. Legătura cu universul, natura, nu există, nu mai înțeleg de unde vine viața, totul se reduce la pofta de putere pe care și-o satisfac la nesfârșit!

Yon (*încordat*): Atunci, să-i facem să vadă!

Gura: Cum? Se încearcă asta de secole. Toți cei care au descoperit legile naturii și au creat lucruri în folosul omenirii, de la Pitagora, Arhimede, până la Edison sau Einstein au înțeles că tot ce au făcut se poate întoarce împotriva omului, dar l-au iubit prea mult ca să-i refuze darul!

Ochiul 1: Și iată unde s-a ajuns!

Ochiul 2: Azi avem și mai mulți „orbi”.

Yon: Și ce vom face? Se mai poate repara ceva?

Platera: Întotdeauna mai rămâne ceva de făcut, bine sau rău, mereu rămâne ceva...

Gura:...în cutia Pandorei.

Yon (*edificat*): Speranța!

Platera: Da

(De undeva, din spatele lui Yon, iese Speranța, o fetiță ca o prințesă; a stat acoperită cu o pânză închisă).

Yon (*surprins*): Ea este...

Speranța: Speranța. Am obosit să tot aștept.

Yon (*încântat de apariție*): Dacă știam că ești aici, te-aș fi chemat de mult!

Speranța (*zâmbind*): Eu sunt prezentă pretutindeni, nu trebuie să mă cheme cineva, trebuie doar să mă gândească.

Yon: Și ce poți face, dacă ești doar un gând?

Speranța (*sigură*): Tocmai gândul e important pentru om. El e mai puternic decât fapta, pentru că îl îndeamnă la a face bine. Sau rău!

Ochiul 1: Nu din gând vine răul?

Yon (*gânditor*): Ba da.

Ochiul 2: Și tot din el vine binele...

Yon (*la fel*): Așa e...

Platera: Gândul e puterea adevărată, ceea ce alții nu văd. Ei văd doar rezultatul faptei. Cei mai mulți cred că fapta e mai importantă pentru că ea produce lucrul, dar fără gând, nimic nu ar deveni real.

Gura: Da, dar pentru om, lucrul este transformat în ban și Banul devine puterea.

Platera: Fals. Dacă banii ar dispărea definitiv, puterea ar rămâne ca o prezență neștiută (*arată spre Speranța*), asemeni Speranței.

Speranța (*spre Yon*): O crezi?

Yon (*răpit*): Aș vrea să rămâi lângă mine mereu.

Speranța: De asta sunt aici și m-am dezvăluit ție. Oamenilor nu le e dat.

Yon (*mândru și preocupat în același timp*): Sunt norocos. De ce m-ați ales?

Speranța: Tu te-ai făcut dorit, pentru că te preocupă semenii tăi. Nu ești un egoist, te frământă erorile oamenilor, vrei să iei atitudine...

Platera: Vrem doar să știi că există și trebuie să găsești o cale cât mai convingătoare pentru a arăta celorlalți un alt drum, care ar putea salva câte ceva din răul făcut planetei.

Yon: Aș vrea, dar sunt prea mic. Lumea e prea mare și prea mută, surdă, nu vrea să vadă, să audă, și-a pierdut încrederea. Câți n-au scris cărți, scenarii, care vorbesc despre primejdiile și posibilele dezastre ale lumii noastre în viitor, dar cei ce se cred puternici doar ne asigură că totul este „sub control”! Minciuni!

Speranța: Vor pieri cu tot controlul lor, vor fi decimați ca niște gândăniși, căci universului, naturii, nu le pasă de declarațiile lor, de rânjetele lor de stăpâni...Ar fi putut să stăpânească prin gând, dar nu vor ști niciodată...

Ochiul 1: Un gând pozitiv.

Ochiul 2: Un gând bun.

Speranța: Vezi, toate se leagă, nimic nu rămâne în afară, până ce lumea se va amesteca și va renaște. (*Îl vede trist pe Yon*): Nu dispera, sunt aici!

Gura: Cei ce tinc au locul lor. Noi te așteptăm să revii. Vei avea mereu lângă tine acești prieteni adevărați, care cunosc vechile valori

Platera: Iubește și vei fi iubit!

Construiește și te vei înălța!

Gândește și vei construi!

Lumina se stinge și un cerc luminos se oprește peste Yon, care rămâne singur. Așezat în mijlocul scenei se concentrează, meditează adânc, apoi duce mâna dreaptă la tâmplă, ca și cum ar fi găsit o soluție:

Yon: Știu ce voi face. Am să devin reporter. Oare nu se uită toți oamenii la ecranele televizoarelor, ale calculatoarelor de dimineața până seara? Acolo mă vor auzi și vedea toți în timp scurt. Am să culeg din ororile istoriei Platerei: războaie, crime, spionaj, experimente necontrolate, contaminarea solului, aerului, apei, moartea speciilor, bolile, foametea etc. Și peste toate voi sublinia prostia umană. Voi prezenta și toate chipurile artiștilor, gânditorilor, oamenilor de știință, toate descoperirile și creațiile lor, apoi le voi cântări în fața tuturor. (*Către public, zâmbind trist*): Ce veți face atunci? Veți rămânc tot orbi?

Lumina se stinge.

Cortina cade.

SUNTEM LA FEL ȘI TOTUȘI... DIFERIȚI

Scenetă

Ana și Ionuț vin de la școală discutând. Băiatul e foarte nervos iar fata vrea să pară indiferentă, dar de fapt doar îl suportă.

Ionuț: Nu vreau să stau cu Andrei ăsta în bancă. E un prost. De ce mă obligă diriga?

Ana (senină): Ca să înțelegi că e un copil ca și tine.

Ionuț (revoltat): Cum poți să spui asta? Nici tu nu ești ca mine, pentru că (*sigur pe el*) tu ești fată.

Ana (enervată dar demnă): Și ce? (*Se oprește din mers*) Uite ce-i! Nu știu cine-ți bagă ideile astea în cap, dar văd că pe toată lumea jignești. Mi-e milă de tine că nu pricepi. Ar trebui să le spun colegilor să nu mai vorbească nici unul cu tine, și-așa abia te suportă. Vezi că aș putea face asta, chiar dacă sunt împotriva! (*Dă să plece, dar se întoarce pentru o precizare*): E doar un avertisment.

Ionuț: (*nu se lasă mai prejos, dar ezită*): Doar pentru că ești cea mai bună din clasă?

Ana (sigură pe ea, cu convingere): Nu, doar pentru că sunt la fel ca tine și totuși diferită.

Ionuț (nelămurit): Ce vrei să spui?

Ana (și-a regăsit calmul.): Să-ți explic. Într-o zi, am întrebat-o pe mama de ce există copiii atât de imposibili ca tine, care cred că totul li se cuvine, care se poartă urât cu toată lumea? Iată ce mi-a spus...

Intră mama Anei și fata se duce spre ea, în timp ce Ionuț parcă vede scena.

Mama (*explicând*): Cum să-ți spun?...Uite, dacă în fiecare zi ți-aș da câte un cadou, un lucru pe care ți l-ai dori, pentru toate notele tale foarte bune, de care sunt mândră, ce ai începe să crezi?

Ana (*atentă*): Că pot să am orice lucru....dar...

Mama: ...dar, dacă am fi foarte bogați și orice lucru ar putea fi al tău, ce ai începe să crezi despre ceilalți?

Ana: Că ei sunt inferiori mie, că eu sunt „altfel”, bogată, plină de succes...

Mama: Și dacă ți-aș spune mereu că ești cea mai deșteaptă, cea mai frumoasă din școală, oraș, lume, n-ai începe să-i tratezi pe toți cu superioritate?

Ana (*meditând*): Deci, aș crede că am putere, frumusețe, tot, iar ceilalți sunt slujitorii mei...(Se uită într-o parte a scenei, în timp ce un grup de persoane se închină în fața ei.)

Mama: Dar dacă într-o zi, cineva se va dovedi la fel de bun inteligent, frumos ca și tine, sau mai mult decât atât, chiar dacă nu are bani, dar ar deveni mult mai iubit decât tine, cum te-ai simți?

Ana (*trăiește în imaginație*): Aș vrea să mă răzbun pe acea persoană. (*Revine la realitate*): Însă n-aș face-o.

Mama: De ce?

Ana (*iși cunoaște lecția*): Pentru că toți suntem copii, toți suferim, toți dorim să fim iubiți, să avem prieteni.

Mama (*aproabă*): Corect. Nu contează dacă ești bogat sau sărac, frumos sau urât, băiat sau fată, deștept sau nu, toți suntem la fel și totuși diferiți, după cum gândim, vedem, ne purtăm...Dar de ce mă întrebi toate acestea?

Ana (*îngândurată*): Am la școală un coleg, simpatic, bun la învățătură, sau ar putea fi, dar cu un comportament foarte urât. Nimeni nu-l suportă, toți îl acceptă pentru

că ne-a rugat doamna dirigintă și eu îi rog pe colegi să aibă răbdare cu el, dar din păcate, băiatul nu înțelege de ce nu este acceptat de ceilalți.

Mama: Ce sunt părinții lui?

Ana: Lucrează la o bancă și au mult mai mulți bani decât ceilalți. Colegii doar îl suportă. Nu are prieteni, pentru că pe toți îi jignește, se crede superior, cum ai zis, și nu pricepe de ce nu se înțelege cu nimeni.

Mama: Într-o zi o să-și găsească nașul. Întrebarea e dacă o să înțeleagă ceva...

Ana se apropie de Ionuț și-și reiau plimbarea. Un băiat de culoare aruncă mingea și aceasta aproape îl lovește pe Ionuț. Acesta din urmă sare la bătaie. Celălalt se ferește.

Ionuț (furios): Cioroi puturos.

Ana (oprindu-l): De ce te porți așa, e la fel ca tine.

Petru (ofensat): Scuze, Măria-Ta! *(Se înclină zâmbind):* Credeam că cști un perete alb, și iată că nu m-am înșclat. *(Se îndepărtează sigur pe el).*

Ionuț (se întoarce spre Ana, care râde pe înfundate, în timp ce Ionuț tremură de ciudă): Îl distrug!

Ana (nepăsătoare): Inutil. Nu știi cine e.

Ionuț (revoltat): Adică?

Ana (ironică): Mai sunt și alți copii importanți pe lumea asta, ba chiar mult mai importanți...

Ionuț (învins): Cine e?

Ana (superioară): Nu-ți spun!

Ionuț (disperat): Te rog, trebuie să știi.

Ana (sigură pe ea): De ce? Ca să te răzbuni ca prostul pe sat?

Ionuț (imploră): Nu, îți promit.

Ana (ironică): Ei, într-o clipă ai devenit prietenos. *(Se gândește, apoi...)* Am să-ți spun, doar dacă recunoști că toți suntem la fel. Nu contează pielea, sexul, poziția în clasă, ci doar felul în care ne comportăm sau gândim...

Ionuț (formal): Bine, bine...

Ana (*nu cedează*): Vezi, o faci numai să câștigi, să obții ce vrei. Nu-ți pasă decât de tine.

Ionuț (*nervos*): Bine, am să aflu singur. (*Vrea să plece*)

Ana (*provocându-l*): Da, parcă ar vrea cineva să vorbească cu tine... sau îl plătești? Du-te și află. (*Îi întoarce spatele*)

Ionuț (*ezită, apoi vine după ea*): Uite, recunosc. Sunt un necioplit. Dar nu știu altfel cum să fiu. Mereu mi s-a spus că sunt altfel, deștept, bogat...

Ana: Domnul Goe!

Ionuț: Termină...

Ana (*schimbă cursul discuției*): Ce ar conta dacă ai afla cine e?

Ionuț: Nu știu, mi-e greu să accept unele lucruri...dar poate aș reuși cu ajutorul tău...

Ana (*iși joacă rolul, insinuantă*): Dar eu sunt fată. N-am nici o șansă în viață. Va trebui să depind de unul ca tine, sau poate ceva mai bun...S-o crezi tu... (*Dă cu mâna a lehamite*)

Ionuț (*Se simte prins, fără scăpare, s-a calmat*): Recunosc, sunt rodul educației părinților mei. Probabil nu se gândesc decât la propria lor mândrie...

Ana (*hotărâtă*): Dacă îmi promiți că te împaci cu Andrei și-ți ceri scuze pentru jignirile aduse, dacă îl consideri egalul tău, chiar dacă nu e la fel de alb ca tine și poate nici prea deștept...

Ionuț (*neîncrezător*): Chiar n-aș putea să aflu cine este?

Ana (*sigură pe ea*): Poate că da, dar întâmplător, stă în gazdă la mătușa mea până la sfârșitul anului și știu mai multe despre el. Am stat îndelung de vorbă și mi-a spus mai multe...

Ionuț (*iși calcă pe inimă*): Până mâine, mă mai gândesc..
Ana salută și pleacă. Ionuț rămâne pe gânduri.

*

A doua zi în clasă. Intră Ionuț și se așează stânjenit lângă Andrei care e întors cu spatele. Ana îi urmărește de la distanță.

Ionuț (*reținut*): Vreau să-mi cer scuze, Andrei pentru ce ți-am spus. Aș vrea să fim prieteni.

Andrei (*mirat*): Crezi că poți avea prieteni de...culoare și proști pe deasupra... cum ai zis?

Ionuț se simte abandonat. Se uită rugător spre Ana care se apropie.

Ana (*către Andrei*): Cred că e o lecție bună pentru Ionuț. Ar trebui să-i dai o șansă și să-i oferi un loc în echipa de fotbal, așa... ca verificare, măcar să vezi de ce este în stare, că de lăudat se tot laudă....

Ionuț (*mirat*): Să înțeleg că ești căpitanul echipei?

Andrei (*ironic*): Am și eu vreo două calități. A doua e că nu mi plac îngâmfații...

Ana (*sec*): Mai bine vă împăcați și o luați de la capăt, că amândoi sunteți niște orgolioși....Eh! Băieții!

Andrei și Ionuț (*în replică*): Eh! Fetele! (*Își zâmbesc și-și dau mâinile*)

Ana (*avertizându-i cu arătătorul și îndepărtându-se*) Mai vedem...

*

În pauză. Ana discută cu un grup de elevi. Se apropie Ionuț.

Ionuț: Ana, pot să vorbesc ceva cu tine?

Ana (*se scuză fușă de ceilalți, apoi, către Ionuț*): Ei, cum te mai simți?

Ionuț (*zâmbitor*): Mult mai bine. Astă noapte m-am gândit la discuția pe care am avut-o și la cea dintre tine și mama ta. Eu nu am avut niciodată o astfel de relație cu ai mei. Ei îmi dau tot ce le cer și îmi pretind să învăț, să fiu demn de un ...Petrescu...

Ana (*sigură*): M-am gândit cu mama că asta e cauza comportamentului și felului tău de a gândi.

Ionuț (*rușinat*): I-ai spus mamei tale?

Ana (*firesc*): Discut cu ea tot ce se întâmplă la școală. Suntem nedespărțite, prietene adevărate. Ne sfătuim, lucrăm împreună, suntem o familie.

Ionuț (*îngândurat*): Interesant. Pe ai mei nu-i văd decât seara și la sfârșit de săptămână, când de regulă plecăm cu prietenii lor. În rest vorbim la telefon...

Ana (*a înțeles și-l compătimește, apoi schimbă vorba*): Dar așteptam să mă întrebi altceva.

Ionuț (*mirat*): Ce?

Ana (*îi amintește*): Despre Petru.

Ionuț (*îngândurat*): Uitasem...

Ana (*cu înțelegere*): Vezi că toți suntem la fel? Toți avem nevoie de dragoste, atenție, prieteni, dar suntem altfel după cum am fost educați, după cum gândim și ne comportăm. Ce contează mai mult? Să ai prieteni care să te ajute la nevoie, să te bucuri sau să te întristezi alături de ei, sau să fii singur și să crezi că doar tu contezi?

Ionuț : Ai dreptate. Acum nu mai contează cine e Petru, contează cât de mult am greșit eu.

Ana: Am să-ți spun totuși, poate înveți ceva din asta. Petru e un copil ca și tine, fiul unor oameni și mai importanți decât ai tăi: tatăl lui este proprietarul unci firme mari de construcții ce se întinde și dincolo de hotare, iar mama lui este primar și... femeie. (*Ionuț zâmbește*) Problema lui, ca și a ta, era că nu mai voia să învețe, își făcuse o gașcă și era cât pe ce să fie acuzat de furturi și mai știu eu ce. Spre deosebire de tine, are o relație mai bună cu părinții și aceștia au reușit să-l convingă să plece din orașul în care locuiau, să-și repare situația școlară într-un loc unde nu este cunoscut, pentru că altfel nu-l vor mai sprijini. Se pare că în orașelul nostru e un loc

de meditație. Lucrurile merg bine penru el, sper că și pentru tine.

Ionuț: Da, poate că eu n-am să ajung așa...

Ana: Nici eu nu cred...

Ionuț (*dând să plece*): Cred că am să am o discuție cu ai mei!

Ana: Ai grijă... Nu jigni, nici ție nu-ți place...

Ionuț (*se întoarce spre Ana*): Ești deosebită de celelalte fete.
Ai „rezolvat” doi băieți deodată.

Ana: Suntem la fel, doar gândim și ne purtăm diferit!

S f â r ș i t

ADAPTĂRI

NAȘTEREA LA ROMÂNI

după Simion Florea Marian

Personaje: Mama

Tata

Ursitoarea 1

Ursitoarea 2

Ursitoarea 3

Descântătoarele: 1,2, 3

Moșa

Toți: Mulțimea copiilor,
Bucuria românilor.
Mulțimea copiilor,
Averea românilor.

Mama: (după V. Alecsandri, „Dorul româncei”):

- De-ar vrea bunul Dumnezeu

Să-mi asculte dorul meu!

De-aș avea un copilaș

Dragul mamei îngerăș!

Cât e ziuă cât e noapte

I-aș șopti cu blânde șoapte,

Cât c noapte cât e zi,

Tot la sânu-mi l-aș păzi!

L-aș păzi, l-aș dezmierda,

Mii de sărutări i-aș da.

Și i-aș zice-ncetișor:

- Nani, nani, pușor!

Doamne Dumnczeul meu,

Nu mă blăstăma, căci eu

Oi citi Psaltirea-n șapte

Și-oi fugi-ntre daruri coapte

Împrejur bisericii, șoapte

Rugăciuni în miez de noapte

Ca s-alung tot ce e rău

Tot ce-mi dete matrici, zău...

Intră cu spatele, cu mâinile ridicate, cele trei ursitoare, rostind cuvinte nedeslușite și făcând gesturi smuncite, ca și cum ar speria matricele:

Toate: Stai matrici!

Ursitoarea 1: Nu hui,

Nu pocni,

Prin casă nu te porni

Matrici prin sete,

Matrici prin foame,

Matrici prin deochiu,

Matrici prin osteneală

Matrici prin fierbințeală,

Matrici prin spaimă,

Matrici prin neodihnă.

Matrici de nouăzeci de soiuri:

leși de unde ești:

Se apropie de mamă și parcă ar speria-o, spun pe rând, repede, bătând fiecare din picior și îndreptând câte o mână spre locul despre care vorbesc:

Ursitoarea 2: Din piept

De sub piept,

Din inimă
De sub inimă,
Din șale
De sub șale,
Din brațe
De sub brațe,
De sub mațe,
Din toate încheieturile
Și din toate ciolanele...

Ursitoarea 3: Că tu de nu mi-i ieși
Cu nouăzeci și nouă de coase te-oi cosi
Din trup și din toate oasele te-oi porni...
Cu nouăzeci și nouă de seceri te-oi secera,
Din trup și din toate încheieturile
Te-oi lua
Și-n Marea Neagră te-oi mâna.
Acolo-i sta,
Acolo-i bea,
Acolo-i mânca
Și pe-astă femeie-i lăsa,
Să rămână curată
Și luminată
Ca Dumnezeu când a făcut-o,
Ca maică-sa când a născut-o,
Ca argintul strecurat
Cum e de Dumnezeu lăsat,
Ca soarele pe senin,
În vecii vecilor, Amin!

Cele trei ursitoare o înconjoară pe cea care voiește prunc; aceasta apare însărcinată și ursitoarele se retrag, spunând vesele :

Ursitoarele: Merge duda pe cărare
Patru ochi, patru picioare

Patruzeci de unghișoare.

Între timp, viitoarea mamă se așează în pat. Intră moașa și soțul, viitorul tată. Ambii se apropie de cea în durere, el mângâind-o și moașa rugându-se împreună cu nevasta:

Moașa și Mama: Doamne Dumnezeule atotputernice, care ai făcut pe om după chipul și asemănarea Ta, îndepărtează de la fiica sau fiul tău:

Moașa: Toate apucăturile,
Și toate însușirile,
Cele nefirești
Și neomenești.
El să rămână curat
Și luminat
Ca aerul strecurat,
Ca Sfânta Maică Maria
Ce l-a lăsat.
Ca roua-n câmp
Ca stcaua-n cer
Amin!

Moașa aduce un topor și un fus :

De va fi fată
Să iasă la furcă.
De va fi fecior
Să iasă la topor.

Pune sub pat topor, cuțite. Bărbatul pușcă peste casă și lovește-n colțurile casei cu toporul.

Descântătoarele:

Descântătoarea 1:

Sub o salcie răsărită,
Șade-o fată despletită
Cu un ochi de apă
Și unul de foc.
Și-a dat cel de apă
Peste cel de foc.

Și cum l-a cuprins,
Pe loc l-a și stâns.
Așa să se stângă
Și să mi se ducă
Deochiul de la ca,
Deochiul de femeie neagră,
Poneagră,
Deochiul de fată neagră,
Poneagră,
Deochi de câmp veștejit,
Deochi de vânt rău, cumplit
Deochi de multe și mărunte:

Descântătoarea 2:

De strigare,
Restrigare,
Și căscare,
De ncodihnă,
Pici de ici, pici de colea,
Pici de la nepoata mea.
Pici deochi
Dintre ochi,
Să nu rămâie rău
În trupul său.
Cât un fir de mac,
În patru despicat
În drum aruncat.

Descântătoarea 3:

Să pice,
Să răspice:
Ca roua de soare,
Ca scuipatu-n cărare
Ca spuma de mare
Ea să saie
Să răsaie

Curată,
Luminată
Ca Dumnezeu când a făcut-o
Ca maică-sa când a născut-o
Ca argintul strecurat
Ca aurul cel curat
Ca soarele pe senin
În veci, amin!
De la mine descântecul,
De la Maica Domnului leacul.

Între timp se naște pruncul.

Moașa taie ombilicul, apoi ridică noul născut:

Pentru băiat:

Acest băiat
Ce l-am rădicat,
Să fie norocos
Și voios
Și drăgăstos
Și sănătos
Și-nvățat
Și bogat
Om de treabă
Și luat în seamă.

Pentru fată:

Această copilă
Să fie frumoasă
Și mintoasă
Și voioasă,
Drăgăstoasă,
Și-nvățată
Și bogată
Și femeie de treabă
Și luată în seamă.

Moașa (*linge pe frunte copilul, scuiță jos, calcă, apoi zice*):

Cum îi linge oaia mielul
Și vaca vițelul
Așa spăl eu acest prunc... (*numele*)
De toate deochiuri
De toate miraturi
Cu limba o spălat
Și la pământ îi lepădat.

Mama:

Ia pândiți voi ursitele
Ticsitele
Fețele,
Mulțumitele, nemulțumitele
Faceți mese-nbelșugate,
Dați-le daruri lăudate
Ca de grabă să zorească
Doar de bine să urzească.
Ci de nu le-o mai plăcea
Ce e dar din casa mea...
Iar dacă nu le-o plăcea
Doar de rău or îngâna.

Toate femeile, moașa, descântătoarele:

Doamne Dumnezeule!
Trimite ursitorile.
Să vină toate voioase,
Voioase și bucuroase,
La sânie să gustească
Copilului să-mpărțească:
Puțințel el să muncească
Și mult bine să trăiască.

Tatăl:

De-ar ști omul ce-ar păți

De-nainte s-ar feri.

De-ar ști omul ce-ar păți

Nici din casă n-ar ieși.

Cortina cade

NUNTA LA ROMÂNI

după Simion Florea Marian

Personajele:

Feciorul (El)

Fata (Ea)

Băieții: 1,2,3

Fetele: 1,2,3

Ursitoarele: 1,2,3

Vornicelul

Nunul

Nuna

Preotul

Pe scenă vor fi așezate două mese, scaune, de o parte și de alta, pentru cele două părți: băieți și fete. Personajele vor fi prezente permanent pe scenă, dar vor veni spre centru pentru a-și interpreta rolurile. Toate vor fi îmbrăcate în costume populare.

El (Declarație de dragoste):

– Fată de birău!

Fă pe dorul meu.

Ea: – Ba, bădiță, ba

Nu te-oi asculta,

Că mă-i înșela

Și nu mă-i lua.

El: – Giur pe mândrul soarc

Ce sfârșit nu are

Că eu vreu să-mi fii

Mamă la copii!...

Cele trei ursitoare trec șoptind misterios:

Toate: Să ursim, să ursim, să ursim....

Aruncă peste cap apă spunând toate:

Câți stropi sar peste mine

Atâția oameni

Să mă vorbească de bine (*de 3 ori*)

(se ridică, aprind o lumânare și se adresează focului):

U 1: Eu, focule, te-nvălesc,
Dară tu, te dezvelește,
Și te fă laur, balaur
Cu solzii de aur,
Cu 99 de limbi,
Cu 99 de mâni,
Cu 99 de picioare,
Cu 99 de capete,
Și te du peste hotară,
Și-mi adă ursitul meu
Cel lăsat de Dumnezeu.

U 2: Și-l pornește și mi-l adă
Peste apă, peste pod
Peste pădure, lupește
Prin pădure, iepurește,
Prin pădure fără sine,
Pin sat fără de rușine.

U 3: Și-l ad-anume la mine,
Ca fecior îl adă...
Cu ochiu-l ochește
Cu coada-l plesnește
Spre mine-l pornește.

(Apare feciorul.)

Ursitoarele:

Iată-l pe badea venind

La tine-nchinând.

El: Decât c-o nevestă hâdă
Mai bine cu boii-n smidă,
Decât c-o nevestă proastă
Mai bine cu boi pe coastă.

Ea: Decât sfântă cu-n mișel
Mai bine cu-n voinicel,
Voinicul are noroc
Și cu dânsul treci prin foc.

(căt-re o mamă imaginară):

Ea: Spusu-ți-am, măicuță, bine
Să ții zile pentru mine,
Să mă dai în sat cu tine.
Și ți-am spus măicuță foarte,
Să ții posturile toate
Să scap de străinătate.

El : Am zis zău și pre-a mea legc,
Că de-acuma n-oi alege:
Nici jidancă, nici armeană,
Numai prisne moldoveancă.

Ea: Vai de mine, ce m-oi face,
Ce iubesc mamii nu-i place.
De-ar plăcea mamii ca mie
M-aș duce la cununie.

(Se adună flăcăii, vorniceii, vestitorii):

Pețitorul 3: La crășma de pe la nuc
Beu voinicii și se duc,
Tot râzând și povestind
La Firuța a peți...
Când fu joi pe lângă scară
Pe Fira o-ncredințară.

Pețitorul 1: A nost tânăr împărat
Foarte mi s-a bucurat,

În scări de aur s-a ridicat
Peste oaste s-a uitat
Și ne-a ales pe noi
Pe acești doi voinici
Mici de stat
Și buni de sfat
Din gură îndrăzneți
Din cai sumeți.

Peșitorul 2: Și pe loc cum ne-a ales,
Înainte ne-a trimes
Zâna să i-o căutăm
Pe loc să o aducem,
Ori de nu, bine nu-mblăm,
Noi cum ni s-a poruncit
Îndată ne-am și pornit.
Dar și noi mult n-am stătut,
Ci pe loc ne-am abătut
La accastă curte aleasă
Mare, mândră și frumoasă.

Peșitorul 3: Deci, ori zâna ne-arățați,
Ori de nu, bine nu umblați,
Că noi n-am băut holercă
Să ne fie cuvântul de nemică,
Ce-am băut buți de vin
Să ne fie cuvântul deplin.

*(Este adusă „crăiasa”, peșitorii se închină, apoi mulțumiți,
se îndepărtează)*

Ea: Frunză verde usturoi,
De ți-i dor, bade, de noi,
Fă-ți un sfârnar de oi,
Și vin-o în gardă la noi.
C-arc tata șase boi
Și din șase mi-a da doi:
Doi îi vinde, doi oprește,

Doi mi-i dă mie de zestre.

Toți: De vedea și iar vedea
Că logodnici îi venea,
La peșit că mi-i primea,
Nurioara că-și tocmea
Nurioara-și logodea...

Un vornicel: Și-atunci i-au ieșit vestirile... și-au mărturisit
pedicile, au cerut celor prezenți și bisericii, să mărturisescă
orice fapt care nu le-ar permite să se cunune.

Preotul: Feciorul s-a încredințat cu fiica... și vor să pășească la
taina căsătoriei: Dumnezeu să le deie norocoșilor fericire... să
aibă parte unul de altul.

Nunul: Noră dragă, nurioară
Îmbracă-te-n rochioară,
Ia-ți năframa din chilie
Fă colaci din nouă grâie
Și haidem la cununie.
Că tu ce ai poruncit
Iată, toate s-au gătit.

Nuna: La biserică n-om pleca,
Pân ce tu nu ți-i chema
Sfântul soare
Nașul mare,
Sfânta lună
Mare nună,
Și steluțe
De drușcuțe
Luceferii
Vătăjeii.

Nunul: Frunză verde rogojel
Vornicul ni-i frumușel
Frunză verde bob și linte

Drujbul nostru e cuminte.
Culcerul cel orator
Ne vorbește cu mult spor:
Mic la stat
Și bun la sfat
Mic de statură
Și bun de gură.

(Stegarul, lăutarii, druștele, vătăjișile, bucătărișele)

Vornicelul: Mirele nostru vestit

Azi prin mine v-a poftit
Să faceți o cale
Și-o cărare,
Pân la curtea dumisale.
La un scaun de odihnă
Și-un pahar de băutură
Și mai multe de voie bună.

(Cununa este așezată de druște care cântă miresei):

Fata 1: Copilă din doi părinți,

Nu grăbi să te măriți,
Că mila de la părinți
Pân-trăiești
N-o-ntâlnești,
Dar mila de la bărbat
E un putrigai uscat.

Fata 2: Fetișoară cu părinți,

Nu sili să te măriți
Că măritu-i lucru mare,
Nimc nu-l poate stricare,
Nici popa, dar nici birău
Numa singur Dumnezeu.

Fata 3: Hori-ți fată horile,

Că dacă te-ai mărita

A hori, nu-i cuteza:
În casă de soacră-ta,
În tindă, de socru-tău,
Afară de mutu tău,
În poiată de cumnată
Și nu-i hori niciodată.

Cânta, cânta,
Gura mândra...
După ce te-ai mărita
Nu ți-a scăpa a cânta.

Bărbieritul (*bărbierul, vorniceii, prietenii*):

Băiatul 1: Tinerel m-am însurat
Și femeie mi-am luat.
Mi-am luat-o de lucrat,
Da ea șede numa-n pat,
Cere ciubote de țap.
Vai de mine, ce să fac?
Numai să ieu lumea-n cap
Mai bine mi-aș fi luat
Una mult mai sărăcuță
Mi-ar fi fost și mai drăguță
Și-ar fi fost mai hărniceuță
Și-o purtam și-n opincuuță.

(Vedrele - aducerea darurilor în cele două familii, masa mică - cu cei implicați în organizarea nunții) Scaldă înainte de cununie, în apă pură, neînceptă, altfel nu se cunună:

Băiatul 2: Vorniceii și vornicețe
Colcerci, bucătărițe
Druște, nuni și miri aice,
Haideți să ne-ndepărtăm
Pe cei tineri să-i lăsăm.

Mâini la scaldă, să-i gătim
Și-apoi să-i căsătorim.

În jurul mesei împodobite (Biblia, cununile împărătești, inele, pahare, ulcele, eșarfe, străchini...)

Băieatul 3: Frunzuliță de sub ghiață,
Duminică dimineață
Mândru soare-a răsărit,
Mândra lună s-a ivit,
Ori soarele-a răsărit
Ori mirele a-nflorit?
Fetele: Sau mireasa s-a gătit
Și frumos s-a-mpodobit?
Cu cunună de argint,
La biseric-a pornit,
La biseric-a ajuns,
Și căpătând un răspuns,
În biseric-a intrat
Și la cununie-a stat.

(În timp ce fetele și băieții descriu evenimentele, personajele execută ritualul cununiei, dirijați de preot, ca personaj)

Băieții: Inelele le schimbară
Cununele le-așezară...
Paharul cu pâne și miere
Le-a dat la toți la vedere,
Ca să aibă trai dulcuț
Ca mierea din păhăruț
Masa c-au înconjurat
Și Isaia le-au cântat
Și pe veci ni i-au jurat.

Toți: Noroc și viață
Trai bun cu dulceață. *(Se aruncă cu boabe de grâu)*

Alte obiecte: piepteni, aparat de ras, cunună de flori, voal, pălărie pentru mire, haină neagră pentru preot, o biblie, două coronițe învelite în poleală galbenă etc.

SÂNGIORGIU

după Simion Florea Marian

Personaje: Copilul 1

Copilul 2

Copilul 3

Copilul 4

(Patru copii îmbrăcați în costume naționale, așezați în cele patru colțuri ale scenei, vorbesc despre Sângiorgiu):

Copilul 1: Ajunul sau ziua care premerge Sf. Gheorghe se numește în unele părți din Banat și Sângiorgiul vacilor, deoarece, în această zi, de cum se înserează binc și până la cântători, umblă spiritele rele, cu deosebire strigoii și strigoaicele sau strigile, pe la casele oamenilor, ca să ia mana, adică laptele de la vitele mulgătoare.

Copilul 2: Strigii pot fi de două feluri: mitici sau reali. Cei mitici nu se arată decât rar și sunt un fel de spirite rele, dar cei reali au chip omenesc, petrec asemeni oamenilor până la moarte, iar după ce mor se transformă în strigoi sau strige adevărate. Dacă atunci când se înmormântează se împlântă în mormântul lor un par care să le străpungă inima, nu se mai trezesc în formă de strige și strigoi.

Copilul 3: Se poate scăpa de ele/ ei, dacă pot fi văzute și aceasta se întâmplă a doua zi de Paște, când, dacă se ia lingura cu care se mestecă în oala cu ouă roșii, se pune în șerpar (curca) și se urcă într-un pom înalt când se scoate ciurda de la păscătoare și atunci se pot vedea toate strigoaicele ce merg spre a lua laptele de la vaci. Cea mai mare dintre strigoaice se află călare pe taurul satului. Dacă cineva prinde un

șarpe înainte de Paște, dacă îi taie capul cu un ban de argint și apoi îi bagă trei fire de ai în gură și apoi îl țin în ziua de Paști în sân la biserică, pot vedea toate strigoaicele.

Copilul 4. Strigele nu merg pe jos, ci zboară foarte sus de nici nu se aud, călărind pe anumiți cai, cari din nenorocire au ieșit cu capul gol afară în ajun de Sângiorgiu. Dacă li se întâmplă asta, se trezesc cu frâul pe cap și caută să fugă, dar sunt struniți să alerge cum vor și unde vor strigele.

(Un băiat îmbrăcat în costum național iese pe scenă și este prins pe la spate de o strigă cu un frâu și începe să alerge cu ea în spate.)

Copilul 1: Strigele se fac din femei bătrâne și fărâncătoare, care în seara de Sângiorgiu sunt obligate să meargă după mana, pentru că stăpâna lor nu le suferă acasă. Nu merge însă și trupul lor, acesta rămâne acasă culcat și dacă-l mută cineva, duhul nu știe unde să se întoarcă și rămâne trupul mort.

(O fată îmbrăcată cu o haină transparentă, cu părul ciufulit și ochii vineți, doarme pe spate, în timp ce alta se ridică și iese din scenă; doi băieți intră în scenă și îi mută corpul, a doua revine, nu mai știe cum să se așeze și cade secerată.)

Copilul 2: Înainte să meargă să ia mana vacilor, strigele se adună în locuri singuraticе, în vizuinele codrilor, în case părăsite și între hotarele unor sate sau comune. Acolo se apucă a bate la melițe și melițoaie până târziu, după miezul nopții.

(Șapte fete cu părul despletit și îmbrăcate în haine aderente pătrund pe scenă vuind ca un vânt. Fac o roată purtând în mâini linguri de lemn, se așează în cerc și încep a pocni repede lemnele, sugerând melițele. Când Copilul 2 anunță că își iau zborul, își pun lingurele între picioare și ies în cele două părți ale scenei. Când termină de melițat merg să ia mana vitelor.)

Copilul 3: Așa că fărâncătorul sau fărâncătoarea ce vrea să ia mana de la vite, se scoală în ziua de Sf. Gheorghe, înainte de răsăritul soarelui, se dezbracă în pielea goală, ia

strecurătoarea de strecurat brânza, o anină de un picior și umblă prin iarbă de o umple cu rouă, rostind în același timp aceste cuvinte. (*Cele șapte fete, revin cu sitele legate de picior și se mișcă încet, în cerc, rostind cuvintele*): Laptele, brânza și untul de la vacile lui... (*fiecare spune un nume*), să se strângă cum se strânge apa în iaz, și să curgă laptele din țâțele vacilor mele cum curge apa pe lăptoacele morilor. (*Apoi mimează stoarcerea apei din strecurătoare și amestecarea ei într-o căldare*) După ce s-a umplut strecurătoarea cu apă, se stoarce într-un vas și se pune unde beau vacile apă, sau în tărăța sau tainul de mâncare.

Copilul 4: Strigoicele se pot prinde astfel: (*Un băiat face ceea ce spune Copilul 4*) se pune o grapă în poarta de la drum sau în ușa grajdului, se anină apoi de colții grapei un brăcinar de la o pereche de izmene nouă, adecă ce n-a mai fost purtată niciodată, și ținând cel ce voiește să prindă strigoaiele brăcinarul de amândouă capetele cu mâna, stă astfel toată noaptea și păzește. Venind strigoaicele și dând să intre în ogradă sau grajd, trebuie numaidecât să se atingă de brăcinar. Atingându-se, brăcinarul se mișcă, și atunci cel ce stă de pază n-are alt nimic să facă decât să tragă cu toată puterea de brăcinar și strigă prinzându-se ca într-un laț de grumaz, poate să o țină acolo până în ziuă, să o bată cât pofteste, că nu zice nici cârc, și să o întrebe ce voiește, că toate, vrând nevrând i le spune.

Copilul 1: Nu toți sunt în stare să facă aceasta și atunci, cei mai mulți își iau mijloace de apărare. Astfel, în Banat în preseara de Sân-Giorgiu vacilor, se pun la ferestrele și ușile staulului, alc grajdului, rugi de măceșe, la fel în jurul caselor, dar se mai pune și hodolean și rostopastă. Dacă cineva uită să pună rug la ferestrele vitelor, atunci s-a gătat cu laptele în acel an. Cei ce nu dorm în noaptea de Sân-Giorgiu a vitelor toată noaptea, pot auzi noaptea cum cântă strigele, când pornesc după mana vitelor:

„De n-ar fi hodolean,
Hodolean și rostopastă,
Fire-ar lumea toată-a noastră.”

Copilul 2: După Mihai Eminescu, în după amiaza
ajunului Sf. Gheorghe, fetele, flăcăii și copiii ies în țarină ori se
duc la pădure și se întorc acasă cu iederă și crengi de rug. Din
iederă se împletesc cununi verzi, iar crengile de rug se pun
cruci pe la ferești și uși și mai cu deosebire deasupra
grajdurilor.

Copilul 3: Așa e bine, altfel intră ielele și strigele, fură
laptele de la vaci, somnul copiilor, visul fetelor și norocul
flăcăilor. Acolo unde intrarea e închisă prin rugi, nici ielele nici
strigele nu intră, pentru că văd semnul pe care nu au puterea
să-l treacă, și vacile dau lapte, copiii dorm duși, fetele se pierd
în vise plăcute iar flăcăii rămân harnici și cu noroc.

Copilul 4: Astfel, toate casele se încarcă cu podoaba
primăverii, iar cei ce voiesc și doresc să dea lapte vacile lor, le
mulg în ajun de Sf. Gheorghe, scara, și după ce le-au muls, lasă
donița afară, în grădină.

SFÂNTA VINERI

după Simion Florea Marian

Personaje: Copilul 1

Copilul 2

Copilul 3

Femeia

Vecina

C1: Românii și cu osebire românele respectă și serbează uneori vinerile ca pe niște sărbători. Ele nu umplu borș vineri pentru că Necuratul vine și se scaldă într-însul. Nu cos pentru că orbesc, nu țes, nu torc, nu fac lăutoare și nu se lau (baie), nu făc leșie, nu albesc cămăși, pentru că Sf. Vineri le-ar cășuna mare daună.

C2: O poveste răspândită în Bucovina ne arată ce poate să pătească o nevastă care a făcut leșie pentru a spăla cămeșile. Când turna leșia în ciubărul cu cămeșile, a sosit la dânsa o babă, care nu-i spunea nimic, ci sta, ca un stan de piatră lângă ea și se uita cum toarnă leșie pe cămăși.

Femeia (*toarnă într-o găleată sau covată, în timp ce baba apărută nu se știe de unde o privește. Femeia face ochii mari, lasă totul și se duce la o vecină*): Vai ! vai, uite ce mi s-a întâmplat...

Vecina: Ce e? Ce s-a întâmplat? De ești așa de speriată?

Femeia (*plimbându-se agitată și gesticulând haotic*): Tocmai pusesem niște cămăși în leșie, când lângă mine apăru o babă care se uita în trebile mele. M-am speriat și am fugit cătră tine.

Vecina (oftând): Ei, află că baba aceea era Sf. Vineri. A venit să te pedepsească pentru că ai fiert leșie și ai spălat cămeșile în ziua ei. (*O liniștește*): N-ai frică! Fă ce te-oi învăța și o să scăpi de ea. (*Vecina îi spune în taină ce are de făcut, apoi*): Întoarce-te degrabă acasă și fă cc ți-am spus.

C3: Femeia făcu așa cum o învățase vecina și cum ajunse aproape de casa ei, începu a striga.

Femeia: Sus în vârful dealului,
Dealul Galileului,
Arde strașnic un foc mare
Cu para până la soare,
De se vede-n lumea largă
Și se miră lumea-ntregă!

C 3: Femeia venită, adică Sf. Vineri, cum a auzit aceste cuvinte, a și ieșit din casă zicând:

Sf. Vineri: Para aceea arde copiii mei! (*Și fără a mai sta pe gânduri, a alergat să vadă ce-i*).

C3: Când a văzut că s-a îndepărtat baba, femeia a intrat în casă, a încuiat ușa, după cum o învățase vecina, a astupat ferestrele și ușile și a răsturnat toate vasele pe care le avea în casă, cu gura în jos. N-a apucat bine să termine, că Sf. Vineri s-a și întors cu o falcă-n cer și una în pământ, dar văzând ușa încuiată, începu a-i striga:

Sf. Vineri: Deschide femeie, că e vai de tine. Deschide tu, strachină. Deschide tu oală, tu lingură... (*Din casă nu se aude nimic. Femeia stă nemișcată cum a fost învățată*)

(*Femeia privește spre ușă și-și face semnul crucii. Se aude vocea Sf. Vineri.*)

Sf.Vineri: Cuminte a fost cel cc te-a învățat să faci cum ai făcut, că de nu, rău ai mai fi pățit!

(*Femeia așteaptă până ce vocea și pașii nu se mai aud, apoi se ridică și deschide geamurile și ușa.*)

BUNUL ȘI MICUȚUL HENRIC

după Contesa de Ségur
(scenariu)

Personajele: **Henric** – un băiețel de 9-10 ani
Mama
Zâna Binefăcătoare
Corbul
Cocoșul
Broasca
Vrăjitorul
Uriașul
Lupul
Pisica
Doctorul

Interiorul unei case modeste: în spate un pat, două scaune, o masă cu tot felul de obiecte de bucătărie: borcane, farfūrii, cratițe, tacāmuri de lemn, o mătură, cioacan și cuie, etc. Henric meșterește ceva lângă masă, iar mama lucrează de zor pe un scaun, lângă pat.

Mama (*visătoare*): Toate sunt așa bune și frumoase, cum le-a lăsat Dumnezeu! (*privindu-l ușor încruntată pe băiat*): Dragul meu Henric, nu te mai osteni atâta, căci iată, din lucrul meu vom căpăta ceva ce ne este necesar traiului.

Henric (*se ridică și începe să măture, să șteargă praful, să curețe ghetele mamei*): Lasă, mamă, dacă te ajut și eu, o să-ți fie și ție mai bine. Așa o să cresc mare și o să ne bucurăm împreună.

Mama (*se oprește din lucru, obosită*): Tare nu-mi place să te văd muncind atât! Dar nu știu, bunul meu băiat, ce am de la o

vreme, că tare mă simt neputincioasă. Mă uit la tine și mă cuprinde frica...

Henric (*se duce spre ea*): Mamă, mai lasă lucrul și întinde-te, odihnește-te puțin și eu am să-ți pregătesc un ceai cald, ca să-ți mai revii. (*Își ajută mama să se întindă și se duce să pregătească ceaiul. Mama pare că doarme. Când termină de pregătit ceaiul se îndreaptă spre pat*): Mamă! (*mama nu se mișcă*) Mamă, scoală și-ți bea ceaiul! (*O privește speriat*)

Mama (*deschide cu greu ochii*): Henric, băiatul meu, cred că sunt bolnavă, dar nu te speria, o să mă fac bine.

Henric (*e tot mai speriat, dar încearcă să se încurajeze*): Da, mamă, trebuie să fie cum zici, căci eu, ce mă fac fără tine? (*Mama încearcă să-l mângâie, dar cade într-un somn adânc. Henric o veghează suspinând. Se ridică și se plimbă de colo colo, apoi, dintr-o dată cade în genunchi și începe să se roage.*) Zână Binefăcătoare, te rog, ajută-mă să o salvez pe mama!

Zâna (*apare în fața lui răspândind o lumină albă*): Ce dorești, micul meu prieten? M-ai chemat, iată-mă!

Henric (*o imploră din toată inima*): Doamnă, dacă sunteți Zâna Binefăcătoare, salvați-o pe buna mea mamă care e pe moarte și mă va lăsa singur.

Zâna (*se apleacă înduioșată deasupra mamei, suflă asupra ei, apoi spune*): Din păcate nu stă în puterea mea s-o vindec pe măicuța ta, dragul meu copil. Numai tu o poți salva, dacă vei avea curajul să faci călătoria despre care îți voi vorbi.

Henric (*cu speranță*): Spuneți, doamnă! Fac orice ca să o salvez pe mama mea.

Zâna (*privindu-l serios*): Trebuie să cauți Planta Vicții, care crește în vârful muntelui pe care îl vezi prin fereastră. Când o vei avea, vei stoarce sucul ei pe buzele mamei tale și ca își va reveni la viață.

Henric (*hotărât, apoi îngrijorat*): Plec numaidecât... dar... cine se va îngriji de ea cât eu voi fi plecat? Mă tem că va muri înainte de a mă fi înapoiat.

Zâna: Fii liniștit, sărman copil. Dacă te duci după Planta Vieții, mamei talc nu-i va lipsi nimic până la întoarcerea ta. Ea va rămâne în starea în care se află acum. Dar să știi un lucru, vei trece prin multe greutăți înainte să găsești planta. Vei avea nevoie de mult curaj, de mare stăruință și răbdare pentru a o aduce.

Henric: Nu mă tem, doamnă, că-mi vor lipsi curajul, stăruința și răbdarea. Spuneți-mi numai cum o să recunosc acea plantă dintre toate cele care cresc pe vârful muntelui?

Zâna: Dacă vei ajunge pe munte, îl vei găsi pe doctorul care păzește Planta Vieții, îi vei spune că eu te-am trimis și el îți va da o tulpină.

Henric (*sărută mâna Zânei*): Mulțumesc, Zână Binefăcătoare. (*sărută pe mama sa; Zâna îi zâmbește*): La bună vedere!

Henric (*pornind la drum*): Cât de greu poate să fie să urci un munte? Nici nu pare prea departe... (*Se oprește, mirat*): Hei! Dar ce-i aici? Un corb prins într-o capcană. Biata pasăre! (*O eliberează*): Uite, du-te în pace...

Corbul: Îți mulțumesc, dragul meu Henric!

Henric (*mirat*): Dar de când vorbesc corbii?

Corbul: Nu te minuna, căci fapta ta va fi răsplătită. (*pleacă*)

Henric se așează să se odihnească, scoate ceva din traistă și mănâncă. Un cocoș zboară direct spre el, urmărit de o vulpe care și ea vorbește.

Vulpea: Ha, ha! Te-am prins... (*Dar băiatul prinde cocoșul și-l ascunde la spate, sub haină. Vulpea trece mai departe nelămurită, iar Henric scoate cocoșul și-i dă drumul.*)

Cocoșul: Îți mulțumesc mult, dragul meu Henric. Am să te răsplătesc. (*iese*)

Henric (*mirat*): Măi, da ce de ciudățenii întâlnesc azi!

Nu merge mult și vede o broscuță gata, gata să fie înghițită de un șarpe.

Broasca (*speriată*): Un șarpe, un șarpe, ajutor!

Henric aruncă cu o piatră spre șarpe și salvează broscuța.

Broasca (*răsuflând ușurată*): Îți mulțumesc, dragul meu Henric. Am să te răsplătesc. (*iese*)

Henric merge ce merge, dar se trezește în fața unui râu mare și adânc.

Henric: Ce râu mare, cum să-l trec? (*merge în sus, în jos, dar nu găsește nici o cale*): Of! La ce bun să știi că în vârful muntelui e planta care o poate salva pe mama, dacă nu pot ajunge la ea ? (*dezamăgit*): Poftim, nici un pod, nici o barcă, Zână Binefăcătoare, ce e de făcut?

Cocoșul (*apare din spate*): Zâna Binefăcătoare nu te poate ajuta. Acest munte nu este supus puterilor sale. Dar tu m-ai salvat și vreau să-mi dovedesc recunoștința. Urcă-te în spinarea mea de cocoș și te voi trece dincolo.

Henric (*urcă și spune ca pentru sine*): Oare cum poate un biet cocoș să mă poarte peste apa asta mare? (*Dar într-o clipă se află dincolo, în timp ce cocoșul pleacă înfoidu-și penele*).

Henric: Cu siguranță că duhul rău al muntelui a vrut să mă oprească în loc. Să văd ce o să se mai întâmple. Dar iată, parcă merg pe loc. Ce se întâmplă? (*Privește în jur, spre cer, apoi hotărât, strigă*) De-aș merge o sută de ani și tot voi ajunge acolo, în vârful muntelui.

Vrăjitorul (*cu o privire șireată*): Văd că vrei să ajungi cu tot dinadinsul în vârful muntelui. Ce cauți tu acolo?

Henric (*sigur pe sine*): Planta Vieții, bunul meu domn, ca s-o salvez pe măicuța mea care e pe moarte.

Vrăjitorul (*cu un zâmbet șiret*): Îmi place chipul tău blând și deschis. (*Îl mângâie pe cap.*) Sunt unul din duhurile muntelui. Te-aș lăsa să mergi mai departe, cu condiția să-mi seceri tot grâul, să-l macini și din făină să-mi faci pâine. Când vei fi

gata, să mă chemi. În groapa de lângă tine vei găsi toate ustensilele de care ai nevoie. Lanurile de grâu acoperă muntele. (*dispare*)

Henric (*ia seceră, macină grâul, face pâinea apoi strigă*): E gata totul, Duh al muntelui!

Vrajitorul (*apare*): Se pare că te-ai descurcat bine. În aceste 100 de zile, ai secerat, măcinat și copt pâinea. Am să te răsplătesc pentru munca ta. (*scoate din buzunar o cutiuță cu tutun și i-o întinde*). Când vei ajunge acasă, deschide-o și vei găsi în ea tutun de cea mai bună calitate.

Henric (*șoptit*): Eu nici nu fumez, însă nu pot refuza un dar (*către vrăjitor*): Mulțumesc!

Vrăjitorul: Drum bun, micuțele Henric.

Henric (*la drum cu voie bună; apare un zid de netrecut. Îl ignoră dar nu găsește poarta sau scara*): Poftim, acum altă ciudățenie. Zidul ăsta pare de netrecut. Dar fie că o să aștept aici și 100 de ani și tot nu mă las.

Uriașul (*iese din zid purtând o bâță mare pe umăr*): Văd că îți tare mult să treci, băiatule. Ce cauți dincolo de zid?

Henric: Caut Planta Vieții, domnule Uriaș, ca s-o vindec pe măicuța mea care e pe moarte. Dacă stă în puterea dumneavoastră să mă ajutați să trec zidul, v-aș face orice serviciu mi-ați cere.

Uriașul (*curios*): Adevărat? Ei bine, ascultă. Îmi place cum arăți. Sunt unul din duhurile muntelui și te voi ajuta să treci zidul dacă vrei să-mi umpli pivnițele. Iată viile mele. Culege strugurii, tescuiește-i, pune mustul în butoaie și așează-le în pivniță. Lângă zid vei găsi tot ce-ți trebuie. Când vei fi gata, să mă chemi. (*Dispare*).

Henric (*singur*): Așa cum am fost în stare să secer, să macin și să fac pâine, așa voi putca să culeg, să tescuiesc și să așez vinul în sticle. (*După ce așează și ultima sticlă*): Uriașule, e gata totul!

Uriășul (*privește, gustă vinul*): Ești un omuleț de treabă. Vreau să te răsplătesc pentru osteneală, să nu se spună că ai muncit degeaba pentru duhul muntelui. (*Scoate din buzunar un ciulin*): Poftim, când vei ajunge acasă, ori de câte ori vei dori ceva, să miroși acest ciulin.

Henric (*privește curios ciulinul și îl pune în sân*): Mulțumesc, domnule Uriăș! (*pornește la drum*): Iată, zidul a dispărut ca și cum nici n-a fost. Oare mai e mult? (*Se oprește îngrozit, privind în jos*): Doamne! De hăul ăsta cum voi mai scăpa? Abia scap de o piedică și dau peste alta. (*Se așează dezamăgit. Dar se ridică speriat căci aude un răget înfiorător*).

Lupul: Ce cauți pe pământurile mele?

Henric: Domnule Lup, caut Planta Vieții pentru măicuța mea care trage să moară. Dacă mă ajutați să trec Prăpastia, fac cu supunere orice îmi cereți.

Lupul: Ei bine, băiatule, dacă îmi prinzi tot vânatul din pădure, păsări și animale, și-mi faci fripturi și patcuri, pe legea mea de duh al muntelui că te voi ajuta să treci prăpastia. Lângă acest copac vei găsi tot ce-ți trebuie pentru vânătoare și pentru pregătit vânatul. Când vei fi gata, să mă chemi. (*Dispare*).

Henric (*ia un arc și începe să tragă*): Of! Nu nimeresc nimic. De unde să știu eu să trag cu arcul? M-am chinuit degeaba și măicuța mea...

Corbul (*apărând în spatele lui*): Nu te necăji. Tu mi-ai salvat viața și eu ți-am făgăduit că te voi răsplăti. Acum am venit să mă țin de cuvânt. Dacă nu îndeplinești poruncile lupului, te va mânca pe tine în locul vânatului. Hai cu mine! Eu am să vânez, iar tu vei aduna vânatul și îl vei găti.

Henric pregătește focul, fierbe apa...

Corbul: Iată, toate au fost făcute. Rămâi cu bine, Henric! Mai ai de trecut un obstacol, dar eu nu te pot ajuta. Să nu-ți pierzi curajul. Zânele îi ocrotesc pe copiii care-și iubesc părinții. (*Pleacă*).

Henric (*muncind neîncetat*): Mulțumesc, Domnule Corb!
(*Când termină. strigă*): Iată, am terminat domnule, tot vânatul e pregătit. Vă rog să mă ajutați să trec prăpastia.

Lupul (*care apare de la prima propoziție rostită de Henric*): Ești un băiat destoinic și vitcaz. Am să-ți plătesc pentru munca ta. Să nu se spună că ai muncit degeaba pentru un duh al muntelui. (*Îi dă un băț*): Când vei fi cules Planta Vieții și vei voi s-o duci repede undeva, să încaleci acest băț.

Henric (*îl ia cam neîncrezător*): Mulțumesc!

Lupul: Acum suie-te pe spinarea mea.

(*Henric se suie și într-o clipă se află de cealaltă parte a prăpastiei. Face din mână Lupului și o pornește le drum*)

Henric: Ah! Iată, cred, și ultima încercare. Un iaz fără capăt. Sper că și de data aceasta Zâna Binefăcătoare mă va ajuta, căci (*strigă*) nu mă voi mișca de aici până când duhul muntelui nu mă va trece peste iaz.

(*Apare o pistică uriașă*).

Motanul: Ce cauți aici? Știi că te-aș putea face bucăți cu o singură lovitură de ghiară?

Henric (*curios*): Nu mă îndoiesc, domnule Motan, dar nădăjduiesc că mă veți cruța când veți afla că umblu după Planta Vieții, pentru a o salva pe biata mea măicuță care trage să moară. Dacă binevoiți să-mi permiteți să trec iazul, sunt gata să fac tot ce-mi porunciți.

Motanul (*mirat*): Adevărat? Ascultă, îmi place chipul tău. Dacă îmi vei pescui toți peștii din iaz și apoi îi vei frige sau îi vei pune la saramură, pe legea mea de motan că te voi trece iazul. Vei găsi aici tot ce-ți trebuie pentru pescuit și pentru gătit peștele. Când totul va fi gata să mă chemi.

Henric (*îl privește cum pleacă. Ia o plasă și o undiță și se așează pe mal*): Iar nu reușesc nimic. Oare să mă fi părăsit zâna tocmai acum? Dar, ce se vede în apă?

Broasca (*apare pe mal*): Henric, eu sunt. Iată am venit să te răsplătesc așa cum ți-am promis. Dacă nu vei îndeplini

poruncile motanului, te va ronțai pe tine la dejunul lui. Nu poți prinde peștii pentru că ei se ascund tocmai în fundul iazului, care e foarte adânc. Lasă-mă pe mine. Tu aprinde focul ca să-ți frigi și pregătește butoaiele pentru saramură. De rest mă ocup eu.

Henric începe treaba: face focul, pregătește butoaiele.

Broasca: Am terminat. Nu mai este niciun pește în iaz. Poți să-l chemi pe Motan. Noroc, micuțule Henric! *(Pleacă)*

Henric: Mulțumesc, dragă broscuță. *(Spre pădure):* Iată, domnule Motan, toți peștii dumneavoastră sunt fripți și sărați. Vă rog să vă țineți de cuvânt și să mă treceți de partea cealaltă a iazului.

Motanul *(privește la treaba făcută de Henric):* Ești un băiat de treabă. Vreau să te răsplătesc pentru răbdarea și truda ta. Să nu se spună că ai muncit degeaba pentru duhul muntelui. *(Îi întinde o gheară):* Când vei fi obosit sau bolnav, sau când vei simți că îmbătrânești, să-ți atingi fruntea cu gheara asta și boala, oboseala sau bătrânețea vor dispărea. Gheara va avea aceeași putere pentru toți cei pe care îi vei iubi sau care te vor iubi.

Henric *(uimit):* Mulțumesc mult, Domnule Motan.

Motanul: Acum suie-te pe coada mea și într-o clipă vom fi dincolo de iaz.

(Motanul pleacă și Henric aleargă spre vârful muntelui. Găsește o poartă, o deschide și vede o sumedenie de flori).

Henric *(descumpănit):* Cum să găsesc eu Planta Vieții printre atâtea... plante!?! *(Își amintește și strigă):* Domnule Doctor!

Doctorul *(un omuleț cu o carte sub braț, cu o pelerină neagră, cu ochelarii pe nas):* Ce cauți aici, micuțule?

Henric *(grăbit):* M-a trimis Zâna Binefăcătoare să vă cer Planta Vieții pentru măicuța mea care trage să moară.

Doctorul: Cei ce vin din partea Zânci Binefăcătoare sunt mereu bine veniți. Hai, micuțule, să-ți dau planta pe care o cauți. *(Caută printre ierburi, apoi, ridicându-se):* Iată Planta

Vieții. Folosește-o așa cum te-a învățat Zâna. Dar ai grijă, să nu o lași cumva din mână. Oriunde ai pune-o, ți-ar scăpa și n-ai mai găsi-o niciodată.

Henric (*o ia și vrea să-i mulțumească, dar omulețul a și dispărut*): Mulțu... (*Privește planta și se gândește*): Dacă la întoarcere aș avea tot atâtea piedici de înfruntat, aș pierde cu siguranță planta și tot drumul meu ar fi zadarnic... A! Am bățul de la Lup. Să vedem dacă are într-adevăr puterea de a mă duce repede acasă.

Cât ai clipi, Henric se află în camera unde mama lui zăcea așa cum o lăsase. Stoarse planta pe buzele mamei sale și aceasta deschise ochii.

Henric: Mamă!

Mama (*obosită*): O, copilul meu, ce greu bolnavă am fost! Dar acum mă simt bine și mi-e foame. (*Îl îmbrățișează, apoi privindu-l mai atent*): Dar ce mare te-ai făcut! Cum ai putut să crești așa mult în câteva zile?

Henric (*zâmbește fericit*): Dac-ai ști... M-a ajutat mult Zâna Binefăcătoare...

Zâna (*apare din spate; mama și Henric se întorc spre ea*): Băiatul tău e un copil nemaipomenit. E viteaz și te iubește foarte mult, cum cred că și tu îl iubești. A întâmpinat multe primejdii ca să te salveze de la moarte și nimic, oricât de greu a fost, nu l-a oprit să izbândească.

Mama (*cu duioșie și lacrimi în ochi*): Dragul meu!... Ce mult trebuie să te fi chinuit... ce rău îmi pare că nu ți-am fost aproape... O mamă trebuie să-și ajute și să-și spijine copilul, iar nu altfel.

Henric (*cu dragoste*): Erai neputincioasă, dragă mamă, și nimeni în afară de mine nu te-ar fi putut salva.

Zâna: Așa c. Ai marcat noroc de un asemenea fiu, altfel acum ai fi fost în lumea celor dreți. Dar să lăsăm astea. Încercările au trecut iar voi, prin dragostea și curajul de care ați dat dovadă, meritați să vă bucurați de tot ceea ce duhurile muntelui v-au

dăruit: tabachera uriașului (*Henric scoase cutia*) vă va dăruia o casă frumoasă cu toate cele necesare vieții; ciulinul vă va da haine, obiectele necesare gospodăriei; bățul lupului vă va purta încotro vreți; gheara motanului vă va dăruia sănătate și tinerețe. Fii fericit, copile, și nu uita că cinstea și dragostea de părinți sunt mereu răsplătite și fii sănătos totdeauna.

Mamă și fiu adorm îmbrățișați.

Cortina cade

MICUL PRINȚ

după Antoine de Saint-Exupéry

PERSONAJE: Micul Prinț

Antoine

Floarea

Regele

Vanitosul

Bețivul

Omul de afaceri

Lampagiul

Geograful

Șarpele

Vulpea

Scena e goală, afară de imaginea unui avion prăbușit. În fața imaginii, pilotul, Antoine, pare că doarme. Din spatele lui apare Micul Prinț cu o foaie și un creion. Se așează lângă aviator și, în modul cel mai firesc din lume, spune:

Micul Prinț: Te rog,... desenează-mi o oaie!

Antoine (*nu se ridică, răspunde de jos*) : Cum?

M.P. (*repetă rugămintea cu multă drăgălășenie, firesc*): Desenează-mi o oaie!

Antoine (*sare în picioare, se freacă la ochi, se ciupește*) Cine ești? Ce cauți aici în pustiu? (*Își dă seama că e real și se așează. M.P. vine lângă el.*)

M.P.: Te rog, descenză-mi o oaie...

Antoine: Nu știu să desenez! (*Încă nedumerit, întoarce capul spre micuț*)

M.P.: Nu-i nimic, desenează-mi o oaie.

(*Antoine desenează în timp ce Micul Prinț privește*)

M.P.: Nu, aceasta nu e oaie, e berbec. Are coarne. Dese-nează-mi alta.

(*Antoine desenează iar*)

M.P.: Aceasta-i bătrână! ...Eu vreau o oaie care să trăiască mult.

Antoine (*desenează iar*): Uite, aceasta e lada! Oaia care-ți trebuie se află înăuntru.

M.P. (*chipul i se luminează*): Chiar așa mi-o doream! Crezi că are nevoie de multă iarbă? (*privește în desen*)

Antoine: Nu. Ți-am dat o oaie mititică.

M.P.: (*privind în interiorul cutiei*): Nu chiar așa de mititică. Ia te uită! A adormit. (*Continuă să se uite în cutie.*)

Antoine (*il privește zâmbind, apoi îl întrebă curios*): De unde vii tu, micuțule?

M.P. (*se ridică deodată și se îndreaptă spre avion. Parcă n-ar fi auzit întrebarea*): Ce-i bazaconia asta?

Antoine: Nu-i o bazaconie, e un avion. Cu el poți să zbori. Acum e stricat. Trebuie să-l repar ca să pot pleca acasă...

M.P. (*surprins*): Adică și tu ai căzut din cer?

Antoine (*uimit, interesat*): Ce vrei să spui, că tu ai venit din cer?

M.P. (*nu vrea să răspundă*): Ce-i drept, cu chestia asta nu poți veni de prea departe. Tu de pe ce planetă ești?

Antoine (*surprins, îl privește atent și intră în joc*): Planeta mea se numește Pământ. Dar a ta? De unde vii?

M.P. (*îngândurat, trist*): Casa mea e foarte departe. (*Apoi înviorat*): Am acolo trei vulcani: doi aprinși și unul stins, dar...

(*din nou pe gânduri*): Îmi plac foarte mult apusul soarelui. Hai să vedem un apus de soare.

Antoine (*tot mai surprins*): Dar trebuie să așteptăm.

M.P.: Ce să așteptăm?

Antoine (*serios*): Să apună soarele.

M.P.(*ca și cum a uitat ceva*): Ah! Mereu cred că sunt la mine acasă! Într-o zi, când eram foarte trist am văzut patruzeci și trei de apusuri. E așa de ușor. Trebuie să-ți muți scaunul câțiva pași mai încolo.

Antoine (*interesat*): Și de ce erai trist în ziua cu cele patruzeci și trei de apusuri?

M.P. (*oștează privind spre cer, apoi își coboară privirea pe pământ. Nu răspunde la întrebare*): E bine că mi-ai dat o oaie în cutie. Așa pot să o țin sub observație.

Antoine (*curios*): De ce?

M.P. (*mai vesel*): Păi, dacă mănâncă iarbă, nu poate mânca și flori.

Antoine: Ba da.

M.P.: Chiar florile cu spini?

Antoine: Mănâncă tot ce nimerește.

M.P. (*scurtă pauză*): La ce folosesc spinii?

Antoine: Spinii nu folosesc la nimic. Sunt o curată răutate din partea florilor.

M.P. (*se încruntă și-l privește mânios.*): Nu te cred! Florile-s plăpânde. Sunt neștiutoare. Își fac și ele curaj cum pot. Se cred grozave cu spinii lor.... (*Face o pauză, ca și cum s-ar gândi..*): Chiar crezi că...

Antoine (*apărându-se*): Nu cred nimic. Am spus și eu ce mi-a trecut prin minte. Eu unul mă ocup cu treburi serioase.

M.P.: Sigur, vorbești ca oamenii mari. Toate le încurci, toate le amesteci. (*Furios*): Dacă vrei să știi, de milioane de ani florile își făuresc spini și de milioane de ani oile mănâncă flori. Și nu e importantă bătaia dintre flori și oi? (*Scurtă pauză, apoi cu tandrețe*): Când cineva a îndrăgit o floare cum numai una singură se află în milioanele de stele, lucrul acesta e de-ajuns pentru ca el, privind-o, să fie fericit. (*Tot mai trist, în timp ce Antoine lasă lucrul și se apropie de el, mișcat*): Floarea mea... e undeva, acolo (*Se uită spre cer și îi vine să plângă*): Credeam... că e unică, dar m-a mințit.

Antoine (*înduioșat*): De asta erai supărat în ziua cu cele patruzeci și trei de apusuri?

M.P. (*nu răspunde*): A venit de departe, s-a născut dintr-o sămânță adusă cine știe de unde... Am privit-o în fiecare zi, cum se pregătea cochetă, să se trezească. (*Floarea apare pe scenă, se așează ghemuită cu brațele pe genunchi. Doarme. M.P. o privește și o așteaptă să se trezească, apoi spune arătând spre ea*): Și iată, într-o dimineață, la răsăritul Soarelui s-a ivit și dumneaei.

Floarea: (*se întinde, cască, apoi își așează capul, cochetă*): Vai, abia m-am trezit...Te rog să mă ierți...N-am apucat nici măcar să mă pieptăn...

M.P. (*plin de admirație*): Cât sunteți de frumoasă!

Floarea (*mândră*): Nu-i așa? Și m-am născut odată cu Soarele... (*încrezută*): Mi se pare că e ora micului dejun... de-ai avea bunătatea să te gândești la mine... (*Micul Prinț aduce o stropitoare, o udă, apoi către Antoine care e retras în capătul scenei și privește*): Așa a început să mă chinuic cu fala ei, cu lipsa ei de modestie. (*Se întoarce către floare*)

Floarea: N-au decât să poftescă tigrii cu ghearele lor!

M.P.: Pe planeta mea nu sunt tigri. Și-apoi ei nu mănâncă iarbă.

Floarea (*ofensată*): Eu nu sunt o iarbă.

M.P.: (*pune mâna la gură, vinovat*): Te rog să mă ierți...

Floarea (*îngrijorată*): N-am nici o frică de tigri, dar mi-e groază de curent. De-ai avea cumva un paravan... Să mă acoperi seara cu un clopot de sticlă . E foarte frig aici la dumneata. Ești rău așezat.

M-P.(*din nou spre Antoine*): N-am știut cum s-o iubesc. Era prea îngâmfată și n-am știut cum să-i descopăr gingășia. Am devenit foarte trist. Atunci m-am hotărât să părăsesc planeta și să învăț să iubesc, să caut adevărata prietenie, încrederea în cel iubit. Am făcut ordine pe planetă... (*Apoi către floare*): Rămâi cu bine!

Floarea (*surprinsă, tristă, nu răspunde*)

M.P. : Rămâi cu bine!

Floarea (*cu vinovăție*): Am fost o proastă. Îți cer iertare. (*grijulie*): Caută să fii fericit. (*Tușește, stânjenită*).

M.P.(*nu știe ce să creadă, mirat, nu știe ce să răspundă.*)

Floarea: Ei bine, da, te iubesc. Tu n-ai știut nimic, e vina mea, dar și tu ai fost la fel de prost ca mine. Lasă clopotul, nu am nevoie de el.

M.P.(*uimit*): Dar curentul?

Floarea: Nu mi-e așa de frică de curent.

M.P.(*la fel*): Dar primejdiile, fiarele?

Floarea: N-am nici o frică. Am ghearele mele. (*Îmbufnată, agitată*): Nu mai tot târăgăna atâta, e plicticos! Te-ai hotărât să pleci, du-te. (*Îi vine să plângă*)

M.P.(*pleacă și reapare după ce floarea se retrage. Către Antoine care stă în capătul scenei și îl urmărește*): Așa am plecat. În apropierea planetei mele, erau șase planete mici. Mi-am încercat norocul pe fiecare. Speram să găsesc pe cineva care să-mi fie prieten, să mă iubească necondiționat. Pe prima planetă trăia un rege.

Apare regele pe tronul său, cu hlamidă, coroană și sceptru.

Regele (*ca și cum l-ar recunoaște*): A... iată un supus.

M. P.(*curios*): Cum poți să mă recunoști, dacă nu m-ai văzut niciodată?

Regele (*cu fală*): Eu sunt un monarh absolut, universal. Toți îmi sunt supuși. (*Pauză, face un gest solemn cu mâna*) Da... vino mai aproape, să te văd mai bine... (*E bine dispus*)

M.P.(*caută ceva să se așeze dar nu găsește nimic. Rămâne în picioare și începe să caște. E obosit*)

Regele (*ofensat*): Datina la curte nu îngăduie să caști în fața regelui. Nu-ți dau voic să caști.

M.P. (*casă iar*): Nu mă pot opri. (*Cam jenat*) Vin de la drum lung și sunt nedormit.

Regele (autoritar): Dacă este așa, îți poruncesc să caști. Cască, e o poruncă.

M.P. (încurcat): Mi-e rușine, acum nu mai pot căsca.

Regele (găsește soluția): Hm, dacă-i așa, îți poruncesc ba să caști, ba să... (devine posomorât)

M.P. (face un pas): Aș putea să mă așez?

Regele (înviorat): Îți poruncesc să te așezi.

M.P. (privește în jur, nedumerit): Măria ta, cer iertare că întreb...

Regele (autoritar): Îți poruncesc să întrebi.

M.P. (la fel ca mai sus) Măria ta, peste cine domnești?

Regele (firesc): Peste tot.

M.P. (mirat): Peste tot?

Regele (la fel): Peste toate acestea!

M.P. (se miră): Și stelele te ascultă?

Regele (cu măreție): De bună seamă. Imediat mă ascultă. Eu nu îngădui neascultarea.

M.P. (il încearcă): Da? Atunci poruncește soarclui să asfințească. Aș vrea să văd un apus de soare.

Regele (înțelept): Dacă aș porunci unui general să zboare din floare în floare ca un fluture sau să se prefacă într-o pasăre și el nu mi-ar îndeplini porunca, cine ar fi vinovat?

M.P. (simplu): Măria Ta.

Regele (firesc): Întocmai. Trebuie să ceri de la fiecare numai ce-ți poate da. Dacă i-aș cere poporului să se arunce în mare, el s-ar răzvrăti. Autoritatea se sprijină pe rațiune. Am dreptul de a cere supunere pentru că poruncile mele sunt înțelepte.

M.P.: Și asfințitul meu de soare?

Regele: Îl vei avea când condițiile vor fi pricelnice. Asta va fi pe la ora 7,40. Atunci voi porunci soarelui să apună.

M.P. (începe iar să caște): Nu mai am nici o treabă pe aici. Am să plec mai departe.

Regele (panicat): Nu pleca, te făc ministru.

M.P. (surprins): Ce fel de ministru?

Regele: Al justiției.

M.P.: Dar n-am pe cine judeca aici.

Regele: Nu se știe (*meditează cu mâna la bărbie*) Poți să te judeci pe tine.

M.P. (plictisit): Pe mine mă pot judeca oriunde. (*Dă cu mâna a lehamite*)

Regele (caută o soluție): Pe aici este un guzgan bătrân. Îl aud noaptea. Ai putea să-l judeci pe el și să-l condamni din când în când la moarte. În acest fel, viața lui ar atârna de felul în care tu împarți dreptatea.

M.P. (plictisit): Numai că mie nu-mi place să condamn la moarte. Cred că am să plec.

Regele (disperat): Nu pleca!

M.P. (șiret): Măria ta ar putea să-mi dea o poruncă înțeleaptă să părăsesc această planetă într-un minut. Cred că sunt împrejurări prielnice. (*Îi întoarce spatele*)

Regele: Te fac ambasadorul meu...

M.P. (spre Antoine): Ciudați mai sunt și oamenii mari... (*Face câțiva pași*) Pe a doua planetă trăia un vanitos. Pentru astfel de oameni, ceilalți nu sunt decât niște admiratori.

Vanitosul (călcând ca o vedetă): Aha! Aha! Iată, vine un admirator.

M.P. (curios): Bună ziua. Nostimă pălărie aveți!

Vanitosul: Pentru salut. Salut cu ea când sunt aclamat. (*Se mișcă în jurul Micului Prinț ridicându-și pălăria*) Din nefericire, pe aici nu trece nimeni niciodată. Hai, lovește-ți palmele..

M.P. (se execută. Vanitosul salută teatral): Ce trebuie să fac pentru ca pălăria să cadă la loc?

Vanitosul (nu răspunde și rămâne cu pălăria în aer): Mă admiri într-adevăr atât de mult?

M.P.: Cc înscamnă a admira?

Vanitosul: A admira înscamnă a recunoaște că eu sunt omul cel mai frumos, cel mai bine îmbrăcat, cel mai bogat și inteligent de pe planetă.

M.P.: Dar tu ești singur pe planeta tal

Vanitosul: Fă-mi această plăcere. Admiră-mă totuși!

M.P.: Te admir...dar la ce îți poate folosi asta?

M.P. (pleacă spunând): Oamenii mari, de bună seamă, sunt foarte ciudați. (*Către Antoine*): Pe a trcia planetă trăia un bețiv. Vizita aici a fost foarte scurtă și m-a amărât tare mult. (*Către bețivul care stă printre sticle, se clatină, sughiță, are o altă sticlă în mână*): Ce faci acolo?

Bețivul (abia poate vorbi): Bbeau...

M.P.: Și de ce bei?

Bețivul: Ca să uit...

M.P. (se uită în jur nedumerit): Ce să uiți?

Bețivul: Să uit că mi-e rușine. (*Lasă capul în jos, rușinat*)

M.P. (curios): De ce ți-e rușine?

Bețivul: Mi-e rușine că beau.

M.P.: (*Oftează și face alți câțiva pași apoi se îndepărtează. Apare omul de afaceri, la o masă, îngropat în hârtii. Nu-l observă pe Micul Prinț. Acesta, politicos, îl salută*): Bună ziua!

Omul de afaceri: (*ocupat continuu, nu ridică privirea din hârtii*): 3 și cu 2 fac 5; 5 și cu 7 fac doisprezece; 26 și cu 5 fac 31; Deci face 50 de milioane 31 de mii 612.

M.P.: Cincizeci de milioane de ce?

Omul de afaceri (absent): Hai? Tot aici ești? Cincizeci de milioane de...nu mai știi....Am atâta treabă! Eu sunt un om serios, nu mă țin de baliverne! 2 și cu 5...

M.P.(insistent) : Cincizeci de milioane de ce?

Omul de afaceri: (*ridică în sfârșit capul*): În 54 de ani de când trăiesc pe planeta asta, n-am fost deranjat decât de trei ori. O dată, acum 22 de ani când a aterizat, Dumnezeu știe de unde, un cărăbuș. Făcea un zgomot îngrozitor. A doua oară, acum 11 ani din cauza unei crize de reumatism. Eu nu fac mișcare. Nu am timp de hoinăreală. Sunt un om serios. A trcia oară, iacă-t-o! Cum ziceam, cincizeci de milioane...

M.P.(curios): De ce?

Omul de afaceri: Milioane de lucruri din acelea mărunte, care se văd pe cer.

M.P.: Muște, albine?

Omul de afaceri: Nu, acele lucruri care strălucesc și-i fac pe pierde-vară să viseze. Eu însă sunt un om serios! Nu am timp de visuri.

M.P.(luminat): Aha! Stele.

Omul de afaceri: Da, stele.

M.P.(curios): Și ce faci dumneata cu cincizeci de milioane de stele?

Omul de afaceri: Ce fac cu ele?

M.P.: Da.

Omul de afaceri (simplu): Le stăpânesc.

M.P.(surprins): Ești stăpânul stelelor?

Omul de afaceri (important): Da.

M.P.(descumpănit și ironic): Am mai cunoscut un rege care...

Omul de afaceri (repede): Regii nu stăpânesc, ci domnesc. E altceva.

M.P. (la fel): Și la ce-ți folosește să fii stăpânul stelelor?

Omul de afaceri: Îmi folosește ca să fiu bogat.

M.P.(tot mai nelămurit): Și la ce-ți folosește să fii bogat?

Omul de afaceri (ofensat): Ca să cumpăr alte stele când cineva le descoperă.

M.P. (plictisit): Cum poate cineva să stăpânească stelele?

Omul de afaceri (explică): Ale cui sunt ele?

M.P. (surprins): Nu știu. Ale nimănu.

Omul de afaceri (convins, dă din cap): Atunci sunt ale mele pentru că sunt cel dintâi care s-a gândit la lucrul ăsta.

M.P.: Și e de ajuns?

Omul de afaceri: Bineînțeles. Când găsești un diamant care nu este al nimănu, este al tău. Când găsești o insulă care nu-i a nimănu, este a ta. Când ai primul o idee, este a ta. Așa că eu sunt stăpânul stelelor.

M.P.(învins): Așa e. Și ce faci cu ele?

Omul de afaceri: Le administrez. Le socotesc și iar le socotesc. Nu-i de loc ușor. Eu sunt un om serios.

M.P. (nu se mulțumește cu atât): Eu am un fular. Pot să-l iau cu mine. Dacă am o floare, pot s-o iau cu mine. Tu însă nu poți culege stelele.

Omul de afaceri: Nu, dar pot să le pun la bancă.

M.P. (surprins): Cum adică?

Omul de afaceri: Adică scriu pe o bucată de hârtie câte stele am. Pe urmă hârtia o încui într-un sertar.

M.P.: Asta-i tot?

Omul de afaceri: E de-ajuns.

M.P. (amuzat): Eu am o floare pe care o îngrijesc și trei vulcani pe care îi curăț. Toți au un rost și eu le sunt de ajutor pentru că le sunt stăpân. Tu însă nu le ești de folos stelelor.

Micul Prinț pleacă. Omul de afaceri deschide gura, dar nu găsește nici un răspuns.

M.P. (se îndreaptă spre Antoine): A cincea planetă era cea mai mică. Atât de mică, încât pe ea încăpeau doar un lampagiu și un felinar. Te întrebi dacă și acestea aveau vreun rost? Ei bine, lampagiul când stingea felinarul parcă adormea o floare, iar când îl aprindea, parcă aprindea o stea. Munca lui avea un rost. Bună ziua! (*Lampagiul trece pe lângă Micul Prinț și stinge felinarul*): De ce ai stins felinarul?

Lampagiul (fîresc): Așa e consemnul. Bună dimineața!

M.P. (mirat): Cum adică?

Lampagiul: Adică să-mi sting felinarul. Bună seara. (*Iar îl aprinde*)

M.P. (nedumerit): De ce l-ai aprins iar? Nu pricep.

Lampagiul: Nu-i nimic de înțeles. Am o meserie cumplită. Cândva, avea o chibzuială. Dimineața stingeam, seara aprindeam. Îmi rămânea restul zilei să mă odihnesc și noaptea să dorm.

M.P. (interesat): Și pe urmă? S-a schimbat consemnul?

Lampagiul (*trist*): Nu, tocmai asta e nenorocirea. De la an la an, planeta s-a învârtit tot mai repede... Și-atunci, pentru că acum se învârtește o dată pe minut, nu mai am timp să mă odihnesc. Aprind și sting o dată pe minut. Bună dimineața.

M.P.(*amuzat*): Asta e nostim. La tine zilele țin un minut.

Lampagiul (*trist*): Ba nu e nostim de loc. A trecut o lună de când stăm de vorbă.

M.P.: O lună?

Lampagiul: Da, 30 de minute. Bună seara. (*aprinde*)

M.P. (*se uită cu admirație la lampagiu*): Știi, cunosc eu un mijloc prin care să te odihnești ori de câte ori vei vrea.

Lampagiul: Eu vreau să dorm mereu. Asta îmi doresc în viață.

M.P.(*dezamăgit*): Nu e chip.

Lampagiul (*de acord*): Nu e chip. Bună dimineața.....(*iese*)

M.P. (*către Antoine*): Era singurul pe care puteam să mi-l fac prieten. Dar planeta lui era prea mică. Nu era loc pentru doi. Planeta a VI-a era de zece ori mai mare. Pe ea locuia un domn bătrân, care scria niște cărți uriașe.

Geograful : Ia te uită! Vine un explorator! (*strigând*): De unde vii?

M.P.(*firesc*): Ce faceți dumneavoastră aici?

Geograful (*îi arată*): Eu sunt geograf.

M.P.(*interesat*): Ce este un geograf?

Geograful (*explicând*): E un savant care știe unde se află mările, fluviile, orașele, munții, pustiiurile. .

M.P.(*interesat*): Foarte interesant. (*Uitându-se de jur împrejur*) Aveți o planetă tare frumoasă. Se găsesc oceane pe-aici?

Geograful: N-aș putea să știu.

M.P. (*dezamăgit*): Dar munți?

Geograful: N-aș putea să știu.

M.P.: Dar orașe, fluvii, pustiiuri...

Geograful: Eu nu sunt explorator, de aceea n-aș putea să știu. Duc mare lipsă de exploratori. Geograful e un om important, el nu umblă hoinar. Nu-și părăsește biroul, ci vin exploratorii la

el. Ei îi povestesc ce au văzut, iar geograful pune să se cerceteze dacă exploratorul nu minte.

M.P.: Asta pentru ce?

Geograful (*încântat că poate să dea lămuriri*): Ca nu cumva să se strecoare greșeli în cărțile de geografic, dacă cineva ar minți. Dacă se dovedește că exploratorul nu minte, se trece la cercetări legate de descoperirea lui.

M.P.: Se duce cineva acolo ca să vadă?

Geograful: Nu, e prea multă bătaie de cap. I se cere exploratorului să aducă probe... (*Pauză, apoi ca și cum ar fi făcut o descoperire*): Ei, dar tu vii de departe. Fă-mi o descriere a planetei tale. (*Își deschide caietul și se pregătește să scrie.*)

M.P.: (*nu prea încântat*): La mine nu prea ai ce vedea. E loc puțin de tot. Am doi vulcani și o floare.

Geograful (*dezaprobator*): Florile nu se consemnează.

M.P. (*surprins*): Cum așa? E tot ce poate fi mai frumos!

Geograful (*serios*): Pentru că florile sunt efemere.

M.P. (*nu înțelege*): Ce înseamnă efemere?

Geograful: Înseamnă ceva amenințat să piară în curând.

M.P. (*cu mirare*): Floarea mea e amenințată să piară în curând?

Geograful (*sigur pe el*): Bineînțeles.

M.P.: Vai, și eu am lăsat-o singură... acolo... (*Trist, apoi cu speranță*): Pe unde mă mai sfătuiți să mai merg?

Geograful (*ocupat*): Pe Pământ. Are o faimă bună.

M.P. (*se întoarce spre Antoine care vine spre el ascultându-l*).

Așa am ajuns pe Pământ. Pământul nu este o planctă oarecare. Poți număra pe el 111 regi, 7000 de geografi, 900.000 de oameni de afaceri, 7 milioane de bețivi, 300 milioane de vanitoși, adică vreo 2 miliarde de oameni mari. Iar înainte de a se inventa electricitatea, existau 462 milioane de lampagii. Dacă am aduna toți oamenii laolaltă, puțin înghesuiți ca la un miting, ar încăpea pe o insulă din Pacific, dar cu siguranță că oamenii mari nu m-ar crede. Aveți însă încredere în mine.

(*Antoine zâmbește și dă din cap aprobator*).

M.P.(*continuând relatarea*): Tocmai eram uimit că nu întâlnesc oameni, că Pământul e pustiu, când la picioarele mele apăru un șarpe. (*Apare șarpele agățându-se de piciorul lui*): Bună seara!

Șarpele: Bună ssscara...

M.P.(*privind în jos*): Pe ce planetă am căzut?

Șarpele: Pe Pământ. În Africa.

M.P.: Aha! Va să zică... nu e nimeni pe Pământ?

Șarpele: Aici e pustiu. În pustiri nu e nimeni. Pământul e mare...

M.P. (*obosit*): Mă întreb (*privește în sus*) dacă nu cumva stelele sunt luminate pentru ca fiecare să și-o găsească într-o zi pe-a sa. Privește la planeta mea. E deasupra noastră.

Șarpele (*mai aproape*): E frumoasă. Ce cauți tu pe-aici?

M.P.: Am necazuri cu o floare.

Șarpele: Aha! (*clipă de tăcere*)

M.P. (*ca trezit din somn*): Mă întreb, oare unde sunt oamenii?

Șarpele (*misterios*): Sssingur te sssimți și printre oameni.

M.P. (*constată*): Ești un animal ciudat, subțire ca un deget...

Șarpele (*viclean*): Sunt însă puternic, asemeni unui rege.

M.P. (*neîncrezător*): Prea puternic nu ești tu... n-ai nici măcar labe... nici măcar nu poți călători...

Șarpele (*misterios*): Aș putea să te duc mai departe decât o corabie... (*Se prinde și mai tare de piciorul lui.*): Pe acela pe care-l ating eu... tu înssă ești neprihănit, vii de pe o stea... Mi-e milă de tine... Aș putea să te ajut într-o zi dacă ți s-ar face dor de planeta ta. Aș putea...

M.P.(*întrerupându-l*): Am înțeles foarte bine. Dar de ce vorbești în enigme?

Șarpele: Eu pe toate le dezleg....

Anton (*intervine îngrijorat*): Deci, el era cel cu promisiunea...

(*Micul Prinț nu răspunde, dar își continuă povestea. Din dreapta apare vulpea.*)

Vulpea: Bună ziua! (*Se ascunde*)

M.P.(*nu o vede*): Bună ziua! (*uimit*)

Vulpea: Sunt aici. (*apare*)

M.P. (*o vede*): Cine ești tu? Ești tare frumoasă.

Vulpea: Eu sunt vulpea.

M.P. (*se așează întinzând mâinile spre ea*): Vino să te joci cu mine. Sunt atât de trist...

Vulpea: Nu pot să mă joc cu tine. Nu sunt îmblânzită.

M.P. (*nu înțelege*): Ce înseamnă a îmblânzi?

Vulpea (*îi dă târcoale*): Nu ești de prin părțile astea. Ce cauți aici?

M.P.(*trist*): Caut oameni. Ce înseamnă a îmblânzi?

Vulpea: E un lucru mult prea dat uitării. Înseamnă a-ți crea legături.

M.P. (*nedumerit*): Cum adică?

Vulpea: De exemplu: tu nu ești pentru mine decât un simplu băiețuș, ca sute de mii de băiețuși, iar eu nu sunt pentru tine decât o vulpc, ca sute de mii de vulpi. Dar dacă tu mă îmblânzești, vom avea nevoie unul de altul. Tu vei fi pentru mine fără seamăn în lume. La fel și eu pentru tine.

M.P.(*meditând*): Încep să înțeleg. E undeva o floare care cred că m-a îmblânzit.

Vulpea. Se prea poate. Aici, pe Pământ, întâlnești tot felul de lucruri.

M.P. O! dar nu e aici. E pe altă planetă.

Vulpea: Pe altă planetă? Acolo sunt vânători?

M.P.: Nu.

Vulpea: Dar găini?

M.P.: Nici.

Vulpea (*oftând*): Nimic nu e desăvârșit... Viața mea e tot timpul aceeași. Eu vânez găini, iar vânătorii mă vânează pe mine. Mă plictisesc. Dar dacă tu o să mă îmblânzești, totul se va schimba. (*Rugătoare*): Te rog, îmblânzește-mă.

M.P.: Cu dragă inimă, dar nu prea am timp. Am de căutat prieteni și o mulțime de lucruri de cunoscut.

Vulpea (*înțeleaptă*): Nu cunoaștem cu adevărat decât ceea ce împlânzim. Oamenii nu mai au timp să cunoască nimic. Ei cumpără totul de gata, de la negustori. Cum nu există negustori de prieteni, oamenii nu mai au prieteni. Dacă vrei să ai un prieten, împlânzește-mă!

M.P. (*înduplecat*): Ce trebuie să fac?

Vulpea (*bucuroasă*): Trebuie să ai multă răbdare, să mă înțelegi, să te înțeleg, să ne luăm fiecare așa cum suntem. Numai așa vei vedea cât de important suntem unul pentru celălalt.

M.P. (*către Antoine*): Așa am împlânzit-o. După mai multe zile, m-a trimis să văd sute de trandafiri, căci îi povestisem de floarea mea. Am înțeles atunci de ce ea, floarea mea, e atât de specială pentru mine. Când m-am întors, vulpea mi-a împărtășit o taină.

Vulpea: Ochii nu pot să pătrundă în miezul lucrurilor. Nu vezi decât cu inima. Numai timpul cheltuit cu floarea ta o face atât de specială, de neprețuită. Oamenii au dat uitării lucrul acesta. Tu nu trebuie să-l uiți. Acum, te du cu bine.

M.P.: Eu sunt răspunzător pentru floarea mea... (*Se îndepărtează de vulpe în timp ce aceasta părăsește scena. Rămâne îngândurat*).

Antoine: Sunt foarte frumoase amintirile tale, dar eu tot nu mi-am reparat avionul, nu mai am nimic de băut și aș fi încântat dacă aș putea porni fericit spre o fântână.

M.P. (*atent*): Prietena mea, vulpea...

Antoine: Dragul meu, nu e vorba de vulpe pentru că avem să murim de sete.

M.P.: (*fără să înțeleagă*): E bine să ai un prieten chiar dacă e să mori...

Antoine (*il ia de umeri*): Nu înțelegi? Dacă nu găsim apă, o să murim aici. Înțeleg că tu nu suferi de foame sau de sete, dar eu nu pot trăi fără ele.

M.P. (*face efortul de a înțelege*): Ah! Da, și mie mi-e sete. Apa ar putea fi bună pentru suflet. Să mergem să căutăm o fântână.

Pornesc amândoi.

M.P. (*privind în jur*): E frumos pustiul.

Antoine: Da... pentru mine chiar este.

M.P. (*înțelept*): Poate e frumos pentru că undeva ascunde o fântână.

Se îndreaptă spre un puț. Micul Prinț scoate apă cu o cană așezată pe nisip

Antoine: Tot ceea ce înseamnă frumusețe rămâne nevăzut.

M.P.: Oamenii de pe meleagurile tale cresc mii de trandafiri, și tot nu găsesc ceea ce caută.

Antoine: De bună seamă.

M.P. (*la fel*): Și totuși ceea ce caută ei ar putea fi găsit într-un strop de apă. Ochii însă sunt orbi, cu inima ar trebui să cauți.

(*deodată către Antoine*): Du-te acum să-ți repari avionul. Și vino mâine. Ai să mă găsești aici.

Antoine (*nedumerit*): Cum să te las aici, micuțule'?

M.P. Eu n-am să pătesc nimic. Aici e locul unde am căzut. Se împlinește un an. Aici voi găsi calea de întoarcere spre planeta mea. Du-te acum. (*Antoine se îndepărtează, dar întoarce de câteva ori capul*).

Micul Prinț așteaptă șarpele, care se și ivește, încet, prudent.

Șarpele: Ai nevoie de mine?

M.P. (*încet*): Îți amintești ziua aceea când mi-ai promis că ai putea să mă duci acasă?

Șarpele: Bineînțeles...dar nu e același loc.

M.P. : Ba nu, e locul potrivit, dar trebuie să mai aștepti un pic. Abia peste câteva ore se împlinește un an. Atunci mă pot întoarce. (*Pauză*): Ai un venin bun?

Șarpele: Sssigur... nu vei simți nimic. (*O clipă de tăcere și șarpele se încolăcește și mai bine de piciorul Micul Prinț și acesta din urmă se lasă în jos. Între timp apare Antoine alergând, și-l prinde*).

Antoine (cu duioșie): Ce năzbâtie mai e și asta? Acum stai de vorbă și cu șerpii?

M.P. (moale): Mă bucur că ți-ai reparat mașina. Te vei putea întoarce acasă.

Antoine (uimit) De unde știi?

M.P. (ca de obicei, nu răspunde la întrebare): Astăzi mă întorc acasă. E mult prea departe.

(Închide ochii și se pregătește de culcare. Antoine se întinde în fața lui. După un timp, Micul Prinț se ridică, îl privește pe Antoine și părăsește scena.. După scurt timp se trezește și Antoine, privește în stânga, în dreapta. Apoi se ridică, se scutură, se freacă la ochi, e nedumerit. Privește către spectatori.

Antoine (în șoaptă): Vă întrebați ce s-a întâmplat cu Micul Prinț? Nu vă fie teamă. N-a murit. E acolo... undeva (și arată spre cer, apoi mai tare): El m-a învățat să caut și să văd cu sufletul. Oricum stea voi privi de-acum înainte va fi neprețuită pentru că îmi va aminti de el, de copilul din mine. Acest lucru nu-l voi uita niciodată. Iată povestea Micului Prinț, o poveste pentru copii de la doi la 80 de ani. *(Părăsește scena).*

SUFLETUL CĂRȚILOR

Ria se trezise de dimineață nervoasă și tristă, hotărâtă să nu mai meargă la școală.

De ce să-și facă lecțiile și să asculte de toți profii ăia plini de pretenții? Ce tot atâtea reguli? De ce atâta ordine? Nici în camera ei nu-și putea găsi mereu lucrurile. Le trântea de ici colo, și chiar dacă mama sau tata o certau, le trecea, și ea își căuta mai departe de gândurile ei. Se săturase să tot asculte de ceilalți. Voia să răspundă doar sieși. De ce să citească sau să scrie? Nu voia să știe nimic...dar părinții tocmai asta făceau mereu: studiau, cercetau, scriau și o învățaseră și pe ea. Se supărau dacă venea cu note mici și ea se întrista. Nu, era prea obositor. Era înconjurată de rafturi de cărți, dar le ura! Ria înțelese că voia doar să se joace. Nu se mai sătura de ideea asta. Voia să trăiască în lumea ei, să inventeze eroi și să facă lucruri nemaipomenite.

– Ria, se auzi glasul mamei care se pregătea ca de obicei să plece la serviciu, e timpul să pleci la școală.

Atât mama cât și tata iubeau cărțile, și-i spuneau mereu că ele i-au făcut pe ei oameni stimați, amândoi gazetari, scriitori, creatori de cărți..

– Ria!, auzi din nou glasul mamei dincolo de ușă.

Fata nu răspunse. Stătea în capul patului, fără să se sinchisească, fără să schițeze cel mai mic gest că ar vrea să coboare, să se îmbrace sau să-și facă ghiozdanul aruncat într-un colț de ziua trecută. Oare își făcuse temele? se întreba, fără a se mișca însă. Nu mai știa. Visase ceva și se trezise mohorâtă. Ceva nu se terminase în vis și asta o enerva și mai tare. Între timp, mama intrase în cameră cu un pachet.

– Ce faci? Ce se întâmplă cu tine? întrebă îngrijorată mama, știi că dimineața nu am timp de discuții.
Hai, grăbește-te, trebuie să plecăm. Îmi povestești deseară ce se întâmplă cu tine.

Ria nu schița nici un gest, era înțepenită, dar spuse cu convingere:

– Nu mai vreau să merg la școală! M-am săturat!

– De ce?, întrebă surprinsă mama, uimită de o hotărâre atât de drastică. S-a întâmplat ceva în clasă, nu te înțelegi cu colegii? Tu mereu ai fost foarte bună la școală, ai fost prima tot timpul... ce se întâmplă? Cine te-a supărat? Of ! Ria întârziem, iar eu, spre deosebire de tine, sunt o persoană responsabilă, nu am fițe, nu sunt vedetă, îmi fac treaba conștiincios și de aceea sunt apreciată, stimată și vin alții să-mi ceară părerea.. nu mă supăr chiar dacă ceva nu-mi place, fac totul ca ceea ce e neplăcut să devină încântător...Hai, lasă mofturile...

– Nu vreau să merg nicăieri. M-am săturat de teme, caiete și cărți...

– Ești bosumflată rău! Asta mă întristează și tata o să fie foarte supărat când va auzi. Dar ce a provocat revolta?

– Urăsc toate astea, cărțile voastre. Sunt grele și de prisos. La ce le mai folosiți? Tot ce vrei găsești pe internet. Și temele sunt acolo.

Fetița nu-și privea mama în ochi, ci vorbea privind mai departe în gol. Mamei nu-i venea să creadă.

– Vai, Ria, mă uimești! Credeam că iubești ceea ce iubim și noi, că respecti cărțile. Internetul e o mașinărie. Poate fi utilă, te ajută, dar nu-ți lăsa mintea în grija ei, îți va amorti creierul. Nu ești un robot, ai suflet, respectă-l! Bine, uite, am să întârzii dacă asta rezolvă problema. Spune-mi, de unde furia asta?

– Nu vreau să spun nimic. De ce să citesc? La ce-mi ajută să pierd ore întregi gustând din „parfumul” învechit al

cărților voastre... nu simt nimic, nu le mai pot iubi. Totul se poate obține mai repede și fără efort.

– Bine, Ria, spuse mama după o pauză, sunt foarte dezamăgită, și îi dădură lacrimile pe care încercă să și le ascundă. Am să sun la școală și am să o anunț pe doamna dirigintă că azi nu poți merge la ore. Ai să rămâi acasă. Ține minte, acasă, nu în altă parte și te rog să nu ieși nicăieri. Stai aici și gândește-te de ce le urăști. – Poftim, spuse mama ridicându-se de pe patul pe care se așezase aproape prăbușindu-se de dezamăgire, și ridicând glasul: aruncă toate cărțile, caietele, poate așa o să ai și tu o cameră dezastruoasă, că și așa e mereu dezordine, și vezi ce te supără. Când ne întoarcem, am vrea și noi să aflăm ce fel de copil avem, ce ființă am creat. Îmi pare rău că te-am făcut să fii ceea ce nu-ți place. Aștept să spui ce vrei și sper să ne înțelegem.

Mama plecă aproape plângând, luând inconștient pachetul fetei cu ea. Nu închise ușa camerei în care Ria continua să stea în capul patului, nemișcată, încruntată, cu privirea în gol. Oricum, obținuse ce voia, cel puțin pentru un timp. Auzi ușa de afară închizându-se după plecarea mamei. Era prea supărată ca să-și dea seama ce mult își mâhnise mama.

După un timp, fetița se ridică, pluti prin cameră cu brațele deschise și începu să scoată de pe rafturi cărțile, manualele, albumele ei preferate și să le arunce cu furie. Coborî apoi în sufragerie și dărâmă alte rafturi de cărți. Se simțea tot mai bine, ba chiar se distra. Brusc își aduse aminte de biroul părinților, locul sacru, cu pereți încărcăți de sus până jos de cărți frumos ordonate, o încăpere în care totul sclipea. Pe cele două birouri ședeau teacuri de hârtii, dosare, fotografii, în sertare totul era aranjat, cu inteligență. Se mai calmase. Se așeză pe micuța canapea din fața ferestrei, singurul spațiu fără cărți, și privi îndelung încăperea. Ordinea aceea o liniștea, dar o și irita. Intră în aceeași amorțeală simțită atunci când se trezise

furioasă și încercă să-și amintească ce o făcuse să se simtă astfel.

Dintr-o dată, văzu o imagine haioasă. Se certa cu o carte mare, prăfuită, care avea, ca în desenele animate, mâini, picioare, ochi, gură, etc. O pufni râsul. Tot încercând să-și amintească și alte imagini, sau să audă cuvinte, o cuprinse somnul, care o purtă spre vis, într-o casă părăsită, plină de praf și de ște de păianjen. Lumina era difuză, pâlpaia neînțeleș. Camerele erau goale, zidul cenușiu. O singurătate tăcută domnea peste tot și ea înainta curioasă, privind pretutindeni. Intra în camere, găsea doar praf, urme de mobile, urme de viață... Într-un târziu, pătrunse într-o cameră înaltă, plină de cărți la fel de prăfuite ca întreaga casă. Erau atât de multe, că te amțeau rafturile întinse în sus pe două etaje cu scări și un balconaș ce se întindea la etaj de-a lungul pereților. Fata se învârti pe loc, gândind cu voce tare: „Ce rost are camera asta? Cei care au locuit aici le-au părăsit fără regrete (bineînțeleș, la cărți se referca). Dcci... aveam dreptate. Cărțile sunt de prisos... nu mai folosesc la nimic...

– Te înșeli, se auzi un glas blând, ca o șoaptă, asta pentru că nu cunoști sufletul cărților. Tu nu știi că noi, cărțile, trăim prin voi, cititorii, iar cei ce ne creează ne dăruiesc viață ca voi să visați și apoi să treceți peste obstacolele vieții și în final să izbândiți, devenind oameni adevărați. Tu ești una dintre acele persoane care și-au pus în cap să ne ucidă. Ești dușmanul nostru. Dar noi nu ne vom răzbuna. De mii de ani suportăm astfel de oameni și iată că tot existăm, prin pasiunea celor puțini și înțelepți. Se pare că tu ai mai puțin suflet decât noi. Ne e milă de tinc. Fără cărți, vei amuți cuvintele, și vei ajunge, cine știe, o mașinărie care poate va produce lucruri, va strânge gunoaiele omcnirii sau le va crea, că și așa adori dezordinea, poate vei fi un șcf gunoier. În felul acesta, nu va mai fi nevoie să folosești cuvinte... sau poate un fermier, un agricultor enervat pe Dumnezeu că nu-i dă ploaie, sau crescător de

animale, dar și acolo îți vor trebui cuvinte, ca să alini ființele acelea, să afli când le e foame, sete, când au vreo nevoie...

– Hei, gata, am înțeles, căci voi mi-ați dat înțelesurile... ce-i asta, o poveste în vis? Nu știam că aveți suflet și nu știam că am devenit o criminală, îmi pare rău!

– Nu fi prea dură cu tine, spuse glasul, care acum, își dădu seama Ria, era unul comun. Noi oricum te iubim, chiar dacă tu te-ai supărat pe noi. Mulți au pățit asta, apoi, au devenit mai pătimiși în dragostea lor pentru cărți...

– Ce vrei să spui?

– ...că tu ai harul cărților, dar acum te revolți pentru că-i vezi pe colegii tăi că fură cuvinte de pe internet iar tu muncești de două ori mai mult și nu ai timp să fii mai mult cu ei. Gândește-te că, într-o bună zi, ei vor fi niște simpli roboți care se vor folosi de cuvintele altora, fără să poată face nimic după dorința lor; vor fi niște imitatori cam reduși la minte, în timp ce tu vei crea o lume întreagă, fiind merceu deasupra lor. Ei vor seca plictisiți, tu vei înflori, părăndu-ți rău pentru săracele tinichele ruginite. Asta facem noi, răsădim știința adevărată, nu copii proaste, fără valoare. Tu poți alege între a fi ca tine sau a fi ca ei. Ei vor rămâne aceeași, pentru că nu știi că pot alege. În lumea noastră poți găsi multe ființe asemeni ție. Ai răbdare și bucuria va fi de zeci de ori mai mare. Hotărăște-te și noi te vom aștepta prin preajmă, cu dragoste, așa cum și părinții tăi o fac. Acum sunt doar triști...

Brusc își aduse aminte de lacrimile din ochii mamei. Înțelese cât de rea fusese. Acum înțelegea de unde venise furia. Nu terminase visul și nimic nu părea că are sens, era nehotărâtă.

Se trezi brusc pe canapeaua din biblioteca părinților. Se ridică și mângâie cărțile de pe rafturi, așeză perfect marginile foilor de pe birou, apoi fugi în camera ei, unde era o dezordine de nedescris. Se aplecă și ridică o carte de povești pe care i-o citeau părinții când era mică. O așeză pe raft, și după ea, ca

prin farmec, se aliniară toate celelalte. Își ordonă cărțile pentru a doua zi pe birou, aduse de pe pat broscuța pufoasă cu care încă mai dormea, și o așeză în fața calculatorului. Parcă zâmbea jucăria de pluș. Ria își privi „opera”. Zâmbi. Se simțea bine. Luă o carte, se întinse pe burtă, pe pat, și începu să citească.

O LUME MICĂ

Avertisment

Yan sta pe malul lacului admirând nuferii albi și lumina tot mai stinsă a soarelui ce se reflecta în apa nu tocmai limpede. „Ar trebui să fiu mulțumit...”, își spunea, „...pentru toate darurile și șansele ce mi s-au dat... dar...” și acel „dar“ se mări odată cu vârtejul ciudat și neînvințit ce se forma sub ochii lui, la suprafața lacului. Gaura aceea spiralată se mări atât cât să pătrundă un corp omenesc și îl prinse ca într-o transă, chemându-l. Ezită puțin. Apoi se aruncă în gol în timp ce gândea: „Dacă nu voi mai putea să mă întorc?” Într-o fracțiune de secundă, se rostogoli pe un sol moale, cu mușchi maro-verzui. Se ridică și privi în jur. La nivelul solului, erau niște construcții numai în nuanțe degrade bătând în verde și bej. Multe astfel de denivelări începură să prindă contur după un efort de adaptare a privirii: unele mai scunde, altele mai înalte, de forme semisferice, piramidale sau paralelipipedice, toate având mici, aproape insesizabile, găuri. În acrul foarte curat persista un zumzet plin de lumină în mișcare. Privi mai atent și încordarea creșu. Nici un copac, nici o altfel de plantă care să semene cu ceva cunoscut, doar mușchiul acela minuscul, aranjat parcă de un minigrădinar meticulos. Încordarea privirii creșu și mai mult și abia atunci începu să distingă formele minuscule de lumină care zumzăiau undeva, deasupra lui. Se ridică în capul oaselor, drept, fără să miște însă picioarele și le privi cum stăteau aliniate. Una se apropie prudentă, îi dădu ocol și Yan se mișcă după ea, învărtindu-se, observând-o. Avea un corp minuscul, ca de gânănie și o lumină vibra în jurul ei. Ciripi ceva, ca un semnal și distinse sunete mai lungi sau mai scurte. Oare-i transmitea ceva?

– Ce vrei, de ce m-ai atras aici? se trezi spunând.

– Noi suntem lumea mică din lumea ta, așa cum există o lume mare în lumea ta mică. Ai grijă și spune celorlalți că orice lume mică poate fi un pericol pentru cea mare, dacă nu ne respectăm reciproc. Uite câtă putere avem! Și armata de luminițe începu a pătrunde prin orice, chiar și prin mâna lui Yan, provocându-i o durere acută.

– Au! țipă cel mare.

– Era doar o demonstrație, răspunse probabil aceeași ființă luminoasă. Nu-ți fie frică, te vei vindeca. Lumea noastră vindecă orice boală omenească. Acum întoarce-te și spune celorlalți că putem oricând pătrunde în lumea ta și o putem „curăța”, dacă semenii tăi o mai distrug cu bună știință...

– Ar fi o idee mai bună decât să încerc eu să fac ceva. Nu m-ar asculta nimeni... Dar... ce înseamnă „a curăța”?

– Doar de elementele nocive. Apoi, după o pauză, continuă: Poți pleca, dar nu încerca să ne cauți. Nu vei găsi calea spre noi decât dacă noi vom dori asta.

Yan se trezi în fața lacului, privind nuferii.

Visase? Nu. Pe mână văzu o pată maronie: semnul, acum închis, pe unde trecuse ființa aceea strălucitoare.

CUPRINS

Cuvântul autorului.....	5
--------------------------------	----------

Texte originale

1. Ultimul Cognit.....	7
2. Cruciada elevilor.....	18
3. Poveste pentru Mamă.....	35
4. Site-ul interzis.....	42
5. Suflete mari.....	54
6. Platera.....	67
7. Suntem la fel... și totuși diferiți.....	78

Adaptări

1. Nașterea la români.....	85
2. Nunta la români.....	93
3. Sângiorgiu.....	102
4. Sfânta Vineri.....	106
5. Bunul și micuțul Henric.....	108
6. Micul Prinț.....	118

Texte originale

1. Sufletul cărților.....	135
2. O lume mică.....	141

De același autor:

- *D-ale dăscălimii*, Editura Sfera, Bârlad, 2005
- *Conversații încercuite*, Editura Sfera, Bârlad, 2010
- *Despre fascinația clepsidrei*, Editura Sfera, Bârlad, 2013

Personalitatea interesantă a Roxanei Galan este situată, reliefată, între două sfere: Etica Magna și Didactica Magna. Amândouă îi sunt congenere și-i sunt dragi și pe amândouă le ilustrează și le slujește cu sensibilitate, inspirație și adevăr:

Volumul „Copilăria Thaliei“ unifică cele două înfățișări ale autoarei – narativă și didactică – într-o dimensiune dramatică. Ea demonstrează, „peste mode și timp“, că teatrul rămâne încă „un lăcaș de muze“ (ca la origini!), având un înalt și nobil țel educativ în școala vieții!

Simion Bogdănescu

ISBN 978-606-573-617-7

<https://biblioteca-digitala.ro>